CONSPIRAȚIA
IUBIRII
J. J. ROSSANNO

CONSPIRAȚIA
IUBIRII
J. J. ROSSANNO

CONSPIRAȚIA
IUBIRII
J. J. ROSSANNO

CONSPIRAT.IA IUBIRII

J. J. Rossanno

POVEȘTI DE DRAGOSTE DIN ALTHEA
VOLUMUL 2

București, 2022

© 2022 J.J. Rossanno
Coperta: germancreative

ISBN: 978-973-0-36112-4

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produsul imaginației autorului, sau sunt folosite într-o manieră fictivă. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau decedate, sau cu evenimente reale este pur întâmplătoare.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sub nicio formă sau prin orice mijloace electronice sau mecanice, inclusiv sisteme de stocare și recuperare a informațiilor, fără permisiunea scrisă a autorului, cu excepția utilizării de citate scurte într-o recenzie de carte.

POVEȘTI DE DRAGOSTE DIN ALTHEA

1. Iubirea cade din cer

2. Conspirația iubirii

3. Sclava iubirii

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Epilog

Capitolul 1

Costumul EVA o propulsă mai departe pe orbită, iar stomacul lui Sam tresări din nou. Cu tot antrenamentul prin care trecuse și încă simțea o ușoară senzație de greață! La naiba dacă ceilalți vor ști vreodată despre asta. Căpitanul Samantha Norton muncise din greu exact pentru acest moment și o mică indispoziție nu avea să îi stea în cale.

– Hei, Sam. E totul în regulă acolo?

Vocea lui Dave Thomas, comandantul misiunii, o făcu și mai alertă.

– Da, Dave. Ajung la tunul spațial chiar acum. Inițializarea și armarea lui nu-mi va lua mai mult de câteva minute.

Avansă mai departe mânuind jeturile costumului EVA și deși avea o coardă de legătură lungă până la navă, se simțea liberă, dar și umilă când își dădea seama cât de mică era ea pe scara universală. În jos era Pământul și în fața ei era acel cilindru de metal lung de cincisprezece metri și lat de aproape un metru. Era unul dintre noile tunuri spațiale pe care Forța Spațială a SUA trebuia să le instaleze pe orbita Pământului.

Aceste arme puteau genera raze laser concentrate care, potrivit președintelui Wilson, trebuiau să apere Pământul de orice amenințare extraterestră. Și nu vorbea aici despre amenințări din partea omuleților gri, ci era vorba despre meteoriți sau alte corpuri cosmice care rătăceau prin spațiu. Desigur, mai multe țări și-au exprimat îngrijorarea că aceste arme ar putea fi îndreptate împotriva lor. Iar Rusia și China au fost cei mai vocali oponenți ai acestui plan de înarmare orbitală. Era treaba președintelui ca să-i liniștească. Același președinte care și-a schimbat brusc politica privind explorarea spațiului cu câțiva ani în urmă. Aflat acum la al doilea mandat, cumva convinsese Congresul să aloce o sumă nebunească de bani pentru explorarea spațiului și pentru înființarea Forțelor Spațiale, tot un proiect prezidențial mai vechi.

Acestea erau doar primele două dintre cele douăsprezece tunuri care vor proteja Pământul de amenințările cosmice. Sam ajunse la carcasa exterioară a tunului și avansă spre trapa de întreținere. Cu unealta electrică multifuncțională de la centura

costumului, ea eliberă cele șase șuruburi și culisă trapa. Tunul fusese poziționat pe orbită staționară cu ajutorul unei rachete tradiționalã în trei trepte, dar faza de armare era prea delicată pentru a fi efectuată de la distanță. De aceea, acum în această fază, intrau în joc astronauți precum Sam.

Și viața le era ușurată acum pentru că în doar câțiva ani NASA dezvoltase o navă cu un motor revoluționar: motorul anti-gravitațional. Gata cu tonele de combustibil lichid ars la rachete pentru a ajunge în spațiu. Noul motor putea controla forța gravitațională și putea împinge nava direct pe orbită. Aveau nevoie doar de propulsoare pentru controlul altitudinii și direcției.

Adepții teoriilor conspiraționiste au susținut că guvernul a furat acea tehnologie de la extratereștri. Și argumentul lor a fost acesta: de ce au o singură navă cu acel motor nou? Și au existat și zvonuri despre spioni prinși care căutau să fure planurile pentru această nouă tehnologie. Nu a fost dată nicio comunicare oficială despre asta și Sam le-a luat drept zvonuri și asta a fost tot. Un beneficiu al motorului anti-gravitațional era că aveau gravitație artificială la bordul Intrepid, așa că aveau o viață mai normală pe orbită acum. Nu mai pluteau stângaci în imponderabilitate la bordul navei. Cu excepția, desigur, a acestor situații când trebuiau să rătăcească în afara navei. Sam apăsa butoanele de pe consola tunului pentru a începe procedura de inițializare, când surprinse cu coada ochiului o flamă ceva mai jos pe orbita Pământului. Întorcându-și ochii în acea direcție, văzu cu groază că celălalt tun care fusese inițializat de Martin cu doar câteva ore în urmă exploda acum în mii de bucăți.

– Sam, lasă totul și întoare-te! Acum! răsună vocea alarmată a lui Dave în căștile ei. Tonul lui imperativ a fost suficient pentru ca Sam să părăsească totul și să ordone jeturilor EVA să o împingă departe de tun. Prea târziu, însă. Abia acum văzu cuprinsă de un val de panică teribilă motivul distrugerii celuilalt tun. O navă extraterestră gigantică venea spre ei. Un fascicul de lumină albă provenind de la acea navă lovi nava Intrepid, distrugând partea din spate unde erau amplasate motoarele de propulsie. În rest, USS Intrepid era încă intactă, dar nava părea să fie în derivă în spațiu.

Următorul fascicul de lumină a fost îndreptat către tunul de care Sam se îndepărta acum. Tunul spațial a explodat, iar explozia a prins-o din urmă. Legatura ei cu nava i-a fost tăiată, iar resturile metalice ale tunului spatial i-au atins jet-pack-ul din spate. Acum se

învârtea necontrolat, iar eliberarea de gaz sub presiune din rezervoare o împingea mai departe în spațiu.

– Oh, nu!

Sam încercă să privească frenetic în jur, dar nimic nu avea sens. Apoi încercă disperată să-și amintească orice instrucțiuni care ar fi fost de ajutor în această situație disperată, dar nu găsi vreunele. Era condamnată. Cu o ultimă privire, putu vedea corpul enorm al navei extraterestre venind spre ea. Se izbi puternic de aceasta și întunericul o învălui. Și nu era obișnuitul întuneric presărat cu stele al cosmosului.

Capitolul 2

Sam deschise ochii și văzu o imagine foarte stranie. Lumina era destul de puternică și putea auzi un zgomot de joasă frecvență despre care presupunea că venea de la un motor. Încercă să se miște, în ciuda durerii din corp. Încă puțin confuză, și-a amintit brusc de accidentul din spațiu sau, mai bine zis, de atacul venit din partea unei nave extraterestre ostilă. Acum preocupările președintelui aveau mai mult sens pentru ea. Și-a amintit de explozia tunului spațial și de rotirea ei incontrolabilă prin spațiu. Imaginile resturilor plutitoare se derulau din nou în mintea ei. Amintirile îi erau puțin confuze, dar ea își aminti totuși exploziile, deriva spațială și că apoi s-a lovit puternic de carena navei extraterestre.

Se uită mai bine în jurul ei. Camera avea un tavan metalic, strălucind în lumina puternică. Adevărul era destul de clar; era într-o cabină mică, cel mai probabil pe o navă. Stătea întinsă pe un pat de metal aproape de peretele din spate. Lângă pat, era o masă cu un scaun, tot din material metalic. Niște dispozitive medicale înconjurau patul. Pereții argintii nu păreau să fie întrerupți de vreo ușă vizibilă. Gâfâind puțin, se împinse într-o poziție șezândă, încercând să-și dea seama unde se află. Tăcerea camerei a fost tulburată de un foșnet ca cel făcut de o folie de plastic și observă abia acum hainele ei ciudate, dacă le putea numi așa. Nici urmă de costumul ei spațial sau de lenjeria standard pe care o purta când era în EVA. Acum purta un fel de halat de spital, un pic prea scurt. Era prins cu cleme rotunde ca niște nasturi în puncte pe fiecare umăr și de fiecare parte a taliei. Și se termina la doar câțiva centimetri mai jos de zona ei pubiană. Încercă în zadar să-l tragă în jos pentru că materialul nu era prea elastic.

Sam încercă să gândească dincolo de ceața din creierul ei. Ușoara vibrație sugera că se afla pe o navă. În mod clar, nu era pe Intrepid. Deci, opțiunea rămasă era nava extraterestră. Ce plănuiau să facă nenorociții ăia extratereștri cu ea? Câteva experimente dureroase?

Își umplu plămânii cu aer, încercând să-și stăpânească frica. Aerul mirosea ciudat acolo și nu putea decât să spere că extratereștrii respirau oxigen ca și ea. Căută camere de

supraveghere, dar nu a văzut niciuna. Probabil că erau destul de bine ascunse și cineva le verifica, așteptând ca ea să se trezească. Se întrebă dacă ar trebui să strige sau mai bine să tacă și să amâne întâlnirea inevitabilă cu răpitorii ei. După un timp, a putut să stea în picioare și să se miște prin cameră.

Când ajunse la peretele opus patului, văzu o crăpătură fină dreptunghiulară în metal, care sugera că poate fi o deschidere. Această idee se dovedi corectă atunci când forma dreptunghiulară din perete alunecă în sus și o femeie intră în cameră. Era îmbrăcată într-un costum argintiu făcut din tunică și pantaloni care îi erau strânși pe picioare. I-au trebuit doar două secunde lui Sam să vadă că această femeie nu era pământeană. Părul ei negru era strâns într-un coc complicat și asta îi permise lui Sam să vadă o pereche de urechi de formă ciudată. Arătau ca niște urechi umane, dar erau ascuțite la ambele capete.

Înțelegând că aceasta era unul dintre atacatorii lor, Sam se dădu înapoi spre pat și se lăsă să cadă pe el. Chiar dacă femeia extraterestră nu avea o postură amenințătoare, Sam era totuși în defensivă.

– Nu te speria, spuse femeia extraterestră. Ești în siguranță acum.

Da, sigur! voi să spună Sam, dar faptul că i se adresa în engleză o năuci.

– Translator universal introdus în cortexul tău în timp ce erai inconștientă, a venit explicația.

Apoi femeia se aplecă spre ea și apăsă pe umărul stâng pe unul dintre nasturii rotunzi de la ținuta lui Sam. Rochia sumară a devenit transparentă, așa că a văzut că sânii îi erau învinețiți, iar coastele aveau și ele o nuanță albăstruie. Când și-a verificat picioarele, ea a văzut că și coapsele ei erau puternic învinețite, dar nu exista nicio altă durere acolo. Așadar, că Sam spera că întâlnirea ei dură cu nava extraterestră și nu vreun abuz la care au supus-o să-i fi provoacat acele vânătăi.

Se întoarse către femeia extraterestră, care îi verifica rănile cu un dispozitiv portabil. Era era doar puțin mai scundă decât Sam și mai robustă, dar asta nu îi afecta frumusețea aspră, completată de părul negru și ochii căprui. Totul era atât de ordonat și curat la ea, încât prin comparație Sam deveni conștientă deodată de părul ei castaniu închis încâlcit și de corpul ei zvelt dar plin de urme de lovituri. Îi era sete; nu-și amintea când a băut ceva ultima oară, dar

vezica îi era plină. Așa că, își ridică privirea către doctorul extraterestru – Sam era destul de sigură acum de rolul femeii – conștientă că fața i se înroșise.

– Aveți vreo baie pe aici?

Niciun răspuns.

– Am nevoie să fac pipi!

Femeia cealaltă o privi ciudat, dar nu îi răspunse. Se duse sppre peretele din stânga și apăsă un buton văzut doar de ochii ei. O altă uşă se deschise către o cameră mai mică, despre care Sam presupuse că era baia. Cu mișcări precaute, ea intră acolo și rămase uimită să vadă doar un scaun circular ridicându-se de la podea în mijlocul camerei. Femeia extraterestră o urmă acolo și, apăsând din nou butonul de la halatul lui Sam, a făcut ca întreagul material să i se strangă până la umeri. OK, acum era goală și gata să stea pe scaunul circular de toaletă.

– Puțină intimitate, te rog! spuse ea, dar doctorul nu se clinti.

Resemnată, Sam se așeză pe scaunul de toaletă. Când era pe punctul de a-și goli vezica, cealaltă femeie apăsă un alt buton de pe un panou de lângă scaun și deodată trupul lui Sam fu învăluit într-o spumă albastră până la talie. Parțial din cauza nevoii presante și, de asemenea, din cauza surprizei și a șocului, ea lăsă lichidul să curgă. Când a terminat, a venit o altă surpriză când un sentiment de căldură o cuprinse sub acea spumă albastră.

– Nu te speria, aceasta este etapa de curățare, veni explicația rece a femeii extraterestre.

După ce spuma albastră s-a retras, Sam se ridică, simțindu-se mult mai bine. Și-a apăsat același nasture de pe umărul stâng pe care l-a văzut apăsat înainte, iar rochia ei a revenit la starea inițială. Ieșind din baie, Sam și-a zis să fie politicoasă și spuse, „Mulțumesc”.

Apoi, ea și-a atins pieptul.

– Eu sunt Sam. Căpitan Samantha Norton, Forțele Spațiale ale SUA.

– Annanda. Doctor.

– De ce sunt aici, Annanda?

– Erai în pericol și noi te-am salvat.

– Serios? strigă Sam, simțind cum se ridică în ea o furie justificată. Eram în pericol pentru că ne-ați atacat. De ce naiba ați facut asta? Și ce s-a întâmplat cu colegii mei?

– Sunt întrebări la care nu pot răspunde eu, spuse medicul.

Apoi, ea luă o tavă mică dintr-un sertar din perete. Pe ea, Sam zări niște recipiente cu gelatină colorată și, de asemenea, o sticlă de apă.

– Ar trebui să mănânci și să bei multă apă și apoi să te mai odihnești. Când vei fi mai puternică, ei te vor interoga. Vei avea nevoie de toată puterea ta pentru asta, crede-mă.

După aceste cuvinte „încurajatoare", Annanda o lăsă din nou singură.

Deschiderea ușii glisante o trezi pe Sam dintr-un somn agitat populat de coșmaruri cu plutirea ei prin spațiu. Își dădu seama că nu mai avea noțiunea timpului – nu știa de cât timp era aici, nici cât timp a dormit – dar își concentră atenția spre ușă și văzu intrând aceeași femeie doctor, urmată de doi bărbați. Primul era un tip cu un corp masiv, cu un ten ușor bronzat și părul negru tuns până la umeri. Celălalt părea mai tânăr și arăta cu totul diferit; avea un aspect nordic, cu părul blond și ochii albaștri pătrunzători.

– Este în stare să suporte interogatoriul acum? întrebă tipul masiv pe un ton aspru.

Annanda o verifică din nou cu dispozitivul ei de mână și dădu din cap.

– I-am vindecat coastele rupte. De asemenea, sângerarea internă nu mai este prezentă. Totuși, nu sunt sigură că poate suporta noi traume fizice. Dacă doriți să-i păstrați viața, vă recomand să vă abțineți de la a-i face rău acum.

Auzind asta, Sam și-a dorit să nu fi avut acel blestemat de traducător universal. Acum stătea pe pat, cu picioarele abia atingând podeaua albă. Tipul dur a luat scaunul de la masa, l-a pus în fața patului și s-a așezat pe el privind direct la Sam. Conștientă de poziția ei și de rochia ei scurtă, și-a strâns coapsele, nedorind să-și expună părțile intime acestui extraterestru ticălos.

– Ce aveați de gând să faceți cu acele tunuri orbitale? Cine v-a dat tehnologia antigravitațională?

Interogatoriul începu pe același ton dur.

– Eram pe cale să instalăm niște tunuri laser pentru a proteja Pământul de resturile cosmice, spuse Sam cu o voce tremurândă. Iar motorul antigravitațional a fost inventat de oamenii noștri de știință.

– Minciuni! strigă extraterestrul furios, ridicându-se brusc de pe scaun și cuprinzând gâtul lui Sam cu o mână fermă. Nu putea să mai spună nimic pentru că vederea i se încețoșă și durerea o luă în

stăpânire. Celălalt extraterestru se apropie și-și puse mâna pe umărul primului.

– Hai să lăsăm asta pentru mai târziu. Acum poate nu este momentul potrivit.

Tipul furios îi dădu drumul lui Sam fără tragere de inimă și apoi se dădu deoparte.

– Te rog, Annanda, dă-i niște haine decente și adu-o în camera 44, ceru extraterestrul cu aspect nordic. Sam se întreba dacă aplicau metoda „polițist rău, polițist bun” cu ea.

Pyrus Avertus încă fierbea de furie după ce au părăsit camera prizonierei.

– Ce ți-a venit să mă întrerupi acolo? Știi că aș fi supus-o până la urmă!

– I-ai fi frânt gâtul mai degrabă. Nu te-ai gândit că poate vom realiza mai mult cu blândețe decât cu violență?

Pyrus știa că Dyllan, fratele său vitreg, era mai deștept și mai subtil decât el, dar până acum metodele sale brutale îi fuseseră de ajutor.

– Și de ce a trebuit să fii atât de amabil încât să ceri ca femeia aceea să fie îmbrăcată? Avem nevoie de ea goală și umilă pentru a-i frânge spiritul.

– Să folosim metoda mea și dacă nu funcționează, vom reveni la metodele tale mai barbare, spuse Dyllan pe un ton calm.

Pyrus flutură disprețuitor din mână și merse apoi spre puntea de comandă a navei, în timp ce Dyllan urmă coridoarele până în camera în care urma să interogheze femeia pământeană. Camera 44 era foarte spartană cu decorațiunile. Doar o masă și câte un scaun pe fiecare parte. Mai complicate erau luminile; mai multe fascicule de lumină cădeau peste masă și Dyllan le putea face estompate sau complet orbitoare ca un instrument pentru a-l deruta pe cel interogat. Destul de curând, femeia pământeană fuse împinsă în cameră de un membru al echipajului, iar ușa se închise în urma ei. Acum era îmbrăcată corespunzător în costumul argintiu standard care îi urmărea curbele feminine cu fidelitate, iar Dyllan trebuia să recunoască că aceasta era o femeie foarte atrăgătoare. Părul ei castaniu închis și ochii albaștri limpezi făceau o combinație plăcută. Ca să nu mai vorbim de buzele ei roșii, pline. Mintea îi zbură către dușmanul lor, Dannar Zander, care era faimos pentru că luase drept soție o femeie pământeană. Dar Dyllan încercă să-și scoată numele

lui Dannar din minte și își concentră toată atenția asupra acestei femei de pe Pământ. Ea urmă invitația lui Dyllan și se așeză pe scaunul de partea cealaltă a mesei.

– Samantha Norton. Rang: Căpitan. Vârsta: 32. Necăsătorită. Fără urmași.

Dyllan recită aceste date, citind de pe tabletă.

– Din moment ce știi deja atât de multe despre mine, în această parte a galaxiei este politicos să te prezinți și tu, răspunse Sam, căpătând mai mult curaj văzând comportamentul calm al extraterestrului cu aspect nordic. Poți începe prin a spune cine ești și de ce ne-ai atacat.

Până la urmă, are ceva foc în ea, se gândi Dyllan.

– Eu sunt cel care pune întrebări aici. Dar vreau să fiu „politicos", așa că îți spun. Eu sunt Dyllan Avertus. Noi, altheenii, suntem o civilizație mai avansată și suntem obligați de o regulă universal recunoscută de a prezerva civilizațiile mai tinere precum a ta. Și să ne asigurăm că se dezvoltă natural, fără intervenție străină. Prin urmare, furtul de tehnologii avansate nu este permis. Ori, motorul vostru antigravitațional este în mod clar prea avansat pentru nivelul științific actual a pământenilor. Deci, întrebarea este: cine v-a dat această tehnologie?

– Cred că întrebi persoana greșită aici, spuse ea cu o voce calmă. Sunt doar un astronaut cu experiență în inginerie și nu știu cine a dezvoltat tehnologiile cu care lucrez.

Dyllan își fixă ochii pe fața ei pentru câteva secunde, încercând să afle dacă spunea adevărul.

– Atunci pe cine trebuie să întreb? Pe vreunul dintre colegii tăi de echipaj?

Sam rămase fără cuvinte. De ce a presupus că este singurul om de pe această navă? Adevărul este că era destul de sigură că Intrepid era terminată și colegii ei împreună cu ea.

– Sunt și ei aici? întrebă ea cu speranță în glas.

– Îi avem pe ei și nava lor.

Deși această navă pe care el și fratele său o dețineau nu era pe măsura crucișătoarelor Alianței, era enormă în comparație cu micuța navă pământeană care acum era captivă în magazia lor. După ce au dezactivat motoarele navei pământene, un fascicul de captare a fost suficient pentru a o aduce în zona lor de stocare.

– Acum îi vei întâlni și vei avea șansa să vă puneți de acord declarațiile.

Capitolul 3

După ce extraterestrul blond o concedie, același membru al echipajului o conduse pe Sam de-alungul unor coridoare sinuoase. Persoana care o escorta era deasemenea un tip corpolent, cu părul negru, purtând același costum argintiu ca toți ceilalți. Ea nu știa dacă erau soldați sau doar niște extratereștri înarmați până în dinți. Pistolul de la centura lui era suficient de descurajator, așa că ea nu încercă nimic curajos. Acum aștepta cu nerăbdare reunirea ei cu echipajul lui Intrepid. Călătoria prin coridoarele navei se încheie în fața unei uși metalice care se deschidea tot alunecând în sus. La semnalul escortei ei, Sam intră într-o cameră de vreo zece metri pe cinci, unde își găsi bucuroasă colegii așezați pe un fel de saltele. Erau cu toții acolo: Dave, comandantul misiunii lor, Martin, celălalt inginer spațial, Trish, specialistul în comunicații și Anton, xenobiolog și medic militar.

– Sam, dragă, am crezut că te-am pierdut! exclamă Trish, venind repede în întâmpinarea ei și îmbrățișând-o strâns.

– Au!

Sam gemu pentru că îmbrățișarea caldă a colegei ei era prea mult pentru coastele ei fragile.

– Îmi pare rău, Sam! Ar fi trebuit să știu că ai trecut prin multe. Cât de grav ești rănită?

– Am fost destul de lovită, dar acum sunt bine. Unul dintre medicii lor m-a reparat. Cred că ți-ar plăcea de ea, Anton.

Toți o înconjuraseră și o bombardau cu întrebări. Purtau salopeta bleumarin care era uniforma tipică pe Intrepid și arătau destul de bine având în vedere situația. Întrebarea cheie a fost, desigur, ce s-a întâmplat cu ea și cum a ajuns aici.

– Acești extratereștri nenorociți m-au cules când m-am lovit de nava lor. Cel puțin au făcut măcar asta după ce explozia tunului mi-a spart tancurile din spate, iar eu mă învârteam sălbatic în spațiu.

– Te-au rănit cumva? întrebă Dave cu o voce îngrijorată.

– Nu, doar m-au interogat în legătură cu motorul nostru antigravitațional. Ei insistă că l-am furat de la extratereștri sau așa ceva.

– Da, asta a fost ideea și la interogatoriile noastre, recunoscu Trish cu o față sumbră. Se pare că ai fost mai norocoasă decât noi. Ne-a interogat un nenorocit cu o palmă grea.

Sam înțelese cu groază abia acum de ce fețele colegilor ei erau învinețite și bătute. Ea a presupus că au fost răniți în atacul asupra lui Intrepid. Acum era sigură că extraterestrul furios care a încercat să-i facă rău era responsabil pentru asta. Spre consternarea ei, persoana odioasă intră în cameră în clipele următoare, urmat de alți doi extratereștri înarmați. Îi cuprinse pe toți cu o privire superioară, apoi înaintă și luă mâna lui Trish într-o strânsoare dură. Femeia încercă să reziste, dar el o lovi cu cealaltă mână peste față. Amețită de lovitură, Trish l-a urmat în afara camerei. Toată această scenă a durat doar câteva secunde, iar când colegii ei încercară să intervină, cei doi soldați îi amenințară cu armele scoase.

Simțindu-se neputincioasă, Sam se lăsă să cadă pe o saltea. Dacă ar fi fost singură aici, cu siguranță ar fi plâns. Dar acum, fiind alături de colegii ei, prețuind mai ales părerea lui Dave despre ea, încercă să nu o facă. Rămase pentru o vreme într-o stare nenorocită, fiind imună la trecerea timpului. Apoi ușa se deschise din nou și același extraterestru îngrozitor o aruncă pe Trish înapoi în cameră. Femeia era într-o stare deplorabilă. Salopeta îi era zdrențuită și fața ei era greu de privit. Frumusețea ei latino era de nerecunoscut, părul ei lung și creț era încâlcit și chiar avea smocuri lipsă de unde fusese smuls. Sam sări să o ajute pe Trish să se întindă pe una dintre acele saltele. Nu i-a scăpat faptul că femeia își ținea hainele în jurul corpului cu mâinile pentru că erau rupte. Cu groază, Sam și-a dat seama că era posibil ca Trish să fi fost violată.

– Nemernicule! strigă ea. Ce i-ai făcut? Ești un extraterestru josnic! Nu-ți știu numele, dar pot scuipa pe el chiar dacă nu-l știu!

– Pyrus Avertus este numele meu și vei afla acum ce înseamnă să te pui cu mine.

Și acestea fiind spuse, Pyrus o luă de mână pe Sam și o trase afară din cameră, așa cum făcuse înainte cu Trish. Toți colegii ei de sex masculin și-au ridicat vocea, protestând împotriva modului în care erau tratate femeile din echipajul terestru, dar totul a fost în zadar. Nici măcar cererea lui Anton de ajutor medical pentru Trish nu a fost auzită. În timp ce Sam era târâtă de-a lungul coridoarelor navei până la locul torturii ei, ea încercă să-și închidă mintea, pregătindu-se pentru durere, sau mai rău, pentru moarte. Când se întoarseră pe alt hol, se izbiră de celălalt frate Avertus, cel blond.

Știind acum numele inamicul ei, Sam s-a întrebat cum naiba au ieșit atât de diferiți.

– Ce faci cu ea, Pyrus? întrebă Dyllan.

– Obțin niște răspunsuri, a fost răspunsul scurt al fratelui turbat.

– Nu așa am convenit. Vrei doar să o maltratezi pentru plăcerea ta bolnavă. Avem aici un scop mai înalt decât plăcerile tale brutale.

– Ah, mai taci, mormăi Pyrus.

Dar Dyllan nu avea să se dea bătut. Luă mâna lui Sam din ghearele fratelui violent și o conduse departe de el.

– Planul nostru merge mai departe! strigă Dyllan peste umăr.

Și continuă să meargă, târând-o și pe Sam după el, dar mai blând, doar pentru a fi sigur că ea îl urma. Și ea nu s-a opus. Acest tip părea să fie singura ei speranță de a scăpa din acest iad extraterestru.

– Unde mă duci? Te rog, îmi poți ajuta colegii? Fratele tău a rănit-o destul de rău pe cealaltă femeie din echipajul meu.

– Avem o treabă de făcut. Dacă vei coopera, va fi bine și pentru colegii tăi de echipaj.

– Nu! Nu mă voi mișca un centimetru până nu faci ceva pentru a-mi proteja colegii. Acum.

Și Sam se opri pe loc și rezistă când Dyllan o trase de mână ca să o forțeze să se miște. Extraterestrul blond îi aruncă o privire pe jumătate exasperată și apoi ridică din umeri.

– Cum dorești. Dar exact asta încerc să realizez aici. Planul meu este ca noi să coborâm pe planeta ta și să negociem eliberarea echipajului tău în schimbul unor informații de care avem nevoie.

– Cu cine să negociați? întrebă Sam nedumerită.

– Aici intri tu în joc. Poate știi cine are informațiile pe care le căutăm.

– Aha! Deci, acesta este un scenariu gen „Du-mă la liderii tăi”? întrebă Sam, deși era destul de sigură că referința la film era inutilă pentru extraterestrul de lângă ea. Și care este informația aceea nenorocită după care ești atât de disperat, până la urmă?

– Îți voi spune pe drumul nostru către planetă. Să nu mai pierdem timpul. De asemenea, să știi că i-am trimis un mesaj Annandei prin care i-am cerut să aibă grijă de colega ta rănită.

De data aceasta, tonul lui Dyllan era destul de ferm și Sam nu îndrăzni să se împotrivească lui. Putea doar spera că această

călătorie pe Pământ le poate rezolva situația precară. Își continuară drumul până la hangarul de andocare a navetelor, unde se îmbarcară amândoi într-o mică navă care avea doar două scaune în carlingă. Desigur, Dyllan și-a asumat rolul de pilot, iar Sam s-a așezat pe scaunul de lângă el. Odată așezați, niște centuri automate s-au ridicat pentru a-i securiza.

– Unde mergem, mai exact? întrebă Dyllan. Am nevoie de coordonate specifice pe care să le introduc în computerul de navigație.

– Washington, DC, răspunse Sam rapid. Am un apartament acolo. Și trebuie să scăpăm de aceste haine strălucitoare înainte de vizita noastră la Pentagon.

– Ce este acest Pentagon? a fost întrebarea evidentă din partea lui Dyllan.

– Acolo este conducerea armatei noastre, îi explică Sam.

Nu a fost o surpriză pentru Sam să vadă că extratereștrii aveau o hartă precisă a Pământului. În fața lor apăru un glob holografic, iar Dyllan își puse degetul pe locul unde era reprezentată capitala americană. Motoarele navetei au pornit și, întrucât între timp trapa hangarului aluneca lateral, zborul lor începu. Totul părea a fi automatizat, lăsând puține de făcut pentru Dyllan. De aceea Sam reveni la problemele ei stringente.

– Pentru că se pare că avem ceva timp, ești atât de amabil să îmi spui mai multe despre acele informații pe care vrei să le găsești pe Pământ?

După o scurtă ezitare, Dyllan decise să fie deschis cu prizoniera sa pământeană.

– Cu câțiva ani în urmă, un general trădător pe nume Dannar Zander a fost condamnat (din cauza unei erori birocratice pe care acoliții săi au provocat-o în cele din urmă) să trăiască pe Pământ fără posibilitatea de a scăpa. Faptul este că a scăpat destul de repede din locul său de exil și, pe lângă asta, cu o femeie pământeană. Mișcarea sa de rebeliune a luat amploare după ce a evadat de aici și au răsturnat Consiliul Alianței, condus de tatăl meu, prim-consilierul Avertus. Confruntat cu capturarea și o moarte dezonorantă, tatăl meu și-a luat viața. Și apoi, acest Dannar Zander a schimbat sistemul politic al Alianței și a devenit primul ei președinte.

– Stai puțin, el este căsătorit cu o femeie de pe Pământ? întrebă Sam uimită.

– Asta e tot ceea ce ți-a atras atenția din ceea ce tocmai ți-am spus? întrebă Dyllan cu o oarecare exasperare în voce.

– Îmi pare rău! Doar că mi-a atras atenția. Te rog continuă.

– Cam asta e tot, oricum. Eu și fratele meu am jurat să răzbunăm moartea tatălui nostru. Așadar, dacă putem găsi dovezi că Dannar Zander a oferit tehnologii superioare semenilor tăi, îi putem scufunda cariera politică și îl putem judeca pentru încălcarea regulii de neintervenție cu civilizațiile emergente.

Totul avea sens pentru Sam acum, dar totuși avea un gust amar în gură.

– Și nu se putea să cereți frumos această informație? Era necesară distrugerea navei noastre? Sau torturarea echipajului?

– Ai dreptate, dar din păcate, nu dețin controlul acestei nave pe care fratele meu și cu mine o avem. Din moment ce experiențele trecute au arătat că primitivii ca tine tind să fie nesinceri atunci când sunt prinși în flagrant, Pyrus s-a aruncat cu metodele sale brutale asupra voastră. Încerc să-l temperez, dar nu reușesc întotdeauna.

– Da, ne numiți primitivi, dar metodele voastre nu vă dau credit pentru superioritate, spuse Sam, încă având o oarecare furie în voce.

Dyllan nu a comentat după ultima declarație a lui Sam, dar după un timp, spuse:

– De fapt, știind cum funcționează mintea liderilor pe aici, în acest colț al galaxiei, nu mă aștept ca ei să ne ofere informația în mod voluntar. Sunt destul de sigur că este necesară o oarecare constrângere.

După un moment de contemplare a cuvintelor sale, Sam a trebuit să admită că secretomania era de obicei cuvântul de ordine pentru liderii lor.

– Poate fi așa, răspunse ea. Existența speciilor extraterestre ne este necunoscută aici, pe Pământ. Până când ne-ai capturat, nici măcar nu credeam că există viață inteligentă în altă parte în galaxie. Aș spune că a fost o trezire la realitate aiurea de tot.

– Asta îmi dovedește punctul de vedere. Liderii tăi ți-au ascuns acest secret.

– Cu condiția să fie și ei conștienți de existența extratereștrilor. Ești sigur că nu doar presupuneți aici?

Sam încă nu era convinsă că Dyllan avea sentimentul correct în legătură cu politica de pe Pământ. Poate că liderii lor nu erau conștienți de existența civilizațiilor extraterestre. Oare?

Naveta a intrat în atmosfera Pământului și se îndrepta către continentul nord-american. Din întâmplare sau intenționat, momentul a fost potrivit pentru că acolo era noapte. Dyllan a găsit o pădure la o distanță rezonabilă de capitală. Privind harta holografică mărită din fața lor, Sam recunoscu Parcul Regional Rock Creek. Aterizarea a fost destul de riscantă, într-o poiană minusculă, naveta aproape lovind copacii. Dar touchdown-ul a fost destul de lin.

– Îmi cer scuze pentru aterizarea asta la limită, spuse Dyllan. Am vrut să ascund nava cât puteam de bine pentru a evita ca cineva să o găsească în absența noastră.

– Nu ai niște dispozitive de mascare, așa cum vedem în filme? întrebă Sam cu oarecare ironie.

Dyllan o privi câteva secunde, dar nu răspunse. Cuvântul „film" nu îi spunea mare lucru. Într-un moment ca acesta, și-a dorit să fi acceptat să aibă un tovarăș artificial. Mulți altheeni bogați sau influenți aveau o inteligență artificială grefată în corpurile lor, dar el era mai conservator și își dorea corpul nealterat. Fratele său avea o I.A. cu el tot timpul, și la ce l-a ajutat asta? De fapt, lui Dyllan îi parea rău pentru acea I.A.; a trăi cu Pyrus ar înnebuni chiar și o ființă artificială. Deci, nicio indicație sau răspunsuri de la o atotștiutoare I.A. Putea să se bazeze acum doar pe arma lui de la centură și unealta multifuncțională pusă într-un toc atașat de brațul stâng. Au părăsit naveta, iar trapa s-a închis singură în urma lor. Mergeau silențios prin pădure de ceva timp. În cele din urmă, Sam șopti, neîndrăznind să vorbească tare în liniștea pădurii.

– Știi unde mergem? Pot să întreb care este planul tău?

Dyllan consulta ecranul instrumentului multifuncțional și întârzia să răspundă.

– Mergem spre una dintre rutele voastre artificiale și, odată ajunși acolo, voi rechiziționa un vehicul, spuse el pragmatic.

– Oh, nu, spuse Sam, nu voi sta aici să privesc în timp ce îmi amenințI semenii cu acea armă a ta!

– Atunci ce propui? întrebă Dyllan. Presupun că ai un plan mai bun.

– Lasă-mă pe mine, spuse Sam foarte convinsă. Vei vedea cum funcționează autostopul în aceste părți.

Curând au ajuns la drumul asfaltat care străbătea pădurea, iar Sam a arătat cum stăpânea ea arta de a face autostopul. S-a plantat la marginea drumului și a așteptat să apară o mașină.

Va fi mare lucru dacă ne ia careva văzând că suntem îmbrăcați ca reginele discotecii, se gândi ea.

Într-adevăr, moda altheană era ciudată. Își fabricau toate hainele din aceeași țesătură argintie. Dar Sam credea că există un motiv practic în spatele acesteia. Probabil că țesătura era un bun izolator termic. De exemplu, aerul rece al acelei dimineți de început de mai nu o afecta deloc. Nici urmă de clănțănit de dinți sau tremurat.

Când lumina zorilor cădea destul de clar asupra lor, un SUV verde închis a încetinit în sfârșit când Sam și-a agitat degetul mare. Până atunci, eforturile ei fuseseră în zadar. Fără îndoială, costumele ciudate erau de vină. Șoferul SUV-ului era un bărbat de vârstă mijlocie, cu o barbă lungă și căruntă. Era singur în acel vehicul spațios.

– Ia uită-te și la voi, spuse el, ați scăpat dintr-o navă spațială sau așa ceva?

– Destul de aproape, răspunse Sam, fiind șocată de cât de aproape era tipul de a le ghici situația. Mergeam la o convenție Sci-Fi cu niște prieteni, dar am avut o ceartă și ne-au lăsat aici. Și fără genții noastre. Nenorociții ăia!

Și Sam a mimat indignarea cerută de situația lor inventată.

– Urcați, spuse bărbatul. Vă pot duce până în suburbiile DC, lângă Bethesda.

– Este perfect pentru noi. Mulțumesc foarte mult.

Sam îi făcu semn lui Dyllan să o urmeze și ocupară bancheta din spate a SUV-ului. Șoferul era vorbăreț și Sam bănuia că era așa pentru că probabil condusese toată noaptea și voia să rămână alert. Așa că ea a intrat în jocul lui și au vorbit despre o mulțime de subiecte, doar pentru a-i ține ochii deschiși.

– Domnule, dacă sunteți obosit, pot să preiau volanul pentru o vreme, se oferi ea la un moment dat.

– Nu, e în regulă. Ajungem curând, răspunse bărbatul. Iubitul tău este mai mult genul tăcut, nu-i așa? Nu a spus mare lucru.

Sam a vrut instinctiv să spună că Dyllan nu era iubitul ei, dar s-a controlat și a spus doar:

– De fapt, el nu este de pe aici. Este scandinav.

Capitolul 4

Din suburbiile unde șoferul SUV-ului i-a lăsat, au luat un taxi până la apartamentul părinților lui Sam. Odată ajunși la destinație, Sam i-a cerut șoferului să aștepte până se va întoarce cu banii pentru cursă. Doar nu se putea aștepta să aibă bani asupra ei fiind îmbrăcată în acel costum ciudat. Pentru a-și dovedi buna-credință, și-a lăsat tovarășul de călătorie „ostatic" în taxi până se va întoarce din clădire cu banii. Dyllan nu s-a opus. Ce putea face? Doar nu avea să-l spulbere cu arma lui ciudată pe șofer doar pentru că a cerut niște bani pentru serviciile prestate?

– Am împrumutat cincizeci de dolari de la portar, spuse Sam când se întoarse din clădire.

După ce îi înmână bancnota șoferului și acesta păstră restul fără să i se spună măcar acest lucru, intrară în blocul luxos. Liftul îi lăsă la etajul al patrulea, iar Sam deschise ușa apartamentului cu cheia de rezervă pe care a primit-o de la portar. Dyllan privi atent mobilierul scump din sufragerie și se uită curios la peretele de cărți.

– Presupun că voi nu mai aveți informații tipărite, remarcă Sam, mai mult pentru ea însăși.

– Asta este casa ta? a fost prima întrebare a lui Dyllan.

– Ai putea spune asta. Aceasta este casa în care am crescut. Părinții mei sunt pensionați în Florida acum și eu folosesc acest apartament pentru a sta aici când nu sunt în Houston la Centrul Spațial, răspunse Sam. Și în cazul în care te întrebai, Florida este un stat.

Nu era curios despre ce era Florida, dar avea un sentiment ciudat de apropiere de această femeie care îl primise acum în casa ei. Ei bine, să spui că era „binevenit" ar fi fost puțin exagerat, știind că a forțat-o să călătorească alături de el. Dar oricum, ea părea destul de civilizată și binevoitoare.

– Îmi voi schimba hainele astea ciudate și îmi voi îmbrăca uniforma, spuse Sam. Îți voi da și ție niște haine normale. Cred că unele de-ale tatălui meu ți se vor potrivi foarte bine.

Și a părăsit camera, lăsându-l să exploreze apartamentul. A văzut sala de mese, o baie, apoi dormitoarele. Când ajunse în al treilea dormitor de la capătul holului, văzu prin ușa întredeschisă că

femeia își lepăda costumul extraterestru. Ea și-a scos mai întâi tunica argintie, desfăcând clemele de la umăr. Piesa de îmbrăcăminte căzu pe podea și Dyllan privi bine pielea ei albă și sânii rotunzi, dar fermi. În continuare, pantalonii au fost de asemenea aruncați pe podea, iar bărbatul simți o excitare ciudată văzându-i picioarele lungi și musculoase încununate cu fese rotunde. Era tăcut, dar Sam se uită spre ușă şi scoase un strigăt scurt, văzându-l acolo. Ea se întoarse spre el în timp ce își acoperi zona pubiană fără pic de păr, cu mâna stângă.

– Hei! Îți place spectacolul? spuse ea și îi închise ușa în față.

El a ridicat din umeri și și-a continuat explorarea. Nu a înțeles reacția lui Sam, deoarece altheenii erau mai relaxați în privința nudității. Dar avea impresia că aici, pe Pământ, oamenii erau mai reținuți. De obicei era cazul civilizațiilor mai tinere. Sam l-a găsit zăbovind în preajma bibliotecii din sufragerie când s-a întors după un duș rapid și purtând uniforma; sacou cambrat în talie și fusta bleumarin până la genunchi. I-a întins niște haine împăturite.

– Tatăl meu este un tip înalt, așa că pantalonii ar trebui să ți se potrivească destul de bine, spuse ea.

Apoi a lăsat grămada pe canapea. Pe lângă pantaloni, Dyllan a găsit acolo un tricou, o cămașă albastră și o jachetă neagră. Sam nu a uitat nici de șosete și niște boxeri curați. Extraterestrul blond și-a scos tunica și Sam nu a fost surprinsă să vadă un piept musculos asociat cu brațe la fel de musculoase.

Pun pariu că merge la sala lor de gimnastică extraterestră în fiecare zi, și-a spus ea

Apoi, fără nicio reținere, Dyllan și-a scos și pantalonii și pantofii. Jumătate uimită, jumătate șocată să-i vadă bărbăția atârnând acolo de-a lungul picioarelor lui frumos sculptate, Sam exclamă:

– Uau, amice! Se pare că nu ești doar voaieur, ci și exhibiționist.

Dyllan i-a aruncat o privire nesigură, așa că ea continuă.

– Poți face asta în baie, de exemplu. Aici, pe Pământ, nu ne expunem în acest fel străinilor.

– Dar nu ești o străină pentru mine. Ne cunoaștem deja de acum, răspunse Dyllan.

– Da, dar nu ne cunoaștem la un nivel atât de intim încât să jucăm „ți-o arăt pe a mea, tu mi-arăți pe a ta”, înțelegi?”

El doar ridică din umeri, dar apoi spuse:

– Oricum, am nevoie de ajutor cu acestea. Care vine primul?

Și arătă spre lenjerie și apoi spre pantaloni. Sam oftă și arătă spre boxeri.

– Fii un băiat bun și îmbracă mai întâi boxerii și tricoul. Și apoi cămașa și pantalonii.

Oaspetele ei extraterestru se conformă, iar asta ușură cumva situația incomodă. Sam porni televizorul pentru a fi la curent cu ceea ce s-a întâmplat pe Pământ în cele trei zile în care a stat în spațiu. După cum era de așteptat, dispariția navei Intrepid era în topul știrilor. Un reporter stătea în fața Centrului Spațial Johnson, transmițând din Houston, Texas.

„Au trecut trei zile de când NASA a pierdut contactul cu Intrepid. Scanările orbitale ulterioare nu au dezvăluit altceva decât resturi spațiale în ultima lor poziție cunoscută. De aceea, speranța de a găsi nava pierdută este destul de slabă. Știm că astronauții au fost însărcinați să instaleze controversatele tunuri spațiale, iar unele voci spun că Intrepid a fost distrus de o rachetă trasă de pe Pământ. Și aici toți ochii se îndreaptă către țările care s-au opus instalării acestor tunuri și, de asemenea, pot trimite o rachetă pe orbita Pământului.”

Dumnezeule! se gândi Sam. Acum ne confruntăm cu perspectiva celui de-al Treilea Război Mondial pentru că acești ticăloși extratereștri ne-au capturat.

– Vezi ce ați făcut? îl întrebă ea pe Dyllan cu o iritare crescândă în voce. Acum, țara mea va învinovăți pe alții pentru dispariția noastră. Un conflict global poate izbucni din asta.

Oaspetele ei s-a gândit puțin la cuvintele ei, apoi a spus:

– Atunci, să nu mai pierdem timpul și să mergem la conducătorii tăi.

Desigur, Sam a vrut să răspundă la această linie clișeică, dar ea a recunoscut că cel mai bun lucru era să se prezinte cât mai curând la Pentagon. Băiete, vor avea o mare surpriză văzând-o acolo! Așa că a oprit televizorul.

– Plecăm. Și folosește asta pentru a-ți acoperi urechile ascuțite, spuse ea, aruncându-i lui Dyllan o șapcă de baseball.

El a luat-o și și-a acoperit cel puțin partea superioară a urechilor lui de formă ciudată. Dar avea și părul blond lung până la umeri, oricum. Sam nu a ratat faptul că Dyllan nu a uitat să-și

strecoare arma și instrumentul multifunctional în buzunarele jachetei.

Au luat micuța mașină a lui Sam pe care o avea în parcarea subterană a clădirii. A trebuit să-i arate lui Dyllan cum să împingă înapoi scaunul pasagerului, astfel încât să-și poată acomoda picioarele lungi și puternice. Conducând mașina spre Pentagon, Sam avea flashback-uri cu imaginea corpului gol al bărbatului de lângă ea. A recunoscut în sinea ei că acest tip arăta mult mai bine decât ultimul ei iubit. Mark era și el inginer spațial ca ea, dar fără dorința de a zbura în spațiu. L-a cunoscut la JSC și pentru o vreme relația lor a fost bună, dar după ceva timp Mark s-a săturat să aștepte ca ea să se așeze la casa ei. Cum putea să facă asta când ea umbla peste tot pe Pământ și chiar în afara planetei?

Da, tipul ăsta extraterestru arată drăguț, dar nu-ți fă iluzii, fată! îşi spuse ea. Și nu cumva să dezvolți vreun sindrom Stockholm acum. El este dușmanul tău și ar fi bine să nu uiți asta.

Sam simțea nevoia de cuvinte de auto-încurajare. Era adevărat că acest Dyllan Avertus era responsabil pentru necazurile actuale din viața ei, dar simțea și o legătură ciudată cu el. Sau era doar recunoștință că nu era o brută precum fratele lui? Lăsă însă deoparte alte gânduri. Acum trebuia să facă orice îi sta în putere pentru a-și scoate colegii din acea navă extraterestră. Parcă mașina la un o stradă distanță de clădirea Pentagonului și câteva minute mai târziu ajunseră la intrarea principală. Ea observă că un soldat care păzea intrarea o privea curios, dar nu le-a zis nimic.

Tot înainte, îşi spuse Sam. Deoarece nu avea card de acces, s-a prezentat la recepția din partea stângă a turnicheților.

– Sunt căpitan Samantha Norton și doresc să-l văd pe secretarul apărării, spuse ea cu o încredere forțată.

– Și domnul de lângă tine? a fost întrebarea caporalului care se afla în spatele biroului de recepție.

– El este un informator într-un caz de securitate națională. Este cu mine.

Caporalul nu mai spuse nimic, dar un minut mai târziu apărură doi soldați ce i se adresară pe un ton tăios.

– Doamnă, trebuie să veniți cu noi. Amândoi.

Era de așteptat, gândi Sam. Adică, eu fiind aici în timp ce ar trebui să fiu pe orbita Pământului, asta trebuie să fi ridicat câteva semne de întrebare.

Așadar, i-au urmat pe soldați până la un lift care se opri la ultimul etaj. Aici au fost conduși într-o sală de conferințe și lăsați singuri acolo. Piesa centrală a sălii era masa lungă cu 24 de locuri. Pe peretele lateral, erau trei ecrane mari de videoconferință.

S-au așezat, unul lângă altul, la masa de conferință și au așteptat. Și apoi au mai tot așteptat.

– Au uitat de noi? întrebă Dyllan după ceva timp.

Se pare că nu a fost așa pentru că mai apoi a intrat o femeie cu o tavă cu cafea și sticle de apă minerală.

– Cel puțin nu ne vom deshidrata prea mult așteptând, spuse Sam pe un ton amar. Ea luă o cafea și sorbi cu grijă.

– Ce este acel lichid negru? întrebă Dyllan.

– Este o băutură foarte delicioasă și stimulatoare, foarte populară pe Pământ. Poți să încerci, dar nu pot spune ce efecte poate avea asupra ta. Sau poți rămâne doar la apă. Nu lua în seamă bulele.

După această avertizare venită de la Sam, Dyllan s-a mulțumit doar cu niște apă minerală. Era pe cale să regrete acea alegere câteva minute mai târziu, când a fost prins nepregătit de un eructat puternic pe care l-a scos.

– Este bine de știut că CO2 are același efect asupra voastră, încercă Sam o mică glumă.

După mai bine de o oră de așteptare, ușa s-a deschis din nou și însuși președintele Wilson a intrat în cameră, urmat de secretarul Apărării și câțiva generali și personal.

– Bună ziua, domnișoară Norton! spuse preşedintele, apoi se aşeză în capătul mesei. Deocamdată, trebuie să presupun că eşti într-adevăr căpitanul Samantha Norton. Făcu un semn, iar unul din personalul său tehnic s-a apropiat de Sam cu o tabletă mare.

– Puneți mâna dreaptă aici, vă rog, spuse el.

Sam s-a conformat, iar apoi a putut vedea apărând în afara dreptunghiului de scanare al tabletei cuvintele: „Samantha Norton”. Tehnicianul s-a mutat la însoțitorul ei extraterestru. Dyllan și-a pus și el mâna pe tabletă, dar bineînțeles, așa cum era de așteptat, scanarea a returnat verdictul „necunoscut”. Acum Sam observă că unghiile lui Dyllan erau cenușii. Dar poate că erau pictate. Oare?

Președintele a fost informat despre rezultate, așa că a continuat.

– Bine, acum poate ne poți spune cum ai ajuns aici, cine este prietenul tău neidentificat și unde este restul echipajului lui Intrepid.

Sam trase aer în piept și făcu prezentările.

– Domnule președinte, cel de lângă mine este Dyllan Avertus. El este neidentificat pentru că nu este de pe Pământ. Ei se numesc altheeni și ne-au distrus tunurile orbitale și ne-au capturat. Îl voi lăsa să-ți spună mai multe.

Dyllan avea de ceva vreme un interes pentru civilizația pământeană, mai ales de când aflase că inamicul lor, Dannar Zander, este căsătorit cu o femeie pământeană. Acum s-a felicitat pentru că și-a făcut timp să învețe limba lor. Mesajul lui va fi înțeles mai ușor.

– Trebuie să știți că regret că a trebuit să intervenim în civilizația voastră, începu el. Putem spune că am încercat să corectăm efectele unei intervenții ilegale anterioare. Acum câțiva ani, un althean pe nume Dannar Zander a fost aruncat din greșeală pe planeta voastră. Bănuim că v-a oferit tehnologie avansată, încălcând astfel legea. Motorul antigravitațional de pe micuța voastră navă este un indiciu în acest sens. Este clar peste nivelul vostru tehnologic.

– Deci, de aceea ne-ați capturat oamenii? întrebă președintele furios. Și ne-a distrus și tunurile orbitale?

– Când am văzut că aveți tehnologie avansată pe navă, am presupus că aveți și pe acele tunuri. Deci, a trebuit să ne protejăm nava de un posibil atac periculos al acelor tunuri.

– Și ce vrei atunci? întrebă din nou președintele.

– Vrem dovada că Dannar Zander v-a oferit acea tehnologie avansată. Apoi, echipajul tău va fi returnat pe Pământ. Desigur, nava pământeană va rămâne la noi. Oricum, nu este în stare să zboare.

Președintele Wilson a rămas tăcut. Apoi a adoptat o mină serioasă și a spus:

– Eliberați camera, vă rog! Doar domnul secretar și șeful de cabinet vor rămâne.

S-au văzut acolo niște fețe uimite dar au ascultat ordinele șefului și au plecat. Când erau doar cinci persoane în cameră, Sam era sigur că președintele era pe cale să dezvăluie ceva important.

– Mai întâi trebuie să știi că asta s-a întâmplat înainte ca eu să fiu în funcție, începu el să-i vorbească în special lui Dyllan. La scurt timp după ce am preluat mandatul, am aflat despre marele secret pe care doar câțiva oameni de pe Pământ îl cunosc: nu suntem singuri în univers. Lucrul amuzant este că nenorociții ăia

nici nu aveau de gând să-mi spună. Poți să crezi asta? Aveau de gând să mă țină în întuneric!

Și aici președintele s-a bătut în piept cu indignare în voce.

– Cum am aflat despre asta? Ei bine, acest Dannar Zander mi-a trimis o scrisoare când a vizitat din nou Pământul, cinci ani mai târziu. În acea scrisoare, el a explicat cum niște ticăloși din guvernul nostru l-au răpit pe el și pe prietena lui, care era însărcinată cu copilul lor, și l-au forțat să lucreze pentru ei. Aveau o navă extraterestră prăbușită într-o bază secretă din Nevada, iar Dannar Zander a lucrat pentru a o restaura. Avea însă propria sa agendă și plănuia să folosească acea navă pentru a scăpa din acea bază. De asemenea, pentru a câștiga ceva timp, a fabricat o platformă antigravitațională pentru acești nenorociți. Dar el nu a dezvăluit știința care sta la baza ei. În cele din urmă, a scăpat în acea navă extraterestră împreună cu femeia sa, chiar dacă a fost grav rănit de soldații din bază.

Fața lui Dyllan arăta emoții contradictorii. Ceea ce auzea era oarecum neașteptat. Se părea că Dannar Zander era mai mult o victimă aici.

– Desigur, când am aflat despre asta, a trebuit să fac ceva, a continuat președintele. În primul rând, i-am pedepsit pe cei responsabili pentru acea încurcătură mizerabilă. Un anume colonel Smithers era capul răutăților acolo, dar și alți câțiva oameni cheie din armată și din alte agenții guvernamentale. Recunosc, de asemenea, că am încercat să valorificăm ceea ce Dannar Zander a lăsat în urmă. Deci, chiar dacă nu am putut reproduce tehnologia de pe platforma sa antigravitațională, oamenii de noștri de știință au reușit să amplifice puterea motorului de pe platforma respectivă, astfel încât să-l putem folosi într-o navă și făcându-o capabilă să ajungă pe orbita Pământului. Asta e tot ce am făcut, crede-mă. Acum că știi, trebuie să îi eliberezi pe oamenii noștri.

Deși această dezvăluire nu îi ajuta planurile împotriva lui Dannar Zander, Dyllan se considera un om cinstit și dorea să facă ceea ce trebuie. A scos dispozitivul multifuncțional din buzunarul jachetei și l-a pus pe masă. După ce a apăsat pe niște simboluri ciudate de pe el, o imagine holografică a fratelui său apăru deasupra mesei de conferință.

– Ei bine, frate, ce ai pentru mine? Văd că ți-ai făcut prieteni acolo.

Chiar și ca o imagine holografică de o jumătate de metru, Pyrus Avertus părea la fel de nesuferit ca întotdeauna pentru Sam. Văzându-l, avu un presentiment rău.

– Am alături de mine pe președintele acestei țări și pe șeful armatei lor, anunță Dyllan. Apoi i-a spus fratelui său ce a găsit despre Dannar Zander.

– Ți-am spus că această idee a ta a fost o greșeală de la început, strigă Pyrus după ce a auzit cuvintele lui Dyllan. Am încercat abordarea ta politică și pare un eșec colosal. Acum încercăm metoda mea. E timpul pentru planul meu, frățioare!

– Nu, Pyrus, te rog, reconsideră asta! Nu trebuie să faci ca niște oameni nevinovați să sufere în lupta noastră împotriva lui Dannar Zander.

– Acești oameni sunt prieteni cu Dannar Zander, așa că merită să sufere! hotărî Pyrus cu un ton aspru.

– Macar trimite pământenii încoace cu o navetă. Nu-ți sunt de nici un folos acum.

Cel puțin Dyllan era fidel cuvântului său. Dar, din păcate, fratele său nu era.

– Nu, vor rămâne cu noi. Dacă este necesar, voi trimite capetele lor la biroul lui Dannar Zander. Asta îl va supăra cu siguranță.

– Nu fă asta! strigă Dyllan, aproape pierzându-și cumpătul.Vin chiar acum să îi eliberez.

– Eliberezi un rahat! Din moment ce ești atât de prietenos cu ei, stai acolo cu pământenii. Nu vă obosiți să vă întoarceți, pentru că nu vom mai fi pe orbita Pământului.

Conexiunea a fost întreruptă, iar imaginea fratelui josnic a dispărut. Dyllan părea pierdut. Sam era șocată de-a binelea. Colegii ei de echipaj erau pierduți definitiv acum.

– Domnule președinte, îmi cer scuze, își găsi Dyllan vocea după un timp. Nu credeam că fratele meu psihopat va face asta.

Sala se umplea din nou de generali și soldați.

– Ei bine, măcar ai încercat. S-ar putea să fii bine intenționat, dar ești și tu de vină pentru soarta oamenilor noștri. Rețineți-l!

Și președintele le-a făcut un semn soldaților din cameră. Dyllan sări de pe scaun și scoase pistolul din buzunar.

– Înapoi! strigă el soldaților care veneau după el. Dar cei doi tot înaintau. Așa că a tras. S-a auzit un sunet înalt, iar soldații au căzut la podea.

– Idiotilor! L-ați lăsat să intre cu o armă? strigă președintele Wilson. Apoi s-a întors către extraterestru. Fii rezonabil. Nu poți scăpa de aici. Căpitane, te rog să-l dezermezi!

Inițial, Sam nu și-a dat seama că președintele vorbea cu ea. Dar nu era niciun alt căpitan în cameră, așa că trebuie să fi fost ea. Trebuia să ia o decizie rapidă. Ceea ce a și făcut.

– Îmi pare rău, domnule președinte, dar dacă există vreo șansă de a-mi salva colegii, aceasta vine de la acest tip. Deci, sunt alături de el în treaba asta.

– Mare atenție! Comiți un act de trădare chiar acum! replică presedintele.

– Oricum ar fi, spuse Sam. Hai, Dyllan, să mergem. Timpul este esențial acum.

Așa că au plecat. Au fost nevoiți să îi lase lați pe câțiva soldați și agenți ai Serviciului Secret, dar au ieșit din clădire. Aleargară cât au putut de repede spre mașina lui Sam.

– Încotro acum? întrebă Sam gâfâind.

– Înapoi la naveta mea, îi răspunse Dyllan. Poate că dacă ne mișcăm repede, mai putem prinde nava fratelui meu.

Curând erau din nou în mașina lui Sam, iar ea conducea alergând nebunește spre parcul regional Rock Creek unde Dyllan își parcase nava spațială în acea dimineață. De data aceasta au avut o abordare inedită, iar Sam a condus mașina în interiorul pădurii cât mai aproape de punctul de destinație. Dyllan o îndruma, verificându-și des instrumentul multifuncțional.

Au găsit nava la fel cum au părăsit-o și s-au îmbarcat în grabă. Dyllan a pornit motoarele și Sam a recunoscut aceeași lansare fină pe care o aveau cu motorul antigravitațional pe Intrepid. Motorul acela furat! A presupus că, deocamdată, oamenii vor trebui să revină la decolarea greoaie spre orbită ajutați de rachetele clasice cu combustibil lichid.

Odată ajunsi pe orbita Pământului, au căutat în grabă nava altheană, dar în zadar. Plecaseră. Și, de asemenea, dispăruse și speranța lui Sam de a-și revedea colegii.

Capitolul 5

Era timpul pentru a intra panică sau pentru planuri alternative. Sam văzu o urmă de disperare pe chipul lui Dyllan, iar asta întări și mai mult deznădejdea ei.

– Ce putem face acum? întrebă ea după ceva timp.

– Sunt într-adevăr în dificultate în acest moment, recunoscu Dyllan. Această navetă nu este capabilă să atingă viteze supraluminice, așa că sunt blocat în acest sistem solar. Te voi duce la tine acasă și apoi voi încerca să mă amestec și eu printre oameni.

– Dar nu poți contacta pe cineva de pe planeta ta să vină să te ia? întrebă Sam. Trebuie să ai un fel de radio pe nava asta, nu?

Dyllan se gândi o vreme, dar apoi negă clătinând din cap.

– Dacă nu ai înțeles până acum, suntem un fel de proscriși eu și fratele meu. Nu mai avem mulți prieteni pe Althea de când puternicul nostru tată a dispărut.

Sam se gândi că, dacă ar ști cum să facă asta, ar pune mâna pe acel radio blestemat și va suna autoritățile de pe Althea, avertizându-le despre acel câine turbat, Pyrus Avertus. Într-un fel, știa că Dyllan nu-și va trăda fratele, chiar dacă el nu-i aproba metodele criminale.

– Aș dori să te mai gândești și să trimiți un mesaj semenilor tăi. Nu pot să cred că te vor lăsa blocat aici.

Dar Dyllan nu a răspuns și cu siguranță nu lua în considerare asta.

– Unde vrei să te las? o întrebă.

Sam nu știa unde voia să ajungă. Acum era și ea o proscrisă. Pentru numele lui Dumnezeu! Președintele a acuzat-o de trădare. Dar poate că băieții de la JSC nu au aflat despre „trădarea ei” și o vor adăposti.

– Te rog să mergi în Houston, Texas. Același continent nordic ca înainte, îi dădu ea indicațiile lui Dyllan. Dar în mintea ei era deja hotărâtă. Și-a îndepărtat centura și s-a ridicat.

– Întoarce-te pe scaun! strigă Dyllan. Acum intrăm în atmosfera Pământului. Vor fi niște turbulențe.

Ea nu a ascultat, însă. Clătinându-se, se apropie de scaunul lui, dar când era pe punctul de a ajunge la el, nava a tresărit și Sam

a căzut în poala lui Dyllan. Să fim drepți, fusta ei nu-i oferea prea multă libertate de mișcare.

Chiar dacă aș fi vrut să fac asta, nu aș fi îndrăznit, se gândi ea cu autoironie.

Era timpul pentru acțiune și nu pentru gânduri sau plăceri banale. Încercând să-și corecteze poziția, ea îi simți corpul musculos cu mâinile și pipăind după buzunarul jachetei lui Dyllan, puse mâna pe arma lui. Apoi făcu câțiva pași înapoi și îndreptă pistolul spre Dyllan.

– Ce… faci? întrebă el cu o față uluită.

– Vreau să chemi prin radioul tău intergalactic. Vreau să vorbesc cu tipul ăla, Dannar Zander. Sau și mai bine, cu soția lui pământeană. Sunt sigur că mă va ajuta să-mi salvez prietenii de pe Intrepid.

– Nu, nu voi face asta! Fii rezonabilă și stai jos.

Dyllan nu părea să fie speriat de arma care era îndreptată spre el.

– Fă-o, sau voi trage! încercă din nou Sam.

– Nu, nu vei trage. Arma aceea este legată de semnătura mea ADN, așa că este inutilă pentru tine.

Fața lui Sam căzu și, de asemenea, arma îi căzu din mână pentru că ea o lăsă ca să cadă. Dar nu s-a putut abține să izbucnească.

– Esti un laș. Fiind sub dominația fratelui tău nenorocit, ai pierdut orice noțiune despre bine și rău. Dar, cel puțin acum ai șansa de a face ceea ce este corect!

Dyllan nu a avut șansa să facă nimic pentru că o explozie a răsunat prin carcasa de metal a navetei, iar nava s-a cutremurat, aruncând-o pe Sam de peretele din spate. El a fost protejat de chingile scaunului de acel salt neașteptat al navei, dar lovitura a lăsat-o pe Sam inconștientă.

El a verificat rapid comenzile pentru a vedea ce a lovit nava, dar datele au fost neconcludente. Ar fi putut fi resturi spațiale sau chiar o rachetă de pe Pământ. Naveta s-a înclinat brusc spre dreapta și a auzit zgomotul de frecvență înaltă al oscilației motoarelor. Mormăind o înjurătură, și-a adunat tovarășa de călătorie de pe podea și a pus-o pe scaun, prinzând-o acolo cu centura. Apoi a încercat să se salveze printr-o prăbușire controlată.

Când Sam își recăpătă cunoștința, stătea întinsă pe spate, privind un cer fără nori sub un soare necruțător. Încercă să se miște, dar corpul nu îi dădu ascultare. Apoi, chipul lui Dyllan blocă imaginea cerului albastru.

– Încearcă să nu te miști. Lasă dispozitivul de vindecare să îți repare trupul.

Din câte a putut constata, era din nou îmbrăcată în costumul argintiu tipic althean.

Ah, la naiba! Tipul ăsta nu se poate abține să încerce să mă vadă goală, se gândi ea. De fapt, era oarecum bucuroasă că a făcut asta, pentru că acum acel costum extraterestru îi păstra corpul răcoros sub soarele arzător al amiezii. Unde erau oare?

– Unde suntem? Și de ce nu mă pot mișca? întrebă ea cu voce tare.

– Am aterizat într-un deșert de pe Pământ, spuse Dyllan. Și nu te poți mișca pentru că trupul tău este acoperit de o spumă vindecătoare.

– Din nou spuma aia de la toaletă, spuse Sam.

– Ceva de genul acesta, recunoscu extraterestrul cu un zâmbet foarte natural.

– Nava este în regulă? veni întrebarea din partea lui Sam.

De fapt, ea voia să știe dacă radioul de pe navă este în regulă. Răspunsul venit de la Dyllan nu era ceea ce voia ea să audă.

– Naveta s-a prăbușit în acest deșert și a fost distrusă. Abia am salvat niște materiale precum acest kit medical și niște pachete de supraviețuire. Și aceste costume care ne vor fi de ajutor în vremea caldă de aici.

– Deci, radioul…

– Distrus! a fost răspunsul scurt al lui Dyllan.

Sam voia să țipe, să-i spună în fel și chip, dar la ce ar fi ajutat asta? Și mai ales, câteva cuvinte pe care le-a auzit de la fratele cel rău i se tot rostogoleau în minte. Deci, avea nevoie de o lămurire de la Dyllan.

– Ascultă, fratele tău a vorbit despre un plan alternativ al lui. Poți să-mi spui care era acel plan?

Dyllan a rămas tăcut o vreme. Părea că se gândește dacă îi poate spune lui Sam adevărul sau nu. Femeia părea destul de supărată deja și fața îngrozitoare a planului lui Pyrus o putea scoate din minți. Se simțea responsabil pentru bunăstarea ei și era preocupat de starea ei fizică sau psihică.

– În primul rând, începu el, să știi că nu am fost vreodată de acord cu un plan atât de crud.

– Cât de crud? întrebă ea cu îngrijorare. Hai, varsă tot!

– Pyrus este atât de orbit de ura lui față de Dannar Zander, încât vrea să distrugă planeta natală a lui Dannar, Haronia. Are câțiva oameni de știință într-o bază îndepărtată, pe care nici măcar eu nu o știu, și i-a pus să lucreze la o armă capabilă să distrugă planete întregi.

– Dumnezeule! exclamă Sam. Cum poți trăi cu tine însuți după ce nu i te-ai opus? Sau și mai bine, pentru că nu l-ai denunțat la autorități?

– Tu ți-ai denunța singura rudă în viață? întrebă Dyllan pe un ton amar.

– Dacă este un criminal, da, aș face-o! spuse Sam fără ezitare.

În mintea lui Dyllan, acea luptă dintre vocea legăturilor de sânge și vocea rațiunii se purta de ceva vreme. Dar a continuat să se mintă singur că ar putea să țină sub control ieșirile malefice ale lui Pyrus.

Cât de naiv din partea mea să cred asta, gândi el retrospectiv.

– Ai dreptate, îi spuse apoi lui Sam cu o privire plină de remuşcări. Dacă ar fi posibil, aș suna acum autoritățile. Dar, din păcate, modulul de comunicație, acel radio așa cum îl numești tu, a fost distrus împreună cu nava. Ai ales cel mai rău moment pentru a-mi trezi conștiința. Mi-am pierdut concentrarea și nu am văzut ce ne-a lovit la reintrarea în atmosferă.

– Sigur, dă vina pe mine dacă asta te face să te simți mai bine, spuse Sam. Ce ai de gând să faci de acum înainte? Poți construi un alt radio cu materialele de pe Pământ?

– Aș putea încerca, a recunoscut el. Sunt un inginer destul de bun.

– Cu ce te ocupai tu de fapt? Pe lângă faptul că țineai sub control accesele de furie ale fratelui tău?

– Am fost educat să fiu un om de știință. Nu sunt un războinic precum fratele meu. Dar odată cu decăderea tatălui meu, am fost asimilat regimului condus de el și ostracizat la Academia de Științe de pe Althea. Deci, a trebuit să fac echipă cu fratele meu în încercarea lui de a răzbuna moartea tatălui nostru. Știu că tatăl meu nu era lipsit de vină, dar nu merita o moarte atât de crudă.

– Cum ziceai că a murit?

– Și-a luat viața pentru a scăpa de capturare și închisoare.

– Crede-mă, acesta a fost calea onorabilă. Mai bine decât închisoarea și un proces rușinos. Ai spus că nu era un înger, așa că adversarii lui ar fi vrut cu siguranță să fie prezentat ca marele rău pe care l-au învins.

Din nou, Sam își spunea părerea acordând prea puțină grijă față de sentimentele altora. Aici, ea voia ca el să se îmbărbăteze și să înceteze să mai plângă moartea prematură a tatălui său. Să nu mai fie băiețelul lui tăticu'.

– Hei, ce s-a întâmplat cu hainele mele? întrebă Sam după un timp.

Voia să rupă o tăcere ciudată care se strecura între ei.

– Au ars odată cu nava, a venit răspunsul. Presupun că nu voiai să ieși în evidență după ce l-ai sfidat pe comandantul tău suprem. Deci, fără ținută militară pentru tine.

Se pare că Dyllan se gândise la toate. Dar Sam nu a fost de acord.

– Da, și cu aceste costume sclipitoare suntem complet sub radarul lor, nu?

Și după un timp, adăugă:

– Pot doar să sper că nu m-ai dezbrăcat de tot când mi-ai schimbat hainele…

– Te poți relaxa, lenjeria ta nu a fost atinsă, spuse extraterestrul, cu un zâmbet jucăuș.

Apoi Dyllan o scană pe Sam cu acel dispozitiv medical portabil pe care îl aveau și, mulțumit de rezultate, comandă retragerea spumei medicale. Sam se putea mișca din nou și se ridică verificând împrejurimile. Nu era nimic de văzut, de fapt. Doar deșert în toate direcțiile și resturile fumegătoare ale navetei la câteva sute de metri de ei.

– Din moment ce sunt reparată acum, să ne mișcăm, spuse ea. După tine.

Și el s-a supus, verificându-și mai întâi dispozitivul multifuncțional pentru orientare.

– Hărțile voastre numesc acest ținut drept Deșertul Mojave, anunță Dyllan.

– Genial, încă o călătorie neplanificată. În California de data asta! exclamă Sam. Dar este bine. Am fi putut ateriza în Sahara și atunci niciun costum argintiu nu ne-ar fi salvat.

De fapt, deșertul din jur avea o vegetație rară, cactuși în principal, iar în depărtare, se vedeau niște munți nu prea înalți, lipsiți și ei de vegetație. Dyllan a ridicat o geantă din același material argintiu ca si hainele lor și a luat-o în spate, ca pe un rucsac. Apoi a arătat către o alta care stătea pe pământ și i-a sugerat lui Sam să facă același lucru. Ea nu a obiectat și și-a strecurat brațele prin curelele genții și a ridicat-o la spate.

– Înțeleg că nu am fost atât de grav rănită de vreme ce m-ai pus să car geanta asta, nu? întrebă ea, doar pe jumătate în glumă.

– Oh, ai fost grav rănită, veni răspunsul. Dar medicina noastră mai avansată te-a salvat. Aici, pe Pământ, nu ai mai fi putut să mergi din nou. Lovitura pe care ai încasat-o ți-a afectat coloana vertebrală.

Prin căldura deșertului, această dezvăluire a venit ca un duș rece pentru Sam.

– Glumești, nu? spuse ea, venindu-i greu să creadă ceea ce tocmai auzise.

– Nu mă pricep atât de bine să spun glume, recunoscu extraterestrul cu tonul său egal.

Felul în care a spus asta a făcut-o să creadă declarațiile lui anterioare. Cea care se referea la coloana ei secționată și… cea despre lipsa lui de simț al umorului.

Cred că acum îi sunt îndatorată, se gândi ea cu un sentiment inconfortabil.

După câteva ore de drumeție sub un soare necruțător, au ajuns la un drum asfaltat. Acum trebuiau să spere că cineva îi va lau și pe ei. Din nou, se părea că făceau autostopul. În cele din urmă, o camionetă mare a apărut și a oprit. Șoferul, un tip blond în jur de treizeci de ani, coborî geamul și li se adresă.

– Uau, tipilor! Presupun că ați ales deșertul greșit. OZN-urile și convențiile extraterestre sunt în Nevada, nu aici.

– Da, suntem de tot râsul, recunoscu Sam. Te rog, poți să ne iei și pe noi? Mașina noastră s-a stricat cu ceva vreme în urmă pe un drum secundar.

– Sigur, nicio problemă, spuse tipul.

Și-au lăsat bagajele în remorcă și s-au înghesuit pe locurile din față cu șoferul.

– Încotro mergeți? Eu sunt Mike, apropo.

– Eu sunt Sam și el este Dyllan.

Sam era bucuroasă că numele însoțitorului ei era destul de asemănător cu unul uman, altfel ar fi trebuit să inventeze unul pentru el. Ea adăugă, „Los Angeles este destinația noastră”.

– Eu merg la San Diego, spuse Mike. Dar vă pot duce până la Anaheim. Este în regulă?

– Grozav! îi răspunse Sam.

Când nu erau prea departe de Anaheim, un lung convoi militar a trecut pe lângă ei venind de la baza navală de lângă orașul de pe coasta Californiei.

Pun pariu că se duc la locul prăbușirii noastre, se gândi Sam. Îl împinse pe Dyllan cu cotul și făcu un semn scurt cu capul spre convoi.

– Nu vor găsi nimic interesant acolo, șopti el. Am programat un mecanism de autodistrugere pentru a topi cea mai mare parte a navei.

Șoferul nu a ratat reținerea lor la vederea convoiului. Dar a intrat în acțiune abia când se aflau la marginea orașului Anaheim și au fost nevoiți să coboare din mașină. Camionul s-a oprit și i-au mulțumit tipului pentru drum. El a bolborosit niște cuvinte neinteligibile și, imediat ce Sam a închis portiera, a demarat.

– Hei, asteaptă! Gențile noastre! strigă Sam. Nemernicule!

Dar Dyllan a fost mai rapid cu fapta, dacă nu și cu vorbele. Și-a scos arma din buzunarul costumului și a tras spre mașina care pleca. Se auzi un sunet ascuțit, iar mașina se opri și un fum dens îi ieșea de sub capotă și de asemenea din cabină. Șoferul ieși din cabină, arătând o combinație ciudată de frică și furie. Dar, spre groaza ei, Sam îl văzu pe tip îndreptând o armă spre ei.

– Nenorociților, ce i-ați făcut mașinii mele? strigă el și trase cu arma.

Într-o fracțiune de secundă, Dyllan se mută în fața lui Sam, preluând impactul glonțului. Dar nu părea să-l deranjeze de fel. A ridicat încet din nou pistolul și a tras împotriva agresorului. Convulsii au zguduit corpul tipului de parcă ar fi fost electrocutat și apoi s-a prăbușit la pământ.

– Pun pariu că asta a durut, spuse Sam cu ușurare în voce.

Și-au luat rucsacii din remorcă și au mers spre orașul care se deschidea în fața lor în vale.

Capitolul 6

Au intrat într-un cartier mărginaș al orașului, încă discutând despre ciudata înfruntare pe care Dyllan a avut-o cu ticălosul blond care voia să le fure lucrurile. Extraterestrul i-a explicat lui Sam că dispozitivul său multifuncțional oferea și un scut personal împotriva oricărei descărcări de energie înaltă și chiar împotriva unui lucru atât de primitiv precum un glonț care vine cu viteză mare spre acel scut. Sam a ascultat explicațiile, dar știința din spatele acestora depășea nivelul ei de fizică aplicată, așa că a lăsat-o baltă. Acum era preocupată de probleme ceva mai banale.

– Mor de foame și trebuie să scăpăm de aceste blestemate de costume… din nou, spuse ea. Te rog spune-mi că mi-ai salvat portofelul și nu l-ai topit împreună cu nava prăbușită.

– Este în rucsacul tău, spuse el pe un ton neutru. Telefonul este și el acolo.

– Te-ai gândit bine, aprecie Sam. Altfel nu ai avea acum șansa de a te obișnui cu marea cultură a fast-food-ului pământean.

Și l-a condus la primul restaurant pe care l-au văzut în drumul lor. Stăteau așezați față în față pe canapele roșii de vinil și când chelnerița a venit să ia comanda, le-a aruncat o privire curioasă. Desigur, din cauza acelor costume extraterestre ciudate.

– Trebuie să-mi cumpăr niște haine normale după ce mâncăm, spuse Sam după ce a comandat cheeseburgeri giganți cu cartofi prăjiți pentru amândoi. Și pentru tine, dacă vrei să treci neobservat.

– Dar hainele mele pământene sunt în rucsac, spuse Dyllan.

– Oh, te-ai gândit să le păstrezi. Grozav. Deci, le poți purta. Dar eu am nevoie de niște haine frumoase. Nimic argintiu. M-am săturat de culoarea asta.

Dyllan nu i-a înțeles obsesia pentru haine, dar nu a mai spus nimic. Această femeie era încă o mare necunoscută pentru el. O cunoștea deja de câteva zile și nu era deloc mai aproape de punctul în care să o înțeleagă. Nu se aștepta ca ea să reacționeze ca femeile altheene, dar totuși. Din punct de vedere fizic, semăna atât de mult cu alte femei din specia lui, femei pe care le cunocuse înainte, în mod intim. Arăta chiar mai bine, a recunoscut el, amintindu-și

imaginea trupului ei gol. Liniile corpului ei erau mai zvelte în comparație cu cele ale femeilor de pe Althea, dar era un tot atractiv de mușchi și eleganță. Și nu doar Dyllan se gândea la tovarășa lui de călătorie, deoarece Sam a decis să întrețină conversația în timp ce așteptau mâncarea.

– Deci, acea femeie doctor, Annanda, de pe navă. Este prietena ta?

– Dacă mă întrebi dacă este partenera mea, ei bine, nu.

– Serios? Mi s-a părut că am văzut o anumită înțelegere între voi doi, spuse Sam pe un ton neîncrezător.

– Am încercat o vreme, dar am fost de acord după ceva timp că nu suntem o potrivire perfectă, recunoscu Dyllan.

– Potrivire perfectă? Tu te auzi ce vorbești? Dragostea nu contează pentru tine? Nu-mi spune că tu calculezi totul cu o formulă când vine vorba de a-ți găsi perechea.

Totuși, el nu răspunse și Sam nu mai insistă deoarece chiar atunci chelnerița le aduse mâncarea.

– Ce este asta? întrebă Dyllan, verificând burgerul cu o privire circumspectă.

– Relaxează-te, sunt sigur că instrumentul acela al tău va analiza și va spune că este comestibil. În plus, pun pariu că tipul acela, Dannar, a mâncat multe din astea în timp ce era pe Pământ și este bine, nu?

Dyllan nu era sigur că aprecia comparația cu Dannar Zander, dar femeia avea dreptate. Așadar, și-a mâncat burgerul cu cartofi prăjiți, imitând gesturile lui Sam la masă. Trebuia să verifice modul de utilizare a veselei urmărindu-o și să mănânce fără gafe ciudate care ar fi putut atrage atenția nedorită asupra lor. După ce și-a înghițit burgerul, a observat că Sam îl termina pe al ei și părea mulțumită. Lui îi era încă foame.

– Aș putea să mai iau unul? întrebă el.

– Sigur, răspunse Sam. Voi, băieți, aveți un metabolism mai rapid, nu-i așa?

– Într-adevăr, avem nevoie de un aport alimentar mai mare, judecând după cantitatea pe care ai mâncat-o. Sau poate că acest lucru ține de gen.

– Ar putea fi așa, dar nu neapărat. Crede-mă, vei găsi femei aici pe Pământ capabile să mănânce mult mai mult decât mine.

Și Sam a evitat să întrebe dacă obezitatea este o problemă și în societatea altheană. După ce Dyllan și-a terminat a doua porție de

burgeri și i-a „căpăcit” cu apă plată, au trebuit să se gândească ce să facă în continuare.

– Cred că ar trebui să luăm autobuzul spre L.A., opină Sam. Este un oraș mult mai mare și ne putem pierde mai ușor acolo.

Dyllan nu avea obiecții la asta.

– Presupunând că încă vrei să stai pe lângă mine, adăugă Sam.

– Ai dreptate. Și sper că și tu încă mă vrei în preajma ta, veni răspunsul.

Într-adevăr, ce este în neregulă cu mine? gândi Sam. Sper să nu fac un sindrom Stockholm interstelar. De ce altceva aș vrea să stau cu acest tip?

Dar ea știa răspunsul. Avea o misiune și va face totul pentru a o îndeplini. Nu va rămâne liniștită aici pe Pământ în timp ce colegii ei suferă în mâna acelui ticălos extraterestru. Gândindu-se mai bine, viața ei pașnică pe Pământ era oricum sub semnul întrebării, deoarece procurorii militari cu siguranță o vor acuza de trădare, așa cum a amenințat-o președintele Wilson.

– Să nu mai pierdem timpul și să mergem către stația de autobuz, luă Sam inițiativa.

Căutând locația pe telefonul ei, a găsit stația de autobuz destul de ușor. Dar mai întâi, au vizitat un mall de dimensiuni medii de unde Sam și-a luat hainele noi. Când Dyllan s-a întors de la toaleta bărbaților, unde s-a schimbat în hainele terestre pe care le avea de la Sam, a rămas uimit. Sam era îmbrăcată acum într-o bluză albă și o fustă creion de un roșu închis, dintr-un fel de piele. Era asortată cu o geacă de piele de aceeași nuanță. Dispăruseră practicii pantofi argintii extratereștri. Acum purta pantofi negri cu tocuri moderat de înalte.

– Am ceva și pentru tine, spuse ea, simțindu-se entuziasmată de privirea admirativă a lui Dyllan. Și se apropie de el și-i puse o bandană roșie peste părul lui lung și blond.

– Acum arăți ca Axl Rose. Și asta va ține ascunse urechile tale ciudate.

Desigur, el nu știa cine era Axl Rose, dar văzând-o atât de aproape și mirosind atât de îmbietor, simțea nevoia presantă de a o ține în brațe.

Ce se întamplă cu mine? se întrebă el. Aș putea fi atât de atras de această femeie pământeană?

Dar nu a cântărit mai adânc sentimentele sale, pentru că Sam l-a îndemnat să se pună în mișcare și să meargă la stația de autobuz. Odată ajunși acolo, au cumpărat biletele către L.A. și au aflat că va trebui să aștepte aproape două ore înainte de plecare. Între timp, Sam a propus să aștepte în micul parc verde care se vedea în spatele clădirii stației de autobuz. Era o zi însorită și au găsit o bancă sub frunzișul copacilor mari. Era și oarecum mai ascunsă, fiind înconjurată de un gard viu proaspăt tuns.

Poate că acea intimitate a determinat evenimentele care au avut loc la scurt timp după ce s-au așezat acolo. Un tânăr cu părul dezordonat și o barbă blondă neîngrijită se postă în fața băncii lor. Apoi își trase deoparte partea stângă a jachetei doar pentru a arăta că ascunde acolo un pistol înfipt în cureaua pantalonilor.

– Dați-mi lucrurile voastre, acum! Fără acte de eroism, vă rog!

Într-o mișcare fulgerătoare, Dyllan o protejă pe Sam cu corpul său în timp ce își scoase și el arma.

– Am și eu o armă, spuse el.

– Da? Aia seamănă mai degrabă cu o jucărie pentru copii, chicoti hoțul. Asta e o armă, amice!

Și spunând asta, îți trase pistolul de la centură, îndreptându-l spre capul lui Dyllan. Dar extratereștrul nu-i spuse nimic în schimb. Doar trase cu arma sa. Tâlharul se prăbuși la pământ unde rămase nemișcat.

– Ce este cu planeta asta? întrebă Dyllan. De ce toată lumea încearcă să-mi fure lucrurile?

– Ei bine, nu ai spus că suntem o civilizație primitivă? Obisnuiește-te cu asta! spuse Sam după ce trecu peste șocul acestei întâlniri nedorite. Și pun pariu că tipul ăsta este un dependent de droguri care încerca să obțină bani pentru următoarea doză.

Dyllan a lăsat pe mai târziu să afle despre această dependență de droguri. Au fugit repede din parcul verde și au mers spre autobuzul care trebuia să-i ducă la Los Angeles. Dar Sam s-a oprit pe loc.

– La naiba! Tipi în costume! Ne-au găsit.

Și arătă către patru agenți în costume negre care coborau din SUV-urile lor negre și se îndreptau spre clădirea stației de autobuz. Bine că nu au căutat mai întâi în părculeț.

Cum ne-au găsit atât de repede? se întrebă ea. Dar gândindu-se puțin, a primit și răspunsul.

Am plătit hainele și biletele de autobuz cu cardul. Ce prostie din partea mea! Chiar nu credeam că ne vor urmări. Am crezut că amenințarea președintelui Wilson a fost doar pentru a mă speria. Acum văd că nu a fost așa.

– Avem nevoie de o mașină pentru a scăpa de aici. Un autobuz nu mai este o opțiune, spuse ea cu voce tare. La naiba, aș vrea să pot fura o mașină!

– Poate că te pot ajuta, spuse Dyllan. Arată-mi doar ce mașină vrei să achiziționezi.

Sam îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Serios? Este furtul de mașini posibil și pe planeta voastră cea avansată?

Dar ea nu aștepta de fapt un răspuns la acea întrebare, așa că l-a condus în grabă pe Dyllan spre parcarea din afara parculețului. Odată ajunși acolo, ea alese o mașină cu aspect foarte neutru, de o culoare cenușie. Dyllan intră în acțiune și-și îndreptă instrumentul multifuncțional spre mașină. La scurt timp, se auzi „bip-bip-ul" încuietorii dezactivate și Sam ocupă imediat locul șoferului după ce-și lăsase geanta pe bancheta din spate a mașinii. Dyllan i-a urmat exemplul și apoi s-a așezat pe scaunul pasagerului. Instrumentul său multifuncțional a fost din nou de folos pentru a înlocui cheia necesară pentru a porni motorul mașinii. Sam ieși încet din parcare și apoi luă mai multă viteză după ce au ajuns la o oarecare distanță de stația de autobuz.

– Bănuiesc că L.A. iese din calcule acum, spuse ea după un timp. Ei știu acum că am vrut să mergem acolo.

– Atunci, unde putem merge? veni întrebarea rezonabilă din partea lui Dyllan.

– Undeva îndepărtat și cumva ferit, cred. Acum suntem proscriși. Și furând o mașină, mi-am „îmbunătățit" și mai mult cazierul.

Ar mai fi vrut să facă o trimitere către Bonnie și Clyde, dar știa că va inutilă pentru prietenul ei extraterestru. Cel puțin spera că nu vor ajunge să fie uciși precum faimoșii bandiți. Deocamdată, ea a mers spre sud, spre San Diego, urmând coasta Californiei. După ce a condus un timp în tăcere, un gând i-a trecut în minte.

– Ascultă, îi spuse ea lui Dyllan, acel instrument al tău, care a spart atât de bine această mașină, nu poate sparge și un bancomat? Știi, o mașină pentru a obține numerar, credite… Pentru că, din

păcate, nu-mi pot folosi cardul din nou pentru că tipii aceia vor ști imediat unde suntem.

– Sunt sigur că putem obține banii fără nicio problemă, recunoscu bărbatul. Dar, de asemenea, pot să fac să pară că îți retragi banii din diferite locații. Știi, să ne păcălim urmăritorii.

– Ar fi grozav! spuse Sam. Voi primi banii din contul meu pe furiș. Îmi place asta, adăugă ea cu un rânjet satisfăcut.

S-a întrebat pentru o clipă de ce nu a făcut asta înainte când și-a folosit cardul la mall. Pentru că nu era conștientă de abilitățile de hacking ale lui Dyllan. Ca și cum era un așa lucru mare pentru tehnologia lor avansată…

– Acum, să vedem de ce materiale ai nevoie pentru a construi acel radio blestemat și să le luăm. Cu condiția să avem mai întâi banii.

Și au încercat să aibă acei bani în următorul hypermarket care le-a venit în cale. Locul era convenabil pentru Sam, mai ales că acolo, în interiorul magazinului, aveau atașate bancomate fără camere de supraveghere. Dar magazinul avea multe dintre ele. Sam nu era sigură, dar nu a exclus din arsenalul urmăritorilor lor acele mijloace de a verifica toate camerele de supraveghere din zonă cu un software de recunoaștere facială. Așa că, ea s-a apropiat îndeaproape de la bancomat, prefăcându-se că retrage niște bani în timp ce Dyllan își făcea de lucru cu instrumentul său minune încercând să spargă aparatul. Și a reușit destul de repede, de fapt, pentru că aproximativ zece secunde mai târziu, mașina a scos zgomotul familiar și banii au curs.

Au scos aproape zece mii de dolari de la trei mașini diferite, în locuri diferite din magazin. Mai întâi, Sam a cumpărat două smartphone-uri cu date incluse. Telefonul ei era oprit deoarece se temea că agenții îi vor folosi semnalul pentru a-i găsi. Apoi, ea l-a secondat pe Dyllan, care a atacat raioanele de electronice în căutarea de tehnologii locale care puteau fi folosite pentru radioul său intergalactic.

– Ceea ce nu ai găsit aici va trebui să fie comandat online, spuse Sam, văzând că Dyllan nu era complet mulțumit de „prada” lui. Dar va trebui să ne stabilim undeva pentru un timp pentru a avea o adresă de livrare.

El a acceptat asta și au încheiat cumpărăturile cu o cină în zona de restaurante a magazinului. Lumina amurgului se așeza pe

coasta Pacificului și era într-adevăr timpul pentru cină. Dyllan a fost din nou mulțumit de burgeri, dar Sam s-a limitat doar la o salată.

Era cam pe la șapte seara când și-au reluat plimbarea de-a lungul coastei. Apusul auriu scălda țărmurile din dreapta lor, iar apa oceanului devenea de un albastru închis.

– Vreau să intru în apă, spuse Dyllan pe neașteptate, surprinzând-o pe Sam cu vocea lui plină de dor.

– Vom ajunge și acolo, dar mai întâi trebuie să găsim un loc de cazare. Putem închiria o vilă undeva pe coastă și apoi îți poți înmuia degetele în apă.

– De ce să mai așteptăm? Vreau acum…

Sam nu a înțeles de unde venea această nerăbdare a lui.

– Simt această chemare a apei, spuse el cu o voce răgușită. Ar trebui să știi că planeta mea, Althea, este acoperită cu apă în proporție de optzeci la sută, deci, mai mult decât cele aproape două treimi de aici de pe Pământ. Avem un singur continent pe care s-a dezvoltat civilizația noastră. Asta a dus la o uniformitate a rasei și la o dorință foarte motivată de a explora și coloniza alte planete cu mai mult pământ. Totuși, rămânem oriunde mergem, aproape de apă. Am fost în spațiu atât de mult timp. Te rog, trebuie să intru în apă!

Și a încheiat cu o voce aproape imploratoare.

– Bine, haide să găsim un golf mai retras să îți înmoi picioarele atunci.

Capitolul 7

Când trecuseră de San Clemente și imaginea decolorată a insulei Catalina stăruia încă în ochii lor, Sam a ales un loc pe coastă și a parcat mașina dincolo de niște pini îngrămădiți. Era departe de orice zonă populată, iar Sam avea nevoie de o plajă mică doar pentru ei. Nu dorea priviri curioase asupra tovarășului ei extraterestru. Trebuiră să coboare pe o râpă nisipoasă până la un mic golf nu mai lat de o sută de metri, flancat de pini.

Plaja era mică, restul versantului fiind populat de mici plante asemănătoare arbuștilor. Mirosul plăcut al tufelor de salvie de coastă adăuga o notă magică aerului serii. Odată ce a ajuns la doar trei metri de apă, Dyllan și-a scos în grabă pantofii. Au urmat hainele, dispărând în ordinea inversă celei în care le îmbrăcase; mai întâi cămașa și pantalonii, apoi tricoul și boxerii. Sam era deja obișnuită cu lipsa lui de reținere când era vorba de expunerea trupului. Dar ea ce ar trebui să facă? Nu avea costum de baie și ura să își ude lenjeria alba, nouă, pe care tocmai și-o cumpărase cu câteva ore înainte de la mall.

Deoarece nu mai era nimeni altcineva prin preajmă, ea a decis să urmeze exemplul și… să nu aibă vreun costum de baie. I-a fost mai ușor, deoarece Dyllan nu-i acorda prea multă atenție, fiind deja preocupat să testeze apele oceanului. Așa că bluza ei albă din dantelă și fusta roșie din piele au rămas grămadă pe nisip. Apoi, și-a eliberat sânii și sfarcurile roșu-închis au devenit tari sub aerul serii. După ce chiloții ei au fost deasupra grămezii de haine, se apropie de apă cu pași mici. Testă apa cu degetele de la picioare și o consideră puțin prea rece pentru gustul ei. Dar nu trebuia să se lase descurajată de asta, mai ales văzându-l pe Dyllan înotând fericit la o oarecare distanță. Era într-adevăr un excelent înotător; nu îi recunoștea stilul, dar viteza era impresionantă.

Delfinii ar fi geloși pe el, se gândi ea.

Dar nici ea nu era o fetișcană speriată. A mers înainte până când valurile care veneau periodic spre țărm i-au mângâiat sânii. Apoi s-a lansat mai departe, încercând să-l ajungă din urmă pe înotătorul extraterestru. Nici ea nu era prea rea la treaba asta. Altfel, nu ar fi acceptat-o în programul astronauților. I s-a părut ciudat să

se gândească la asta tocmai acum. Probabil din cauza zilelor obositoare de antrenament în bazinul enorm de la JSC unde încercau să simuleze senzația de imponderabilitate. Se simțea eliberată acum, când corpul ei rupea valurile. Nu se mai simțise atât de bine de la ieșirea ei în spațiu. Înainte ca nemernicii de extratereștri să vină și să-i strice distracția. Poate acele amintiri întunecate, sau poate stresul din ultimele zile a lovit-o puternic pentru că a simțit niște crampe teribile la unul dintre picioare. S-a oprit brusc și a încercat cu disperare să se mențină pe linia de plutire. Era destul de departe de țărm, poate la cincizeci de metri, iar adâncimea apei întunecate era de peste trei metri.

– Dyllan! Dy—, încercă ea să ceară ajutor, dar el nu era în raza ei vizuală. Era cu siguranță momentul să intre în panică.

Când era pe cale să renunțe, simți brațele puternice ale lui Dyllan apucând-i trupul și ducând-o către țărm. Când au ajuns pe malul nisipos, era prea epuizată și picioarele nu o mai puteau susține. Dyllan a purtat-o aproape de pieptul lui, în timp ce corpul ei cald tremura lipit de al lui. Sam tușea, încercând să scape de cantitatea mică de apă sărată pe care o înghițise. I s-a predat total, deși el nu intenționase să o domine; doar să o ajute.

Mirosul ei delicios amestecat cu mirosul de apă de mare a ajuns la nările lui și a devenit mai puternic pe măsură ce o ținea mai aproape. Avea o mână strecurată în jurul gâtului lui, degetele ei atingându-i tentativ părul ud. A întins-o pe o zonă a plajei unde petice de iarbă răsăreau din nisipul cald, aproape de trunchiul unui pin rătăcit care se înclina spre plajă. Luna se arăta mare pe cerul nopții și ei stăteau acolo, goi ca Adam și Eva, dar de data aceasta fiind o pereche primordială adunată din diferite colțuri ale galaxiei.

Luna furniza suficientă lumină încât el putea să-i vadă ochii strălucind cu o combinație de recunoștință și dorință pe care o găsi atât de neașteptată. Dyllan stătea sprijinit de trunchiul pinului stingher, ținându-i corpul în brațe și aproape de pieptul lui lat. Era o conexiune fizică fierbinte pe care nu voia să o rupă prea curând. Și se pare că nici ea nu-și dorea asta. Sânii ei rotunzi erau palizi în lumina lunii, iar curbele ei elegante îi făceau pulsul să se accelereze. Într-o mișcare îndrăzneață, el nu mai așteptă și o întoarse, așa încât ea îi încăleca acum coapsele. Apoi, îi cuceri gura într-un sărut nesigur și gemu în timp ce ea îi răspunse, limba ei întâlnind-o pe a sa, și gustul ei atât dulce cât și sărat trimițând impulsurile senzuale către bărbăția lui. Excitația lui atinse pântecul

lui Sam, iar ea o atinse la început cu degete temătoare, apoi mângâindu-i-o cu mâna fără reticență. El gemu din nou. Chiar și în lumina vagă a serii, ea își dădea seama că sexul lui era destul de asemănător cu cel al bărbaților pământeni, dar acesta era destul de voluminos, cu un vârf rotund proeminent.

El nu vru să nu rămână dator și-și trecu mâinile peste fesele ei și apoi își lăsă mâna să alunece între coapsele ei. Degetele lui o explorară încet în timp ce îi eliberă buzele și se mută la sâni. Mâna ei se prinse de gâtul lui, îndemnându-l mai aproape. Așadar, se conformă ca un băiat bun ce era și acordă atenție în egală măsură ambilor ei sâni. Ea gâfâi și își arcui spatele în timp ce gura lui se strângea și el își lăsă dinții să îi zgârie ușor sfârcurile întărite.

Sub degetele lui, ea era caldă și primitoare, zvârcolindu-se împotriva lui în timp ce el îi înconjura clitorisul cu degetul mare. Bărbăția lui era și ea gata sub mâna ei și ea nu mai prelungi preludiul. Își ridică ușor corpul, stând în genunchi, apoi se lăsă ca să cadă încet pe sexul lui. Îi putea vedea privirea atentă în timp ce el își forța corpul să se oprească și să o lase să se adapteze la dimensiunea lui. Oricum nu era virgină, așa că se obișnui destul de repede și simți furnicături de plăcere înfiorând-o, fiecare parte a corpului ei palpitând de dorință. El îi privea cu atenție fața, cu ochii strălucitori și calzi în același timp. Ea gâfâia scurt, sperând că acea crampă musculară nu va reveni și nu le va strica plăcerea.

Ca și cum i-ar fi simțit îngrijorarea, el se mișcă și își schimbă poziția, întinzându-i corpul pe iarba rară care se ridica din nisip. Acum el era deasupra și începu să se împingă în ea cu mișcări lente și grijulii. Ea abia se putea mișca, doar l-a apucat de gât și s-a ținut de el în timp ce el pătrundea cu blândețe în corpul ei primitor. Fiecare împingere era mai profundă, iar corpul ei suprastimulat se înălța pe aripile plăcerii. O ultimă lovitură puternică a părut să o ridice în nori și ea a simțit lichidul lui cald revărsându-se în ea, el semnalând cu un geamăt eliberarea.

Atât de repede de la agonie la extaz, se gândi Sam în timp ce valuri de plăcere se risipeau prin corpul ei.

După ce și-au reluat călătoria de-alungul coastei, era pe la miezul nopții când trupul lui Sam a fost copleșit de oboseală și s-au oprit la un motel care nu părea prea amărât. Ora târzie i-a ajutat să treacă aproape neobservați, iar 200 de dolari în plus l-au convins pe funcționarul de la recepție să nu le ceară actele.

„Seagull Motel” era o clădire cu două etaje, în formă de „U” răsturnat când o priveai din șosea. În curtea interioară, era o piscină destul de curată, cu șezlonguri albe pe toate părțile. Câțiva palmieri pitici completau panorama. Au primit o cameră la parter, iar Sam era fericită că nu trebuia să-și ducă geanta la primul etaj. Camera lor avea un pat matrimonial și asta i se părea destul de potrivit lui Sam după momentul pe care l-au avut pe plajă.

A făcut un duș, a băut puțină apă și s-a culcat purtând doar chiloții ei albi. Dyllan a mâncat mai întâi o mulțime de snacks-uri pe care le-a luat de la automatul de pe hol. Abia după ce le-a înecat în multă apă, a făcut duș și s-a dus și el la culcare. Fără să poarte nimic, desigur.

În dimineața următoare, Dyllan se trezi simțind o oarecare presiune ciudată asupra lui. Sam era întinsă peste pieptul lui, cu capul ascuns sub bărbia lui, coapsele ei fine peste secțiunea lui mediană și provocând o erecție matinală. Ultima dată când s-a trezit alături de o femeie a fost când a încercat o relație cu Annanda. Pe atunci era drăguț, dar acum – cu Sam caldă și moale în brațele sale, parfumul ei delicios ademenindu-l – era ceva diferit. Și voia mai mult.

Dar putea el să ceară mai mult? Avea dreptul să spere într-o legătură mai profundă cu ea, din moment ce el era de vină pentru nenorocirea ei și pentru situația îngrozitoare a colegilor ei de echipaj? Ea căscă și se întinse, frecând-se caldă de corpul lui și, ca urmare, erecția lui a devenit dureroasă. Corpul ei s-a încordat când și-a dat seama de poziția ei și a încercat să se retragă de lângă el, dar el a prins-o și a ținut-o strâns la pieptul lui.

– Ce atâta grabă? întrebă el.

– Îmi pare rău. Nu știu cum am ajuns peste tine.

– Nu m-a deranjat deloc, recunoscu el.

– Ești sigur de asta? Cântăresc mai bine de șaizeci de kilograme.

Ca să-i demonstreze că se înșeală, el o rostogoli peste el.

– Vezi? Nu sunt deranjat, spuse el cu un zâmbet larg pe buze.

Obrajii ei se îmbujorară, iar sfârcurile ei deveneau deja tari și se împingeau de pieptul lui. Și-a ridicat capul și a sărutat-o. Ea a răspuns la fel de entuziasmată ca în noaptea precedentă, simțindu-i bărbăția tare pe abdomen.

– Este păcat ca acesta să se piardă degeaba, spuse ea cu un zâmbet jucăuș. își scose chiloții și apoi începu a călări bărbăția lui

nerăbdătoare. Chiar dacă ea se resimțea puțin după noaptea trecută, excitarea ei era pe măsură, așa că s-a lăsat purtată de val.

Au decis să rămână în acest motel și să le fie livrate acolo materialele necesare lui Dyllan pentru radioul său interstelar. Ideea lui Sam de a închiria o vilă a fost abandonată pentru că nu credea că vor putea face asta fără înregistrarea corespunzătoare. Așa că, pentru anonimatul lor, locația actuală era în regulă. Între timp, Sam a încercat să găsească ceva de făcut – în afară de sex – până când Dyllan avea să-și termine blestematul de radio. Așa că a explorat atracțiile din jurul motelului și își petrecea cea mai mare parte a timpului bronzându-se pe malul mării. L-a lăsat pe Dyllan în cameră în timpul zilei, lucrând la demontarea componentelor din aparatele pe care le-au cumpărat de la magazin. Dar seara, el o însoțea pentru că nu voia să rateze șansa de a înota în ocean în fiecare zi. Sam nu rămăsese cu o frică de apă după prima lor noapte aici. Dar nici nu au mai făcut sex pe plajă. În acea prima seară ciudată, nisipul nu a deranjat-o deloc, dar ea a spus că nu este așa de dornică să aibă nisip în părțile ascunse.

Trei zile mai târziu, se întorcea după-amiaza de la plajă să-l ia pe Dyllan și să găsească un loc unde să ia prânzul. Ea a îndepărtat semnul „Nu deranjați” lăsat acolo de Dyllan pentru a nu fi întrerupt de menajere în timp ce lucra.

– Cum merge azi? întrebă ea, văzându-l absorbit de munca lui cu un instrument de lipit peste niște plăci cu circuite.

– Sunt destul de aproape, îi răspunse el. Până în seara asta cred că putem avea un apel galactic.

Și tonul lui era încrezător, așa că Sam nu a considerat această afirmație ca pe o mică glumă.

– Grozav. Ia o pauză și hai să mâncăm ceva!

Dyllan nu refuza niciodată ceva de mâncare, așa că a curățat imediat masa. Cum era o obișnuință deja, el a pus toate chestiile tehnice într-o cutie de carton pe care o aveau și a lăsat camera liberă pentru doamnele de la curățenie. O jumătate de oră mai târziu, stăteau la o masă într-un restaurant de lângă plajă. Aici, Dyllan a renuntat la burgerii obisnuiți care-i alcătuiau dieta in ultimul timp si a încercat și el precum Sam, niște fructe de mare.

– Delicios! spuse el. De ce nu m-am gândit la asta mai devreme? Adică, vin de pe o planetă plină de apă.

– Ei bine, trebuie întotdeauna să încerci ceva nou, nu? spuse Sam. Pun pariu că nu aveți prea multe vaci pe acolo… așa că burgerii erau de încercat.

Și restul prânzului lor a continuat pe același ton lejer. Dar în mintea ei, Sam era îngrijorată. La ce ar trebui să se aștepte de la acel apel interstelar din seara asta? Dacă cineva de pe Althea va veni să îl ia pe Dyllan, îi vor permite și ei să meargă cu el? Sau o va lăsa aici și își va vedea de drum?

Nu e ca și cum Dyllan nu se întreba același lucru. Dar întrebarea lui era puțin diferită. El devenea din ce în ce mai atras de această femeie pământenaă. Ar fi corect să-i ceară să-l urmeze în călătoria lui înapoi pe Althea? Să o pună în pericol? Pentru că era sigur, viața lui nu va fi deloc în culori vesele de acum înainte. Respins de fratele său și posibil vânat de autorități… nu era un viitor plin de speranță.

Când s-au întors la motel, Sam a spus că trebuie să meargă la recepție pentru a prelungi șederea cu încă trei zile. Așa că Dyllan s-a dus direct în camera lor pentru a continua să monteze radioul. La recepție, ea a avut grijă să-și găsească omul de încredere, Dan, care pentru încă 200 de dolari era dispus să uite să-i înregistreze în sistem.

După ce a plasat mita și plata pentru încă trei zile, era pe cale să iasă din sala de la recepție, când Dan spuse brusc:

– Știi, domnișoară, arăți exact ca acea astronaută care a fost declarată dispărută în spațiu.

Și arătă spre ecranul televizorului care era prins de perete. La știri era anunțul cum că echipajul lui Intrepid a fost declarat dispărut în misiune. Desigur, și poza ei era acolo. Își reveni destul de repede și spuse:

– Ah, este doar o asemănare întâmplătoare. În plus, cum pot să fiu ea de vreme ce e pierdută în spațiu, săraca.

– Sau ești sora ei geamănă și nu vrei să recunoști asta, insistă recepționerul.

– Ei bine, nu aș suna încă reporterii de la TV, spuse ea, încercând să glumească. Nu până când nu auzi toată povestea, cel puțin.

– Deci, care este povestea ta, drăguță? întrebă Dan pe un ton ce se voia seducător.

– Adevărul este că eu sunt într-adevăr Samantha Norton. Am fost răpită de extratereștri în timp ce eram pe orbita Pământului.

Apoi am scăpat cu ajutorul unuia dintre ei. Acum, ne ascundem aici pentru că federalii încearcă să pună mâna pe noi, pe mine și pe prietenul meu extraterestru. Te-ai prins?

– Înțeleg. Mă iei la mișto, recunoscu Dan cel curios. E o poveste grozavă, totuși.

Ea doar a făcut cu ochiul și a părăsit recepția. După ce a închis ușa în urma ei odată ce a ajuns în camera lor, s-a așezat pe pat fiind destul de agitată.

– Ar fi bine să te grăbești cu acel radio, îi spuse ea lui Dyllan. Recepționerul este cu ochii pe noi.

Capitolul 8

O antenă spiralată din cupru era fixată de fereastră. Cabluri groase, deasemenea din cupru, o conectau cu placa plină cu circuite electronice creată de Dyllan în ultimele zile. Un alt cablu ciudat, împletit, conecta placa respectivă cu instrumentul său multifuncțional. Văzând ochii curioși ai femeii, el îi explică:

– Voi folosi instrumentul meu multifunctional pentru a controla transceiver-ul subspațial. Va funcționa și ca interfață video si audio. Ca afișajul de pe telefonul tău. Numai că aici, așa cum ai văzut deja înainte, comunicăm prin imagini holografice.

– În regulă, fantastic, spuse Sam cu nerăbdare. Va funcționa?

– Vom vedea asta chiar acum.

Și a apăsat un buton care alimenta placa plină cu circuite. Micile ventilatoare atașate ici și colo pe acea placă de bază au început a se învârti. S-a auzit și un sunet de frecvență înaltă, nu prea tare însă.

– Pe cine ar trebui să sunăm? întrebă Dyllan.

– Sper că nu mai crezi că fratele tău se va răzgândi brusc și îți va veni în ajutor, spuse Sam. Am convenit că vei contacta autoritățile.

– Și mă voi ține de cuvânt. Am stocat aici în instrumentul meu multifuncțional codul de comunicare pentru biroul lui Dannar Zander. Îl voi suna așa cum mi-ai sugerat când eram pe navă.

– Grozav! Sună-l pe șeful cel mare, atunci.

Dyllan s-a conformat, iar deasupra instrumentului său multifunctional a apărut un amestec neclar de culori. Apoi, în secunda următoare, s-a focalizat și a apărut imaginea unei femei. Era o femeie tipic altheană, cu părul închis la culoare și purtând obișnuitul costum argintiu, dar împodobit de data aceasta cu o eșarfă aurie.

– Dyllan Avertus, așteptam apelul tău, spuse ea, spre surprinderea lui Dyllan. Sunt Arinna Berren, asistenta președintelui Zander.

– Mă bucur să te cunosc, spuse Dyllan, vizibil neliniștit. Pot să vorbesc cu Dannar Zander, te rog?

– Președintele Zander nu este în biroul lui, dar a lăsat instrucțiuni să îți redirecționez apelul către el. Așadar, te rog să aștepți un moment… gata!

Imaginea femeii a dispărut și a fost înlocuită cu hologramа unui bărbat robust, cu o privire hotărâtă. Era îmbrăcat și el într-un costum argintiu mai elaborat, cu inserții roșii și albastre.

– Trebuie să fii într-adevăr în mare dificultate ca să treci peste mândria ta și să mă suni, spuse el cu o voce calmă.

– Am avut un stimulent să fac asta, crede-mă.

Și Dyllan și-a întins mâna dreaptă și a adus-o pe Sam lângă el ca să o poată include în apelul galactic.

– Ea este Samantha Norton, un astronaut pământean. Era pe o navă pe care eu și fratele meu am capturat-o pe orbita Pământului. Dar povestea este mai lungă. Ideea este că ea m-a ajutat de când fratele meu m-a lăsat în urmă pe Pământ, după ce am avut unele opinii divergente. Și i-am promis că o voi ajuta să-și salveze colegii de echipaj care erau ostatici pe nava fratelui meu.

Dannar Zander nu părea să pună la îndoială cuvintele lui Dyllan. Dar nici nu le-a comentat.

– Mă bucur să te cunosc, Samantha Norton, spuse el, privindu-se direct către Sam. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu tine și colegii tăi. Te rog să mă crezi că nu mă voi lăsa până nu-i aducem înapoi pe Pământ. De fapt, nu voi fi lăsat în pace de draga mea soție dacă nu acționez în acest sens, spuse el zâmbind și aduse aproape de el o frumoasă femeie blondă.

– Bună Samantha, spuse ea și își flutură mâna salutând-o pe Sam. Abia aștept să te avem aici, pe orbita Pământului, cu noi!

–… așteaptă! Sunteți aici?

Sam era cu gura căscată. Apoi roțile dințate din mintea ei s-au învârtit și și-a dat seama că, probabil, Dannar Zander și drăguța lui soție își începuseră călătoria cu câteva zile înainte.

– S-a întâmplat să fii aici pe Pământ? întrebă Dyllan, nedumerit și el de această afirmație.

– Nu, ne-am început călătoria încoace de îndată ce am primit o comunicare de la un prieten comun de-al nostru, răspunse Dannar Zander.

Din nou, Dyllan era fără cuvinte. Ce prieten comun ar putea avea el și inamicul lui?

– Văd că nu-ți vine să crezi că putem avea niște cunoștințe comune. Ei bine, nu te voi mai ține în suspans și îi voi spune

numele: Annanda Derr.

Dannar a ignorat privirea rănită a lui Dyllan și a continuat.

– Da, ea era agentul meu la bordul navei tale. Dar acum avem treabă și dacă vrei să-ți ispășești păcatele trecute, mai bine ai veni aici. La miezul nopții, o navetă va veni să te ia dintr-o locație mai retrasă din apropierea ta. Trimit coordonatele acum. Și, desigur, adu-ți și prietena.

Și cu aceste cuvinte a încheiat legătura. O tăcere lungă s-a lăsat în cameră. Sam a fost prima care a spart-o.

– Vezi? Ți-am spus că acești oameni ne vor ajuta. Mă vor ajuta să-mi găsesc prietenii.

Apoi, Dyllan a distrus placa transceiverului galactic și antena, iar toate bucățile au ajuns în toberonul din afara motelului. Iar Sam a condus mașina furată într-o locație aflată la o mică distanță de mers pe jos până la coordonatele pe care le aveau pentru întâlnirea cu naveta altheană. Încercând să atenueze vinovăția interioară pe care o simțea pentru furtul mașinii, Sam a sunat anonim la poliție, recunoscând că a furat acea mașină și le-a dat ofițerilor informațiile pentru a o recupera.

Pentru Sam, zborul spre și de pe orbita Pământului era aproape un lucru banal deja. Dar zborul interstelar avea să fie cu totul altceva. Nu era primul om care făcuse asta – știind acum despre soția lui Dannar Zander – chiar și așa, avea să fie aventura vieții ei. După ce naveta a fost parcată în siguranță în hangarul giganticului crucișător althean, au fost escortați până pe puntea de comandă pentru a se întâlni cu Dannar Zander. Pentru Sam, chiar și nava Avertus One părea mare, dar de data aceasta s-a simțit copleșită de dimensiunea sălilor acestui crucișător de luptă, lifturile sale elegante și mulțimea de soldați și membri ai echipajului pe care i-au întâlnit în drum. Când au intrat pe punte, Dannar Zander și-a păstrat atitudinea prezidențială rezervată, dar soția sa a venit în față și a îmbrățișat-o pe Sam.

– Bine ai venit, Samantha! Eu sunt Annabeth, spuse ea cu un zâmbet binevoitor.

– Mulțumesc. Te rog, spune-mi Sam.

Și Sam îi răspunse călduros la îmbrățișare, dar nu rată privirea rece pe care Annabeth o aruncă însoțitorului ei. La invitația lui Dannar, au mers în biroul lui care se afla în partea stângă a

punții. Toți patru au luat loc în jurul unei mese circulare care se afla acolo în fața biroului de comandă al lui Dannar.

– Așadar, Dyllan Avertus, ce poți să-mi spui despre planurile mișelești ale fratelui tău?

Dannar a deschis discuția sau interogatoriul, orice ar fi fost.

– În primul rând, ar fi de ajutor dacă știu ce știi tu, ca să pot dezvolta mai apoi, începu Dyllan pe un ton precaut.

Președintele Althean l-a examinat pentru a decide dacă bărbatul dinaintea lui este sincer sau încearcă un subterfugiu pentru a evita adevărul. În felul lui direct, a pus cărțile pe masă.

– Ultima comunicare pe care am primit-o de la Annanda spunea ceva despre o ceartă între tine și fratele tău. Și că ai rămas blocat aici pe Pământ. De asemenea, ea a menționat un plan pe care l-a început fratele tău în lupta aceasta, din mintea lui sucită, pe care o are cu mine, inamicul lui de moarte. Asta este, nimic mai mult. Am pierdut comunicarea cu ea și, sincer, mă tem că ar fi putut fi descoperită și că viața ei este în pericol.

– Nu m-ar mira ca fratele meu să o ucidă dacă descoperă că este un spion, spuse Dyllan pe un ton amar.

– Tu ai fi ucis-o dacă ai fi aflat despre trădarea ei? întrebă Annabeth pe același ton glacial. Nu că aș aștepta un răspuns sincer…

– Nu mă cunoști și deci nu poți să mă judeci! izbucni Dyllan, arătându-și frustrarea pentru prima dată de când sosise aici. Pentru numele Althus, am fost iubiți la un moment dat. N-aș putea niciodată să o rănesc pe Annanda!

Sam a simțit nevoia să intervină în numele lui Dyllan.

– Crede-mă, nu este ca fratele său. De fapt, din cauza lui, am scăpat de soarta crudă pe care o aveau colegii mei de echipaj. Spre deosebire de ei, eu nu am fost bătută și abuzată.

Auzind cuvintele sincere ale lui Sam, Dannar și Annabeth păreau să-și mai încălzească puțin privirile reci pe care le aruncaseră lui Dyllan.

– Cu siguranță acest lucru va fi în favoarea ta când vom decide pedeapsa pentru conspirarea împotriva conducerii legitime a Alianței, a spus Dannar în cele din urmă. Acum vreau să știu mai multe despre planurile fratelui tău.

Pentru Dyllan, bătălia interioară era deja stinsă. Având același sânge sau nu, fratele lui trebuia oprit. Așa că a fost sincer, spunându-le tot ce știa.

– Oricât de incredibil pare, cred că fratele meu plănuiește să-ți distrugă planeta natală.

– Ce?? exclamă Dannar. Haronia? A înnebunit?

– Poti spune și asta. Îmi este încă greu să recunosc asta și am crezut că acelea erau amenințări deșarte când mi-a vorbit despre asta pentru prima dată. Acum, nu mai cred că sunt niște vorbe aruncate aiurea…

– Dar cum plănuiește să facă asta? insistă Dannar.

– Nu mi-a dat detaliile. Privind retrospectiv, cred că știa că nu voi fi niciodată de acord cu asta și m-a ținut deoparte. Ce știu este că a fost în trecutul recent pe o stație spațială din sistemul Berrel și a băut mult la un bar de acolo. Când s-a întors pe navă, a adus cu el un alt bețivan. Dyllan mi-a spus că era un om de știință căzut în dizgrație care își bea mințile acolo pentru că nimeni nu voia să-i dea credit pentru o rază pe care se pare că o descoperise. Și se presupune că acea rază ar putea distruge miezul unei planete. Cred că atunci lui Pyrus i-a venit ideea să distrugă Haronia. Avea acum și mijloacele dacă acea rază distructivă a acelui om de știință nebun era un lucru real.

– Acel om de știință este cu el acum pe Avertus One?

– Nu am idee. De fapt, nu l-am mai văzut pe tipul acela de la acea primă dată. Și nu așteptam cu nerăbdare o a doua întâlnire cu el. Crede-mă, este o persoană dezgustătoare.

Dannar Zander a oprit interogatoriul acolo. A chemat un soldat să-l escorteze pe Dyllan în camera lui.

– Vei rămâne sub pază până vom ajunge pe Althea. Acolo, o instanță special desemnată te va judeca.

– Iar tu, Sam, vei veni cu mine, spuse Annabeth. Trebuie să-mi spui povestea ta, bine?

– Sigur, cum vrei, admise Sam în timp ce ochii ei îl urmăreau pe Dyllan în timp ce era escortat afară din cameră.

Apartamentul prezidențial era luxos, cu canapele comode care pluteau la câțiva centimetri de podea, tapet holografic și, de asemenea, o masă plutitoare cu tot felul de antreuri. Sam stătea pe una dintre acele canapele lângă gazda ei. Annabeth a fost cea care a încurajat-o să-și dezvăluie povestea.

– Acum că suntem doar noi, fetele, ce poți să-mi spui despre relația ta cu acel bărbat Avertus? Sunteți împreună sau așa ceva?

– Chestia este că ne-am apropiat în timp ce ne ascundeam acolo, pe coasta californiană. Adică foarte apropiați, dacă înțelegi ce vreau să spun….

– Înțeleg, spuse Annabeth cu o față gânditoare.

– Din moment ce ești în postura de expert în acest tip de relații intergalactice… crezi că pot rămâne însărcinată deoarece Dyllan nu a folosit nicio protecție?

– Da, este posibil dacă nu a luat pastila. Vezi tu, pe Althea, și bărbații pot lua pilula. Deci, îl poți întreba despre asta. În cazul meu, l-au exilat pe Dannar pe Pământ fără nicio pastilă la îndemână. Dar sunt fericit că s-a întâmplat așa. Altfel, fiica noastră Sirina nu ar fi acum soarele vieții noastre.

– Unde este fiica ta acum? întrebă Sam, fiind curioasă să vadă cum poate arăta un hibrid om-althean.

– Desigur, nici ea nu a vrut să rateze ocazia de a vizita Pământul. Îți dai seama că nu există o linie de transport obișnuită între Althea și Pământ, așa că de fiecare dată când Dannar are afaceri în acest sector, venim și noi. Acum, ea își vizitează bunicii în Phoenix pentru câteva zile.

– De una singură? întrebă Sam.

– Doamne, nu! Are doar zece ani. A fost escortată acolo și este păzită îndeaproape, într-un secret total, desigur. Mă voi duce și eu mâine acolo să-mi văd părinții și să o iau pe Sirina.

– Sper că îmi vei permite să stau aici până când îi salvăm pe prietenii mei, nu? întrebă Sam, fiind nesigură în legătură cu poziția ei la bordul acestei imense nave spațiale.

– Bineinteles, draga mea. Am sentimentul că vei fi de mare ajutor în a-l face pe Dyllan Avertus să lucreze cu noi, având în vedere relația voastră specială.

După câteva discuții la fel de cordiale, Sam a fost escortată în camera ei care se afla în zona echipajului, două punți mai jos. Ceasul ei biologic intern îi spunea că este timpul să doarmă puțin. Așa că și-a scos doar pantofii, fusta și bluza și a căzut pe pat, având doar lenjeria pe ea. Îi fusese adusă și geanta în camera ei după o scanare atentă, dar era prea obosită pentru a se schimba în altceva.

De ceva vreme Dyllan sta întins pe o platformă plutitoare, privind tavanul și încercând să-și pună în ordine gândurile. Acum era la mila lui Dannar Zander, dar în mod ciudat, asta nu-l mai deranja atât de mult. Cel puțin nu la fel de mult ca înainte. Se

întrebă dacă asta nu are vreo legătură cu Sam. Chipul ei îi apărea frecvent în minte și gândul că Dannar Zander poate să nu-i permită să o vadă din nou îi apăsa pe inimă. Ca o continuare a gândurilor sale, ușa camerei lui alunecă în sus și Sam intră. Măsură întreaga cameră cu ochii, dar nu era mare lucru de văzut. Doar acea platformă plutitoare care servea drept pat și unde stătea Dyllan și o măsuță cu un scaun. Se apropie de masă și vru să ia scaunul, dar spre surprinderea ei scaunul nu se clinti.

– Apasă pe o parte, spuse Dyllan. Este atașat magnetic de podea. La urma urmei suntem pe o navă. Vibrațiile și forțele inerțiale pot totuși apărea.

Sam îi urmă sugestia și apoi putu muta scaunul lângă pat. Se așeză pe acel scaun negru metalic și îl privi pe Dyllan. Bărbatul se ridică de asemenea, într-o poziție șezândă, pentru a o putea privi în ochi pe Sam.

– Nu credeam că te voi revedea atât de curând, spuse el.

– Tu și cu mine avem niște treburi neterminate, îi răspunse Sam.

– Nu te ajută acum noii tăi prieteni, președintele și soția lui?

– Ba da. Dar nu pot uita că ai fost o parte importantă a acestei afaceri și că sunt unele lucruri pe care nu ni le spui. Poți să fii sincer cu mine cel puțin? Înțeleg reticența ta de a avea încredere în Dannar Zander. Dar acum noi avem o legătură specială, nu-i așa?

Desigur, această legătură despre care vorbea Sam era și în mintea lui Dyllan în ultima vreme. Încă nu era în stare să o descrie în totalitate, dar era destul de sigur că voia să o exploreze mai departe.

– Și eu cred că avem, recunoscu el. Și ți-am spus tot ce știam. Ce vrei să știi mai mult?

– De exemplu, de ce m-ai ales pe mine când ai coborât pe Pământ să te întâlnești cu liderii noștri? De ce nu Trish? Sau chiar mai bine, Dave?

– Nu sunt sigur de ce, dar cred că am văzut ceva special la tine. Comportamentul tău curajos. Demnitatea ta elegantă.

Apoi s-a oprit. Parcă și-ar fi amintit ceva mai puțin plăcut.

– Nenorocitul de frate-meu o rănise deja pe colega ta, Trish, și când am văzut că ești luată și tu, nu am mai suportat. Trebuia să fac ceva. Deci, te-am salvat…

– Și îți sunt recunoscătoare pentru asta, spuse Sam cu o voce sinceră. Dar nu vei găsi acceptare în inima mea până când prietenii

mei nu vor fi salvați.

Capitolul 9

La cererea lui Sam, Dannar Zander i-a acordat o audiență în biroul său prezidențial de pe Allegiant, nava amiral a flotei sale. De data aceasta, Annabeth nu era prezentă, dar Sam era aproape sigură că noua ei prietenă spusese o vorbă bună pentru cauza ei. Deci, începu conversația plină de încredere.

– Vreau să mă implic în căutarea colegilor mei. Au trecut două zile și simt că nu se întâmplă nimic.

– Înțelege că pentru mine este mai important să-mi salvez planeta natală de la distrugere, spuse Dannar în felul său obișnuit, simplu. Bineînțeles că nu voi uita să-ți caut colegii de echipaj. Cred că aceste două obiective sunt legate unul de altul, de fapt. Dacă îl găsim pe Pyrus Avertus, îți vom găsi și prietenii.

– Da, așa cred și eu. Deci, trebuie să lucrăm împreună la asta. Și când spun împreună, îl includ și pe Dyllan aici.

Din anumite motive, Sam simțitea nevoia să-l convingă pe Dannar să-l ia mai ușor pe Dyllan și să-l facă parte din misiunea ei de a recupera echipajul lui Intrepid.

– Nu am încredere în el! spuse Dannar brusc.

– Dar eu am, insistă Sam.

– Aha, înțeleg. Crezi că l-ai cucerit de farmecele tale.

Sam a fost puțin deranjată de cuvintele lui Dannar, dar nu a replicat. În cele din urmă, șeful althean a cedat.

– Bine, îl voi elibera pe responsabilitatea ta. Sper din tot sufletul că ai dreptate în privința lui și că nu te păcălește.

Sper și eu, se gândi Sam în sinea ei. Dar deocamdată trebuie să-l păcălesc eu.

– De îndată ce Annabeth se întoarce de pe Pământ cu fiica noastră, plecăm, anunță Dannar.

– Unde plecăm? veni întrebarea rezonabilă din partea lui Sam.

– Asta tu trebuie să afli. În primul rând, cred că va trebui să mergem la acea stație spațială unde Avertus l-a întâlnit pe acel om de știință nebun. L-am întrebat pe Dyllan Avertus despre acea stație spațială, dar nu a vrut să dezvăluie locația ei. A spus că doar ție îți

va spune aceste detalii. S-ar putea să tragă de timp, așa că scoate informația repede de la el.

Sam a promis că va face exact asta și a părăsit biroul lui Dannar. S-a dus direct spre camera în care era închis Dyllan. În partea stângă a ușii era un „X” mare colorat în roșu. Când l-a atins, semnul s-a transformat într-o tastatură. Dar era pregătită și a introdus codul pe care i-l dăduse deja Dannar Zander. Dyllan stătea întins pe platforma plutitoare care servea drept pat, având brațele încrucișate sub cap. Văzându-o pe Sam, s-a ridicat din pat imediat.

– Nu sta acolo, și urmează-mă. Trebuie să mai ieși din această cameră.

Era bucuros să se supună și curând mergeau unul lângă altul pe holurile navei.

– Unde mergem? întrebă el după un timp.

– Undeva unde este mai plăcut decât în camera ta cea mică. Am auzit că au o punte de observație pe nava asta. Vreau să-mi văd din nou planeta natală.

– Îți lipsește deja? o tachină el.

– Poate, recunoscu ea. Dar, de asemenea, vreau să vorbesc cu tine fără să fim întrerupți.

Au luat un ascensor și Dyllan era ghidul pentru că era familiarizat cu topologia crucișătorului althean. Puntea de observație era situată la nivelul superior și era o cameră circulară cu tavan și pereți transparenți. Dyllan i-a explicat că emisfera avea un scut metalic care se activa atunci când nava era în FTL sau trecea printr-o regiune „mai accidentată” a spațiului. De-a lungul pereților, erau bănci capitonate și s-au așezat pe una care era la oarecare distanță de alte locuri ocupate. De fapt, erau doar câțiva privitori aici la acest moment al zilei, dacă se poate numi așa pe o navă spațială. Majoritatea echipajului era în schimburi sau se odihnea în cabine.

Sam privea planeta albastră cu aceeași fascinație și umilință. Dyllan a fost cel care a vorbit primul.

– Știu despre ce ai vrea să vorbești cu mine. Dannar Zander ți-a cerut să obții mai multe informații de la mine, nu?

– Ascultă, eu nu sunt pionul lui Dannar. Bine? replică Sam. Și cred că este nedemn din partea ta să-l șantajezi, reținând informații utile.

– Nu am avut niciun șantaj în minte când nu am vrut să spun numele acelei stații spațiale. Am vrut doar să fiu implicat în

căutarea fratelui meu și să nu fiu aruncat într-o cameră și uitat acolo.

– Nu aș lăsa să se întâmple asta, spuse ea hotărâtă.

– Esti sigură? Ai tot ce ți-ai dorit de la Dannar Zander și soția lui. De ce ai mai fi interesată de soarta mea?

Spre surprinderea ei, tonul neîncrezător al lui Dyllan a rănit-o pe Sam într-un mod pe care nu l-a putut înțelege. Știa că are dreptate, dar chiar și așa, voia să-l țină aproape împotriva tuturor motivelor logice. Era oare adevărată acea justificare care spunea că el este mijlocul ca ea să-și recupereze prietenii din captivitate? Doar nu avea să se îndrăgostească de tipul ăsta…

Adică, acțiunea din pat a fost distractivă, mai mult decât distractivă de fapt. Dar el este un extraterestru, pentru numele lui Dumnezeu!

Așa că, înainte de a se pierde cu firea, a trecut la obiectivul ei cel mai presant.

– O să-mi spui care este următoarea noastră destinație sau ba?

El tăcu timp de câteva secunde, dar apoi nu mai prelungi suspansul.

– Va trebui să mergem la Stația Spațială Alintair 5. De acolo l-am luat-o pe acel om de știință alcoolic. Și acolo putem afla mai multe despre acel individ.

– Bun. Plecăm îndată ce Annabeth se va întoarce de pe Pământ. În câteva ore, cred.

S-a auzit un „BING” și Sam s-a uitat la brățara comunicatoare pe care o purta la încheietura mâinii stângi. Acesta fusese un cadou „necesar” de la Annabeth, așa cum îi spusese ea. Acolo era un mesaj scris în engleză.

Vino la noi. Adu-l și pe Dyllan Avertus.

– Hai să mergem, îi spuse ea lui Dyllan. Suntem chemați.

Ajunși în apartamentul prezidențial, au fost întâmpinați de o fată de vreo zece ani cu păr blond și ochi albaștri ciudați, aproape violet. Era îmbrăcată într-o bluză roz și salopetă denim albastră. Pantofi sport roșii îi completau ținuta. A fost o priveliște înviorătoare și familiară pentru Sam, care era și ea hotărâtă să se țină de hainele ei umane și să stea departe de costumele argintii ale altheenilor.

– Bună, eu sunt Sirina, spuse fata. Mă bucur să te cunosc, Sam. Chiar și pe dumneavoastră, domnule Avertus, deși înțeleg că nu sunteți în relații amicale cu tatăl meu.

Aspectul inteligent al acestei fete a uimit-o pe Sam și, de asemenea, aspectul ei aproape uman. Urechile ei ascuțite erau încă vizibile printre pletele ei blonde. Dyllan doar a dat din cap politicos.

– Am auzit că ai vizitat Pământul, îi spuse Sam, dorind să întrețină conversația. Cum ți-a plăcut?

– Foarte mult, veni răspunsul, și intenționez să petrec mai mult timp acolo în viitor. Cine știe, poate voi merge la școală acolo.

Și în timp ce spunea asta, Sirina deschise ușa camerei în care erau așteptați de Annabeth și Dannar Zander.

– Vom vedea despre asta mai târziu, spuse Annabeth. Știi că școlile de pe Althea sunt mult mai avansate.

– Da, mamă, dar, te rog, pot să rămân aici pentru liceu? Promit să merg la universitate pe Althea. Deci, voi lua tot ce este mai bun din ambele culturi.

– În regulă, dragă, ne vom gândi la asta, adăugă Dannar pe un ton împăciuitor.

– Așa da! strigă Sirina și țopăi plină de entuziasm. Știi, voi ajunge să fiu ca acel personaj „Supergirl” pe care l-am văzut la televizor când eram pe Pământ.

– Îmi place serialul acela! exclamă Sam cu un zâmbet larg.

– E grozavă, nu-i așa? spuse Sirina.

– Ea poate fi grozavă, tu ești grozavă, dar acum mergi în camera ta și lasă-i pe adulți să vorbească, spuse Dannar.

Fata s-a conformat, fără a-și pierde zâmbetul în timp ce părăsea camera.

– Trebuie să mergem la Stația Spațială Alintair 5, începu Sam după ce Sirina a închis ușa în urma ei.

– Văd că Dyllan Avertus a revenit la sentimente mai bune, spuse Dannar.

– Da, și pot garanta că este decis să ne ajute să-i găsim fratele rebel.

Sam spera că tonul ei sună mai convingător decât sentimentele ei reale despre dăruirea lui Dyllan. Dannar Zander nu a contestat asta, dar a spus cu o față serioasă:

– Mă tem că nu pot fi cu voi în această căutare a lui Pyrus Avertus. Trebuie să merg pe o altă planetă pentru a calma niște

spirite agitate de acolo. Unitatea Alianței este în joc, așa că vă voi lăsa această sarcină în seama voastră.

– A noastră? Ce vrei să spui cu asta? exclamă Sam. Nu avem o navă sau un echipaj, de altfel.

– De fapt, răspunse Dannar, aveți. Iar cel care va conduce acest echipaj este Hyllar Derr, fratele Annandei. Este de înțeles că el are un interes personal aici, așa că vei fi pe mâini bune.

Fața lui Dyllan arăta o oarecare neliniște.

– Presupun că nu ești în relații bune cu el? întrebă Sam.

– Poti spune și asta. Ultima dată când l-am văzut, m-a lovit cu pumnul în față.

Probabil pentru că ai sedus-o și apoi ai abandonat-o pe sora lui, se gândi Sam.

– Ei bine, va trebui să lăsați deoparte vechile adversități și să lucrați împreună în această misiune. Poți să faci asta, Dyllan Avertus?

Tonul lui Dannar era dur și Dyllan a acceptat, plecând capul.

Câteva zile mai târziu, Sam și Dyllan au fost chemați în zona de andocare. Sam a ajuns acolo prima și Dyllan doar câteva clipe mai târziu, fiind escortat de doi soldați. A mâhnit-o pe Sam să vadă cum era tratat Dyllan aici pe crucișătorul de război althean, dar a recunoscut că pentru Dannar Zandar acest frate Avertus era încă un potențial inamic. Numai că Sam știa că Dyllan este un om bun. Și datorită discuțiilor sale cu Annabeth, soția președintelui avea deja o oarecare apreciere pentru Dyllan Avertus. Sasul s-a deschis și au fost invitați să traverseze tunelul de andocare către o altă navă care era acum cuplată la marele crucișător de război. Odată ce sasul de pe cealaltă parte s-a deschis, o mulțime pestriță i-a întâmpinat. Era acolo chiar și un tip acoperit cu pene. Sam nu știa dacă acesta era un costum sau era acoperirea lui naturală. Oricum, tipul care a venit în întâmpinarea lor era un althean înalt, cu mușchi care i-ar fi făcut geloși pe majoritatea culturiștilor de pe Pământ.

– Eu sunt Hyllar Derr, spuse el. Bine ați venit.

Și a înaintat spre Dyllan cu o privire intensă.

– Ai de gând să mă lovești din nou? întrebă Dyllan.

– Nu, relaxează-te, acum beneficiezi de o grațiere prezidențială, veni răspunsul lui Hyllar, care l-a salutat cu pumnul dus la stern. Dar, dacă i se întâmplă ceva surorii mele, vă voi omorî, pe tine și pe fratele tău idiot, adăugă el.

– Am notat, spuse Dyllan. Sunt mâhnit că tu crezi că aș putea să-i fac rău Annandei.

– Ei bine, să nu mai vorbim despre tine, spuse Hyllar. Cine este această drăguță doamnă pământeană?

– Hyllar, fă cunoștință cu Samantha Norton, răspunse Dyllan.

– Bună, Hyllar, spuse Sam cam nesigură.

– Mă bucur să te cunosc, spuse Hyllar într-o engleză perfectă, spre uimirea lui Sam.

– Oau! Unde ai învățat atât de bine o limbă pământeană? a trebuit ea să întrebe.

– Să zicem că nu ești primul om pe care l-am întâlnit, răspunse Hyllar criptic.

Capitolul 10

Hyllar Derr i-a chemat pe puntea navei sale. Odată ajunsă acolo, Sam a fost uimită să vadă pe ecranul principal de vizualizare imaginea Stației Spațiale Alintair 5. Ea era — nicio surpriză aici —, o mare fană a seriei Star Trek și această stație spațială i-a amintit de cea imaginată în seria Deep Space Nine. Spițe cilindrice legau un gigant inel exterior de o piramidă care se afla în centru. Mici luminițe pătrate pătau întreaga suprafață a carcasei stației spațiale. Pe partea inferioară a inelului exterior, erau porturile de andocare. Aceasta era destinația lor, iar pilotul, care comunica cu turnul de control, se ocupa de manevrele de andocare.

– Este și această stație parte din Alianță? întrebă Sam.

– Nu, este un teritoriu neutru. Aici este un spațiu de liber schimb pentru rase din interiorul și din afara Alianței, răspunse Hyllar.

– Și câți oameni locuiesc aici? Pare atât de mare.

– Peste zece mii permanent. Cât despre cei în tranzit, cine știe? Ar putea fi oricând mii.

Sam nu a putut să pună mai multe întrebări, deoarece atenția lui Hyllar a fost solicitată de către pilot.

– Hyllar, au întrebat despre scopul vizitei noastre. Afaceri sau plăcere?

– Hai, Trell, ce naiba! Mai trebuia să întrebi? Credeam că am fost de acord că ne dăm drept comercianți de Lichior Sallar.

Tonul lui Hyllar era puțin enervat de scăparea pilotului, dar Sam bănuia că era nervos în legătură cu această misiune și era, de asemenea, îngrijorat de soarta surorii sale. Pentru acoperirea lor de comercianți, Hyllar și echipajul lui erau îmbrăcați acum în cămăși colorate și pantaloni și veste de piele neagră.

– Noi cu ce ar trebui să ne îmbrăcăm? întrebă Sam. Suntem și noi comercianți?

– Te vor vedea imediat ca făcând parte dintr-o specie din afara Alianței. Oamenii devin din ce în ce mai populari în aceste zile, datorită soției lui Dannar Zander. Deci, nu, tu vei poza ca o companioană pământeană pentru acest tip bogat de pe Althea.

Și Hyllar arătă spre Dyllan.

– Stai, ce vrei să spui prin faptul că eu sunt companioana lui?

– Pe această stație spațială, fiind în afara controlului Alianței, ei permit sclavia. Deci, poți fi soția sau sclava lui Dyllan. Depinde de tine.

Clarificarea aceasta directă a lăsat-o pe Sam fără cuvinte. Iar adăugarea venită de la Dyllan a înrăutățit lucrurile.

– Dacă alegi să pozezi ca sclavă, va trebui să te îmbraci în consecință.

– Însemnând ce? întrebă Sam, deși ea cam ghicise răspunsul.

– Va trebui să arăți mai multă piele, desigur.

– N-ai să vezi, spuse ea ferm. Atunci, sunt mulțumită să fiu „soția" ta. Pentru asta, cred că fusta mea denim și jacheta de piele vor fi potrivite. Nu?

– Atunci s-a rezolvat, interveni Hyllar. Vom merge mai întâi la acel bar unde fratele tău era client obișnuit și vom încerca să vindem niște băuturi alcoolice. Tu și doamna ta poți să ni te alături. Urăsc că ăștia nu ne permit să avem arme asupra noastră, dar va trebui să ne descurcăm fără ele.

Nava se cutremură ușor și manevra de andocare s-a finalizat cu succes. Hyllar și Martys, secundul său, au luat o cutie cu mostre de băuturi alcoolice, iar Dyllan a rămas lângă Sam, ca un soț bun ce era. În afara ecluzei, stația era un spațiu vast cu ființe din diferite specii rătăcind prin jur. Pereții erau de un gri deschis și totul părea destul de curat. În plus, murdăria nu avea nicio șansă cu micii roboți care măturau continuu podelele. Sala mare era terminată pe trei laturi cu coridoare circulare. Personal de securitate cu arme serioase păzea intrarea în aceste coridoare.

– Va trebui să ne identificăm, spuse Hyllar.

– Dar nu am niciun act de identitate intergalactic sau așa ceva! exclamă Sam.

– Nu ai nevoie de așa ceva, este doar o scanare pentru a dovedi că suntem cine spunem. Unii vor încerca să folosească o manta holografică pentru a trece drept o altă rasă sau alte persoane.

Clarificările venite de la Dyllan au mai calmat-o puțin pe Sam și s-au îndreptat către poarta care ducea spre piramida interioară. Acolo au trebuit să treacă pe sub un scanner asemănător cu cel din aeroporturile de pe Pământ. Hyllar și secundul său au trecut primii prin scaner. Apoi Dyllan urmat de Sam. Desigur, în cazul ei, scanerul s-a colorant în roșu și s-a auzit un sunet enervant.

Scannerul a proiectat câteva litere în aer și, cumva, Sam știa că se refereau la ea ca TERRAN. Bun. Măcar știau ce este.

– Ea este cu mine, spuse Dyllan și nimeni nu l-a contrazis. Probabil că marele nume Avertus era încă important aici. Dar un soldat care păzea poarta i-a vorbit pe un ton oficial, dar plictisit.

– Ea poate trece, dar este responsabilitatea ta în timp ce se află în această stație. Este clar?

Dyllan a dat din cap și au mers mai departe. La capătul acelui coridor, se deschidea un alt spațiu vast. Lui Sam i se părea ca un mall, cu o mulțime de magazine și restaurante în orice direcție. Le-a fost destul de ușor să găsească „Gaura Neagră", barul în care trebuiau să caute informații despre Pyrus Avertus.

Dincolo de ușile mari ca de sticlă, se afla un bar circular din material negru strălucitor. În jurul lui, erau scaune confortabile de diverse forme și înălțimi. Nici un singur scaun de bar ca cele de pe Pământ însă. Mai mult, locul era completat de separeuri înconjurate pe trei laturi de imagini holografice înfățișând peisaje de pe diferite planete. În timp ce Hyllar și colegul lui s-au dus la bar cerând să vorbească cu proprietarul, jucând cartea comercianților de băuturi alcoolice, Dyllan i-a propus lui Sam să ia loc într-un separeu. Depindea de ea să aleagă unul și s-a mulțumit cu cel cu un peisaj verde luxuriant.

– Haronia. Interesantă alegere, spuse Dyllan. Mai ales știind că fratele meu încearcă să distrugă toate astea.

– Dumnezeule! exclamă Sam. Această planetă este atât de frumoasă. Sper că înțelegi acum că fratele tău este bolnav dincolo de orice limită… nu?

Dar Dyllan nu a răspuns. Doar s-a așezat pe canapeaua elegantă a separeului.

– Ce bei? întrebă el și apăsând un buton alb din centrul mesei, a făcut să apară un meniu plutitor. Chiar de ea înțelegea scrierile acelea ciudate, sensul lor era cu totul altceva.

– Voi bea doar apă, te rog, spuse ea.

– Îți dai seama că pe această stație spațială ei reciclează apa, nu? Nu pot garanta calitatea acestei reciclări.

– Bleah! spuse Sam, strâmbând din gură cu dezgust.

– Totuși, au aici apă îmbuteliată specială. O voi cere pentru tine.

– Ce este atât de special la ea? Are lămâie în ea?

– Nu, este importată de pe o planetă îndepărtată. Și este cunoscută pentru proprietățile sale de schimbare a dispoziției.

– Cu alte cuvinte, vrei să mă droghezi, spuse Sam pe jumătate glumind.

– Nimic periculos, crede-mă. Mi se pare că ești puțin încordată.

– Tu nu ai fi? Nu ești?

Tonul lui Sam era puțin acuzator. Era atât de concentrată pe misiunea ei de a-și salva colegii de echipaj și nici măcar nu s-a oprit să se gândească la ce era în mintea lui Dyllan. Poate că încă era sfâșiat între devotamentul pentru legăturile sale de familie și impulsul de a face ceea ce trebuie și de a-și doborî fratele ticălos. Un automat a livrat băuturile și Dyllan a luat o înghițitură din berea altheană, în timp ce Sam se uita suspicioasă la paharul cu un lichid transparent.

– Îmi pare a fi o apă obișnuită, aprecie ea.

– Atunci bea, adăugă tovarășul său zâmbind.

– Chiar așa o să fac, spuse ea, făcând un botic sfidător.

Și a meritat. Gura i-a fost inundată de un amestec de senzații ciudate. Parcă bea șampanie și nectar de fructe în același timp. Dar era și potolitoare de sete, ca orice apă obișnuită. Și cu siguranță a îndepărtat încordarea ei, normală de altfel în acest loc ciudat. Barul spațioportului a început să arate în mintea ei ca un bar elegant de pe Pământ și s-a gândit că s-ar putea chiar să-i placă această escapadă. În ceea ce îl privea pe Dyllan, el era puțin absent, bându-și berea sa și aruncând ocazional priviri companioanei sale pământene. După ceva timp, a primit o comunicare pe instrumentul său multifuncțional.

– Dyllan, am găsit numele acelui om de știință nenorocit al tău.

A vrut să obiecteze, spunând că omul de știință nu este al lui, dar l-a îndemnat pe Hyllar să continue.

– Numele lui este Kell Parkh și obișnuia să fie un client de-al casei aici în acest bar. Dar băieții de aici spun că nu l-au văzut de mai bine de două luni.

Deci, aveau un nume și nimic mai mult. Dyllan a căutat în rețeaua altheană orice informații despre acest Kell Parkh. Nu a găsit mare lucru. Cu excepția faptului că a fost demis din funcția sa de cercetător din cauza beției și a caracterului instabil. Și mai avea și o problemă cu jocurile de noroc.

Numai că acum se joacă cu soarta unei planete întregi, se gândi Dyllan.

I-a împărtășit lui Hyllar ceea ce a găsit și, din moment ce nu era mult, Hyllar a spus că el și tovarășii lui vor întreba prin jur să vadă dacă cineva știe mai multe despre locurile în care poate fi găsit acel personaj. I-a spus și lui Sam care a fost progresul până acum. Dar ea nu păru dezamăgită sau supărată. Probabil că din cauza apei care schimbă starea de spirit. Și asta îi convenea lui Dyllan. Îi plăcea mai mult Sam cea fericită.

Un individ ciudat s-a apropiat de separeul lor, iar Sam l-a privit cu ochi curioși. Desigur, era pentru prima dată când vedea un kletunian. Tipul era înalt și zvelt, cu trăsături ușor reptiliene. Părea destul de umanoid, cu excepția solzilor albaștri care îi acopereau pielea. I-a salutat politicos pe un ton peltic.

– Dyllan Avertuss, sstăpânul meu vrea să aibă plăcerea prezenței tale. Adu-ți și companioana pământeană.

– Cine este stăpânul tău? întrebă Dyllan calm.

– Duggan Han, a venit răspunsul.

– El este administratorul Stației Spațiale, răspunse Dyllan la întrebarea pe care a citit-o în ochii lui Sam.

– Mă vei urma? întrebă reptilianul, păstrând același ton politicos.

– Bine. Condu-ne atunci la Duggan Han, confirmă Dyllan.

Apoi și-a apropiat încheietura mâinii de centrul mesei pentru a plăti nota. Galant, i-a oferit mâna lui Sam și a ținut-o aproape (la urma urmei, ea era însoțitoarea lui!) în timp ce l-au urmat pe trimisul lui Han. Sam se simțea puțin amețită și avea nevoie de sprijinul brațului lui Dyllan. Se pare că apa gilkariană era destul de puternică până la urmă. Reptilianul i-a condus către un pasaj mare, cu un flux constant de trafic. Sam a privit din nou cu multă curiozitate ființele de toate mărimile și speciile care le-au străbătut calea. Cei mai mulți dintre ei erau umanoizi cu diferențe notabile în ceea ce privește pielea sau forma corpului. Încercând să nu fie nepoliticoasă și să se holbeze, a rămas aproape de Dyllan. Dar mai mulți extratereștri nu împărtășeau reticența ei de a se uita și o ocheau fără reținere. O femeie pământeană nu era o apariție obișnuită prin părțile acestea, a concluzionat ea.

Omul lui Duggan s-a oprit în fața unui șir lung de uși și a ales-o pe cea cu cele mai elegante înfloriturи. După ce au intrat pe

ușă, a urmat un mic zgomot, iar Sam și-a dat seama că se aflau într-un ascensor.

– Apartamentele stăpânului meu sunt în vârful piramidei, spuse albăstriul.

Când ascensorul s-a oprit și au ieșit, au zărit o perdea de lumină verde în fața lor. Sam l-a urmat pe Dyllan fără tragere de inimă prin aceasta.

– Este un dispozitiv de scanare, îi explică el. Se caută arme ascunse.

Unde aș putea pune o armă? În fund? se întrebă Sam.

Spațiul apartamentului lui Duggan era enorm, cu podele albe lustruite și pereți de un gri metalic ornați ici și colo cu opere de artă ciudate. Alte coridoare se deschideau pe ambele părți, dar piesa centrală era o fântână cu apă multicoloră. Deasupra ei se vedea vârful piramidei, făcut dintr-un fel de sticlă. Apa dansând sub stele; asta era o vedere de reținut.

Când au înconjurat fântâna, au ajuns într-o zonă de relaxare confortabilă. De pe una dintre canapelele bogate, s-a ridicat un bărbat masiv și i-a salutat. Arăta ca un althean, dar pielea lui era tot albastră.

Probabil că este un hibrid, se gândi Sam.

– Dyllan Avertus! exclamă gazda cu o voce adâncă și clară. Vii pe stația mea și nu mă vizitezi? Mă simt puțin ignorat.

– Duggan, spuse Dyllan, plecând ușor capul în semn de salut. Nu am vrut să deranjez. Mai ales acum când numele Avertus nu mai este ceea ce era înainte.

– Prostii! Pentru mine, familia ta va rămâne mereu aproape de inima mea. Nu voi uita niciodată că tatăl tău a fost cel care m-a ajutat să obțin această funcție aici, pe această stație.

– Ești un om de onoare, Duggan, recunoscu Dyllan. Puțini par să mă mai cunoască zilele astea.

– Să le fie rusine! spuse Duggan. Cât timp sunteți pe stația mea, sunteți oaspeții mei speciali. Argher (și a arătat către reptilian) vă va escorta la apartamentul vostru de aici, la ultimul etaj, care este tot al meu. Și vă invit în seara asta la petrecerea pe care o dau chiar în această sală. Însoțitoarea ta cea drăguță va fi senzația serii, cred. Îmi pare rău, dragă, nu am reținut numele tău.

– Pentru că nu ai întrebat, spuse Sam. Sunt Samantha Norton.

– Ei bine, Samantha Norton, îți voi oferi o rochie mai potrivită pentru ocazie. Hainele tale sunt ciudate și interesante, dar

nu tocmai potrivite pentru eveniment.

Sam a vrut să obiecteze, dar a trebuit să recunoască că o rochie de seară ar fi mai potrivită pentru o petrecere grandioasă. Apoi, Argher, reptilianul albastru, le-a făcut semn să-l urmeze și așa au făcut. I-a condus printr-unul dintre coridoarele laterale care ieșea din sala mare. Pe ambele părți ale sălii, erau uși închise cu semnături biologice. Argher își flutură mâna către o ușă, iar aceasta se deschise. Cu un gest politicos, îi invită pe cei doi să intre.

– Hei, stai puțin! strigă Sam. Dacă această ușă răspunde la amprenta ta sau așa ceva, vom rămâne încuiați aici?

Reptilianul zâmbi superior, de parcă ar fi zis „Cât de ignoranți puteți fi voi, oamenii", dar spuse cu o voce calmă.

– Am adăugat semnăturile voastre biologice în director. Poți să ieși oricând vrei.

Odată asigurată că nu sunt prizonierii acelui individ dubios, Duggan, Sam a inspectat camera. Era imensă, cu multe canapele și un pat central rotund, suficient de mare pentru două persoane.

Trebuie să fie un fel de apartament nupțial, se gândi ea.

S-a dus direct la patul circular și s-a aruncat pe el, surprinsă de cât de moale și primitoare era salteaua. În timp ce stătea uitându-se la tavan, îi spuse însoțitorului ei:

– Crezi că dacă mergem la această petrecere, vom afla ceva important?

– Este foarte posibil, recunoscu Dyllan. Dacă nu, măcar ne vom distra. Petrecerile lui Duggan sunt celebre.

– Distracţie? De aceea suntem aici? exclamă Sam, dar nu avea acum energia să se certe cu Dyllan. Era prea relaxată. Nenorocita aia de apă, recunoscu ea cu un chicot înăbușit.

Ușa se deschise, iar reptilianul intră, purtând pe brațe o cutie mare.

– Stăpânul meu îți trimite această rochie cu cele mai bune salutări ale lui, spuse el făcând o plecăciune în fața lui Sam. Și pantofi.

Apoi puse cutia pe pat lângă Sam și plecă de unde venise.

– Să vedem gusturile în modă ale domnului Duggan, spuse Sam, deschizând cutia.

Rochia părea să fie dintr-un material care părea metalic, dar avea o atingere mătăsoasă. Avea și transparente în locuri diferite, periculos de aproape de părțile ei intime.

– Bănuiesc că se poartă fără lenjerie intimă, concluzionă ea.

Dyllan dădu din cap și îi sugeră să încerce rochia.

– Ha! Vrei să mă vezi goală din nou, nu-i așa? îl tachină Sam.

Dar fără nicio reținere pudică, ea își scoase hainele pământene și rămase goală în fața lui. Ochii lui arătară interes, dar nu acționă, doar rămase așezat pe o canapea așteptând să vadă ce face Sam. Ea își puse rochia și fu uimită cât de bine îi venea. Cât despre transparențe, îi expuneau tot spatele, și jumătatea inferioară a sânilor, iar pe șolduri, transparențe circulare se apropiau de pubis. În afară de asta, rochia era spectaculoasă. Ea știa că pe Pământ ar fi fost hit-ul petrecerii. Aici, va vedea…

Pantofii erau confecționați dintr-un material transparent și aveau tocuri înalte, dar tocurile erau invizibile, așa că Sam părea să umble în vârful degetelor. De asemenea, a observat că transparența pantofilor se schimba în sincron cu pașii ei fiind pentru perioade scurte în nuanțe diferite, de aceeași culoare cu rochia.

– Cred că totuși mă voi distra la această petrecere, spuse ea. Vino și dansează cu mine! îl invită pe Dyllan, care stătea încă pe aceeași canapea bej.

Stătea în fața lui și întinse mâna ca o invitație. El o apucă de mână și o trase spre el pe Sam care îi căzu în poală.

– Hmm, domnul althean are chef de joacă, chiui ușor Sam. Și îi mângâie fața. Apoi își trecu degetele subțiri în sus de-a lungul urechilor lui neobișnuite.

– Ai grijă acolo, spuse Dyllan cu o voce ușor înecată de plăcere.

Dar Sam știa ce face pentru că aflase din experiențele anterioare că urechile erau zone erogene puternice pentru altheeni. Îi simțea deja sexul întărindu-se sub fundul ei. Așa că ea s-a ridicat și i-a mangâiat erecția.

– Jos pantalonii, domnule! Este păcat să irosești o asemenea erecție, spuse ea, ca și cum ar fi fost în transă.

– Sam, ești sigură că vrei asta? Poate că apa gilkariană te face atât de doritoare.

Dar Sam a negat și i-a desfăcut centura argintie a pantalonilor și apoi i-a tras în jos. Din moment ce Dyllan a rămas în tot acest timp pe canapea, ea doar și-a ridicat rochia cea nouă și a sărit pe erecția lui dură. Pasiunea dintre ei era evidentă. Pentru Sam, acesta nu era sex mecanic și credea că nici pentru Dyllan nu era.

– A fost fantastic! exclamă Sam după ce sămânța lui fierbinte a umplut-o în momentul climaxului.

– Da, a recunoscut Dyllan. Samantha Norton, cred că mă îndrăgostesc de tine!

Sam se odihnea lângă el pe canapea, încă gâfâind ușor și rămase tăcută auzind această declarație de dragoste. Nu știa cum să răspundă la asta. Da, se simțea grozav în compania lui Dyllan, sexul era grozav, dar nu putea uita nicio clipă că el este, cel puțin în parte, vinovat pentru necazurile ei și pentru soarta întunecată a colegilor ei de echipaj.

– Nu te aștepta la un „te iubesc” de la mine. Cel puțin până când toată mizeria în care suntem se va termina, spuse ea cu o voce joasă și tristă.

Capitolul 11

Petrecerea era pe cale să înceapă, iar Dyllan o escortă pe Sam afară din apartamentul lor. Când au ieșit de pe coridorul în care se afla apartamentul lor, sala cea mare era de nerecunoscut. Lumini colorate cădeau din tavanul pyramidal, înalt, peste o mulțime de oameni care vorbeau și gesticulau, generând un zumzet continuu.

Când îi zări, Duggan veni în întâmpinarea lor.

– În sfârșit ați venit! Ce v-a reținut atât de mult? Ah, nu-mi spune. Simțurile mele fine recunosc urmele unei împerecheri recente. De înțeles.

Sam se înroși instantaneu, dar încercă să zâmbească amabil. Dyllan deveni mai rigid și o protejă pe Sam cu trupul său.

– Așadar, dragă Avertus, ai grijă de ea. Pentru că dacă nu ar fi fost deja revendicată de tine, ar fi existat un adevărat concurs pentru câștigarea ei în seara asta. Draga mea, această rochie este perfectă pentru tine. Arată chiar mai bine decât pe un model profesionist.

– Mulțumesc, domnule Duggan, sunteți mult prea amabil, spuse Sam cu o voce mai încrezătoare.

Duggan și-a plecat capul și apoi a spus:

– Am o surpriză pentru voi mai târziu. Un alt oaspete important este pe cale să sosească.

Dyllan a vrut să întrebe ceva, dar Duggan și-a ridicat mâinile defensiv, oprindu-l.

– Nu-mi cere mai multe detalii. Nu vreau să stric surpriza.

Și apoi i-a părăsit, mergând să se ocupe de alți oaspeți. Nu mai târziu de o jumătate de oră, surpriza s-a concretizat în persoana lui Pyrus Avertus. Dyllan a luat iar o postură rigidă, iar Sam a devenit palidă și s-a ascuns în spatele lui Dyllan. Pyrus se mișca în jurul oaspeților cu manierele unui om din societate care bea și glumea cu diverse grupuri.

Ei nu știu că este un psihopat nenorocit? se întrebă Sam.

Se pare că nu. Încet-încet, a ajuns lângă ei, însoțit de gazdă.

– Nu ți-am spus că am o surpriză? Ce zici de această reuniune frățească? Ha? spuse Duggan cu o veselie excesivă în voce.

Cei doi frați Avertus se uitară unul la altul, dar nu spuseră nimic.

– Hai, știu că v-ați certat, dar ce a fost, a fost. Nu-i așa?

Duggan nu tăcea deloc și nimic nu-i putea umbri veselia.

– Bună, frate, spuse Pyrus în cele din urmă. Ce ai mai făcut în ultima vreme?

– Am scăpat de pe Pământ unde m-ai părăsit, a fost răspunsul furios al fratelui său.

– Și cu cea care mi-a scăpat, înțeleg, spuse Pyrus, fixându-și privirea asupra lui Sam.

Ea a început să tremure din cauza tonului amenințător al lui Pyrus, dar și din cauza furiei care se acumula în interiorul ei. Și-a găsit vocea după câteva secunde.

– Mă bucur că am scăpat din labele tale de brută. Ce ai făcut cu prietenii mei?

– Voi răspunde la toate la timpul lor, spuse Pyrus. Deocamdată, să ne bucurăm de această petrecere, nu?

– Nu! Nu mă voi bucura de nimic până nu știu ce s-a întâmplat cu colegii mei. Este clar?

Sam nu știa de unde a găsit puterea de a se opune lui Pyrus cu atâta îndrăzneală. Probabil că a fost mânată de furie și de convingerea că Dyllan o proteja.

– Bine! spuse Pyrus pe un ton exasperat. Dacă asta te oprește să faci o scenă aici, hai să mergem într-un loc mai privat și te voi pune în contact cu ei.

Deși nu-i venea să creadă ce auzea, Sam îl urmă cu nerăbdare pe Pyrus pe unul dintre coridoarele laterale. Dyllan era în urma lor. Odată ce au intrat într-una dintre camerele de oaspeți, Pyrus a apăsat câteva butoane de pe comunicatorul său de mână și a apărut o imagine holografică a unuia dintre slujitorii săi.

– Hannel, pune-mă în contact cu comandantul uman! comandă el.

Câteva secunde mai târziu, a apărut imaginea lui Dave Thomas.

– Oh, Dumnezeule! Dave, ești bine? Vocea lui Sam tremura.

– Da, Sam, suntem bine, spuse el, privind în lateral pentru o secundă. Fără îndoială că era urmărit de tipul ăla, Hannel.

– Arăți bine, Dave. Vă tratează mai bine acum?

– Da, lucrăm pentru ei acum. Și se pare că ei apreciază munca noastră. Suntem tratați mai bine acum, nu vă faceți griji. Aici

suntem la sursa lucrurilor. Suntem importanți! spuse Dave, subliniind ultimele două propoziţii.

– Unde ești? Nu am înțeles. Ce sursă? întrebă Sam.

Dar Pyrus a întrerupt conexiunea.

– Nu asta a fost înțelegerea. Nu poți întreba despre locația lor.

– Trebuia să știu! Trebuie să știu! strigă Sam.

Dar totul a fost în van. Pyrus a părăsit camera și au rămas tăcuți o vreme.

– Sunt destul de sigură că Dave mi-a trimis un mesaj aici. Acele cuvinte despre a fi „la sursa lucrurilor" trebuie să însemne ceva.

Sam rostogolea tot felul de gânduri în mintea ei, dar peste ele trona ușurarea să știe că prietenii ei sunt în viață. Dyllan avea și el câteva gânduri.

– Mai bine ne întoarcem la petrecere. Vreau să fiu cu ochii pe fratele meu în timp ce el este la petrecere și când va pleca, îi voi transfera sarcina lui Hyllar Derr, cel puțin până când Pyrus va merge la docul spațial. Când fratele meu va pleca de pe stație, îi vom urmări nava.

– Este și ăsta un plan, spuse Sam. Prea simplu ca să și funcționeze, dar vom vedea…

Când s-au întors în sala mare, petrecerea părea să-și fi ridicat ritmul cu un nivel. Oamenii săreau entuziasmați de muzica ciudată care cădea peste ei de sus. Duggan i-a interceptat.

– Unde ați fost? Vă cautam.

– De ce? întrebă Dyllan sec.

– Este timpul concursului de frumusețe! strigă Duggan foarte entuziasmat. Și fata ta trebuie să intre în el cu siguranță. S-ar putea chiar să câștige trofeul.

– Nu ne interesează! i-o tăie Dyllan scurt. De fapt, nu concepea să o lase pe Sam să se îndepărteze de el. Dar Sam era curioasă din fire.

– Așteptați puțin! Care este marele premiu?

– Aha! Vei fi interesată când vei afla despre marele premiu.

Și Duggan și-a frecat mâinile, încântat să răspundă la întrebarea lui Sam.

– Ei bine, marele premiu este o navetă spațială de lux. Voi, iubăreților, puteți folosi una din acestea pentru a merge oriunde doriți, doar voi doi, fără echipaj. Este pilotată de o excelentă I.A.

Natura competitivă a lui Sam a ieșit la iveală. Plus că voia să-i facă în ciudă lui Pyrus.

– Bine, voi concura. Ce ar trebui să fac?

– Vino cu mine pentru înregistrare și apoi urcă-te pe scena centrală cu celelalte fete și arată cât mai frumos.

Fântâna centrală fusese împărțită în două semicercuri de apă, lăsând loc unei scene circulare din piatră roșie, marmoreană. Vreo șapte fete erau deja pe scenă. Dyllan i-a urmat îndeaproape, nedorind ca Sam să cadă într-o capcană dubioasă întinsă de gazda lor. Odată ajunși la masa juriului, i-au înmânat lui Sam o tabletă cu regulile concursului pentru luare la cunoștință și aprobare cu amprenta. Sam a citit cu atenție și, la un moment dat, s-a oprit cu o față nedumerită.

– Nu înțeleg asta. Spune aici că pentru a doua și ultima rundă ar trebui să fim goale?

– Da, răspunse Duggan. Pentru a arăta că nu ai niciun defect fizic și nu ai nimic de ascuns până la urmă, nu?

– Nu am nimic de ascuns! exclamă Sam. Chiar și așa, goală? Pe planeta mea, în acest tip de concurs, ți se permite cel puțin să-ți acopere părțile sexuale.

Duggan pufni exasperat.

– Vrei să te înscrii sau nu?

Sam se gândi o clipă, dar din moment ce timiditatea și pudoarea nu erau o trăsătură pentru un astronaut, a acceptat să-și arate corpul. Așadar, a atins tableta de înscrire, apoi a urcat pe o rampă lungă care ducea la scena circulară. Acolo și-a luat locul în rând cu alte fete din diferite specii umanoide. Când erau zece, un sunet melodic a anunțat începutul concursului.

Sper că încă mai am acea apă gilkariană în sistem, pentru că voi avea nevoie de ceva destindere aici, se gândi Sam.

La marginea scenei, a apărut o pată circulară de lumină albă și prima fată a fost invitată să stea acolo, în timp ce vocea crainicului a bubuit de sus.

– Aici, stimați oaspeți, avem prima concurentă, o fată firelliană pe nume Sannaas.

Și a continuat cu trecutul și meritele ei. Ochii ei imenși violet și părul verde au uimit-o pe Sam.

O combinație frumoasă, a conchis ea.

După ce a fost prezentată prima fată, scena s-a rotit, surprinzând-o pe Sam care a trebuit să se țină bine în pantofi pentru

a nu-și pierde echilibrul. O altă pată albă a apărut în fața lor. Desigur, acolo a fost invitată a doua concurentă. Sam era numărul nouă în această linie și și-a ocupat la rându-i locul luminos când a venit momentul.

– Ei bine, dragi oaspeți, nu vedeți asta în fiecare zi! O minunată femeie pământeană și mai mult decât atât, o războinică pe planeta ei. Samantha Norton este la fel de încântătoare precum minunata soție a președintelui althean. Nu-i așa?

Da, sigur, se gândi Sam. De parcă mă vei vedea pe mine ca o drăguță soție de președinte. Nici o șansă.

Dar, de fapt, ea nu excludea nicio surpriză pe care viitorul ar putea-o aduce în calea ei. Dar vuietul asurzitor al mulțimii i-a oprit gândurile pe loc. O plăceau! Aclamațiile și aplauzele erau niște semne clare. Prezentarea s-a încheiat cu a zecea fată, care a încheiat primul tur. Treaba juriului era să elimine jumătate dintre ele. Nu era o lipsă de modestie din partea lui Sam, dar era sigură că o vor alege pentru runda a doua. Și într-adevăr, așa a fost.

Acum, cele cinci fete rămase au fost instruite să se așeze în interiorul a cinci cercuri albe care au apărut din nou pe scenă. Odată ce Sam a ocupat unul dintre ele, un cilindru alb a ieșit din podea, învăluind-o și oferindu-i intimitatea necesară pentru dezbrăcat. Odată ce a fost goală, Sam și-a pus rochia și pantofii în centrul cercului alb. Cilindrul alb s-a retras și de îndată ce a păși dincolo de cercul alb, a dispărut și acesta, împreună cu hainele ei. Acum erau cinci fete nude răspândite uniform pe cercul exterior al scenei, iar prezentatorul le-a numit din nou în timp ce scena se învârtea încet. După cum era de așteptat, Sam s-a simțit puțin expusă, dar și-a găsit curajul să nu o arate. Oricum, ea era printre străini aici, la mulți ani lumină de planeta ei. Cu siguranță, pe Pământ, ea nu ar îndrăzni să stea goală în fața unei mulțimi. Ar fi fost considerată o rușine pentru gradul ei militar. Aici, ea era într-un tărâm în care orice era posibil.

Și apoi a venit surpriza. Vocea de sus anunța noi indicații.

– Și acum, fetelor, va trebui să vă luptați cu inerția centrifugă și cu celelalte fete. Numai una ar trebui să rămână pe scenă la final.

Iar scena circulară s-a rotit cu viteză din ce în ce mai mare, iar Sam a trebuit să facă eforturi serioase pentru a nu cădea.

Bine că nu mai port pantofii, gândi ea. Dar imediat a gemut de durere pentru că una dintre fete i-a trântit un picior în stomac. Era fata firelliană.

– Hei! Și când mă gândesc că îmi plăceai! exclamă Sam, lăsându-se în jos pentru a evita o a doua lovitură. De data aceasta, fiind pe fază, a prins piciorul fetei fireliane și a împins-o. Asta a fost suficient pentru a o face pe Sannaas să zboare de pe scenă. Publicul a izbucnit în urale, văzând succesul lui Sam. Lupta nu se terminase însă. Mai erau trei fete pe scenă pe lângă ea. Două dintre ele erau încleștate într-o luptă strânsă, în timp ce a treia, o fată înaltă, cu părul lung și roșu, împletit ca o frânghie, a venit spre Sam. Ea a simulat un atac cu brațele ei lungi, dar de fapt, cu un zvâvnet al capului, a trimis frânghia aceea de păr să o lovească pe Sam cu viteză maximă. Cu marginea ochiului drept, Sam a văzut amenințarea venind. Se întrebă dacă părul acela lung are o minte proprie pentru că ciudățenia avea niște mișcări sinuoase ca de șarpe. Pariind pe asta, ea a lovit cu piciorul în „stil de karate" frânghia de păr care se apropia și într-adevăr era ceva viu. S-a auzit un țipăt înalt și frânghia roșie s-a muiat pe podeaua scenei. Dar Sam nu a pierdut timpul; deși avea un sentiment înfiorător în privința asta, a apucat părul fetei și a tras cu toată puterea. Asta a făcut-o pe fată să zboare de pe scenă. Iarăși, uralele audienței au salutat succesul lui Sam. Din cealaltă pereche, mai rămăsese doar o fată altheană robustă, pe nume Breena.

Sam știa că acesta are mai multă forță musculară, așa că avea nevoie de un alt truc. Cele două concurente se luptau cu forța centrifugă și se evaluau reciproc, niciuna neîndrăznind să atace.

– Vă rugăm să vă angajați în luptă sau vom roti atât de tare scena că veți fi aruncate instantaneu, le avertiză vocea crainicului.

Am avut destulă învârtire, mulțumesc, se gândi Sam și se aruncă pe burtă pe diametrul scenei. Această tactică bruscă a surprins-o pe fata altheană care a crezut că Sam venea spre picioarele ei pentru a o mătura de acolo. Așa că a sărit și a încercat să aterizeze pe corpul culcat al lui Sam. Doar căpitanul pământean era mai rapid și s-a rostogolit în lateral la momentul potrivit. Când picioarele Breenei au atins scena, Sam s-a rostogolit înapoi și a lovit picioarele adversarei ei, dezechilibrând-o. Doar încă o mică împingere a fost suficientă pentru a o scoate de pe scenă, lăsând-o pe Sam singura supraviețuitoare a acestei lupte nude.

Crainicul și mulțimea au izbucnit într-un zgomot asurzitor, salutând pe învingătoarea acestui concurs ciudat. Niște fete au urcat pe scenă, punând pe umerii lui Sam un halat auriu și un ac sclipitor în părul ei. Acum se simțea mai puțin goală și ciudat de mulțumită.

Apoi, au condus-o într-o cameră laterală de unde își putea recupera hainele. Duggan s-a apropiat de Dyllan, felicitându-l pentru victoria femeii sale. Dyllan doar a înclinat din cap și a încercat să o urmeze pe Sam. Dar Duggan i-a blocat calea.

– Dyllan, din moment ce femeia pământeană se află sub protecția ta, vino cu mine să semnezi actele pentru marele premiu. Ai acum o navă drăguță, omule!

Și l-a bătut pe spate, spre enervarea crescândă a lui Dyllan. Știind că Sam a trecut prin toate acestea pentru acea navă, l-a urmat pe Duggan, sperând că nu va dura prea mult timp și se va reuni cu Sam odată ce totul va fi gata. Într-adevăr, documentele au fost întocmite destul de repede și i-au înmânat cardul-cheie pentru nava care era andocată pe inelul exterior al stației. În tot acest timp, Dyllan a continuat să arunce priviri către coridorul unde Sam se dusese să-și schimbe hainele. Răbdarea i s-a terminat la un moment dat.

– Ce durează atât de mult? l-a întrebat pe Duggan. Sam ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Duggan a ridicat din umeri și Dyllan a plecat în grabă, îndreptându-se spre acel coridor unde Sam a fost văzută ultima oară. Odată ajuns acolo, el i-a strigat numele, dar nu a primit niciun răspuns. Apoi a deschis toate ușile din stânga și din dreapta coridorului. Sam nu era acolo, dar într-o cameră a văzut halatul auriu pe care ea îl purtase pe scenă. Asta înseamna că și-a recuperat hainele originale și a plecat. Dar unde? La capătul coridorului, o uşă nu se deschidea către o altă cameră, ci către un alt pasaj. Pe podeaua noului pasaj, Dyllan a văzut unul dintre pantofii lui Sam. Acum era sigur că a fost răpită.

Capitolul 12

Dyllan era cuprins de o frenezie disperată. Femeia pe care a jurat să o protejeze dispăruse. De fapt, nu era important ce a promis sau nu că va face. Sam era prețioasă pentru el și a dezamăgit-o. L-a contactat imediat pe Hyllar Derr.

– Hyllar, încă îl urmărești pe fratele meu?

– Da, acum se îndreaptă spre nava lui, a venit răspunsul.

– Sam este cu el? întrebă Dyllan cu un fir de speranţă.

– Nu, nu este.

– Sam a dispărut și pun pariu că nenorocitul de frate-meu a luat-o.

Dyllan și-a amintit pentru o secundă că odinioară prețuia legătura de familie pe care o avea cu fratele său. Dar acum voia să-l rănească, să-l facă să sufere pentru că i-a luat-o pe Sam.

– Rămâneți pe urma fratelui meu și, dacă nava lui trece la FTL, încercați să le imitați parametrii de zbor, i-a spus el lui Hyllar. Nu voi merge cu voi, am o navă mai mică aici și sper să trec cumva neobservat dacă voi merge și eu pe urmele fratelui meu, adăugă el.

Apoi Dyllan s-a dus la portul de andocare unde a putut să se îmbarce pe noua lui navă. Nava lui Sam, de fapt. Era într-adevăr mică, dar cu linii elegante și cu motoare capabile de viteză mare. Pe carenă, nu era încă un nume, doar un cod: HG03553.

Voi lăsa în seama lui Sam să numească nava, se gândi Dyllan.

Tocmai se obișnuia cu sistemele navei când se auzi vocea alarmată a lui Hyllar în comunicatorul său.

– Dyllan, nava Avertus a plecat, dar nu ne permit să plecăm. Acești nenorociți de pe stație nu eliberează clemele de andocare.

Ticălosul ăla de Duggan! înjură Dyllan în gând.

– Mă voi ocupa eu de asta, îi spuse el lui Hyllar și apoi îl sună pe Duggan. Ascultă, Duggan, îi spuse el pe un ton ce se dorea a fi calm, știu că ești un bun prieten al fratelui meu, dar crede-mă, este o greșeală să-i faci jocul. Te rog, eliberează nava cu care am venit aici!

Administratorul cel alunecos a ridicat din umeri și a spus că nu știe nimic despre asta.

– Te-am avertizat, spuse Dyllan și apoi închise apelul. Între timp, îi eliberaseră nava de la docuri, iar aceasta se îndepărta de stația spațială. L-a sunat din nou pe Hyllar.

– L-am rugat pe Duggan să nu se mai joace cu nava ta. Sper că va reveni la sentimente mai bune în curând. Între timp, voi încerca să urmăresc nava fratelui meu.

– Ei bine, ce putem face? răspunse un Hyllar, încă furios. Acum depinde de tine să-l urmărești pe Pyrus.

Și într-adevăr așa a fost. Avertus One încă mai apărea pe locatorul navei sale noi și fără nume și a urmărit-o. Dar, așa cum se temea, la un moment dat nava fratelui său a trecut la zborul FTL. Și pentru a înrăutăți lucrurile, această navă mică nu avea un localizator atât de complex. Odată ajunsă la FTL, nu a putut să mai ia urma fratelui său.

Sam deschise ochii și avu un sentiment de déjà vu. Era în aceeași cameră pe Avertus One ca atunci când fusese capturată pentru prima dată.

– Nu asta din nou, gemu ea.

Bine că de data aceasta încă purta rochia de la concurs și nu cămașa aceea medicală sumară. Dar soarta ei era la fel de îngrozitoare ca la început. Era sigură că de data aceasta Pyrus Avertus nu o va cruța. Nu a avut timp să se gândească prea mult la cruda ei soartă, deoarece ușa a alunecat în sus și Annanda Derr a intrat în cameră. Sam a sărit de pe patul pe care stătea și a îmbrățișat-o bucuroasă pe femeia extraterestră.

– Annanda, ești bine! exclamă ea cu o oarecare ușurare în glas.

– De ce n-aș fi? răspunse doctorul althean și spion sub acoperire și o luă pe Sam să stea cu ea pe pat.

– Este în regulă, nu trebuie să te ascunzi de mine, o asigură Sam, vorbind cu o voce joasă, conspirativă. Dyllan și cu mine am venit la stația Alintair cu nava lui Hyllar. Suntem într-o misiune din partea lui Dannar Zander de a vă găsi pe tine și pe prietenii mei. Știi, fratele tău este îngrijorat pentru tine, deoarece nu ai dat niciun semn de viață de ceva vreme.

Chipul Annandei exprimă o oarecare relaxare și spuse, de asemenea, cu voce joasă:

–Trebuia să fiu atentă. Pyrus devenise suspicios în ultima vreme. A spus cu voce tare pentru ca tot echipajul să audă că

bănuiește că e un trădător pe nava lui.

– Poate că doar blufa să vadă dacă cineva se dă de gol, răspunse Sam.

– Posibil, dar a trebuit să fiu atentă.

Sam a trebuit să întrebe despre ceea ce era preocuparea ei principală.

– Annanda, știi unde sunt ținuți colegii mei de echipaj?

– Da, știu. Sunt pe Haronia.

– Oh, nu! Am auzit că Pyrus are această idee dementă de a arunca în aer întreaga planetă.

– Din păcate, informațiile tale sunt corecte, a recunoscut Annanda.

Sam era îngrozită și confuză în același timp. În scurta lor conversație, Dave spusese că acum lucrează pentru Pyrus. Probabil că ei nu știu la ce folosește munca lor. Prietenii ei nu vor fi acceptat niciodată să lucreze pentru o armă de distrugere în masă. Asta înseamna, de asemenea, că laboratorul omului de știință nebun se află pe Haronia. Dyllan și Hyllar ar avea nevoie de aceste informații.

– Annanda, trebuie să-i spunem lui Hyllar că arma este dezvoltată pe Haronia!

Femeia altheană clătină din cap cu o față tristă.

– Crezi că nu am încercat asta? Toate comunicațiile sunt monitorizate îndeaproape de când Pyrus a spus că avem un trădător aici.

– Și atunci? Doar stăm aici și nu facem nimic? întrebă Sam cu revoltă în glas. Soarta mea poate fi sumbră acum, dar tu măcar ai libertatea de mișcare pe navă. Cu siguranță poți încerca ceva.

Annanda rămase tăcută timp de câteva clipe. Apoi, o decizie părea să se fi format în mintea ei.

– Putem încerca doar să folosim o capsulă de salvare pentru a părăsi nava și să folosim transmițătorul ei pentru a-l alerta pe Hyllar despre planurile lui Pyrus.

– Pare un plan bun, spuse Sam cu o voce plină de speranță.

Dar nu au avut șansa să detalieze acest plan, deoarece ușa s-a deschis din nou și infamul Pyrus Avertus a intrat în cameră. A luat o imagine mentală a celor două femei care stăteau împreună și a aruncat o privire dură către Annanda. Femeia a sărit de pe pat și a luat o atitudine obedientă.

– Doamnelor, văd că voi două ați devenit bune prietene, spuse el zâmbind.

– Și ce, este interzis? întrebă Sam sfidătoare.

– Nu, deloc. Mai ales că Annanda poate servi drept martor la nunta noastră.

Cuvintele lui aduseră un fior rece pentru Sam.

– Nuntă? Crezi că mă voi căsători cu tine? Nici într-un milion de ani!

– O vei face dacă vrei ca prietenii tăi să fie vreodată eliberați din captivitate. Gândeste-te la asta.

Și cu aceste cuvinte și același rânjet enervant, Pyrus părăsi camera. Annanda era pe cale să plece și ea, dar Sam o apucă de mână, oprindu-o.

– Annanda! Vorbește serios?

Răspunsul a venit destul de repede și lui Sam nu i-a plăcut deloc.

– S-ar putea. Pyrus a vrut mereu ceea ce nu poate avea. Și tu ești văzută ca o provocare.

– Dar eu sunt cu Dyllan! exclamă Sam.

– Chiar ești? întrebă Annanda cu o privire iscoditoare și plecă.

Poate că era timpul pentru niște gânduri mai profunde despre asta, a recunoscut Sam. Simțea că l-a cam luat de bun pe Dyllan. I-a dat atâtea dovezi ale devotamentului său față de ea. Au fost din dragoste? Nu știa. Era ea îndrăgostită de el? Iarăși, nu știa.

Se simțea rușinată că uneori se poate să-l fi folosit pe Dyllan ca mijloc pentru un scop; salvarea prietenilor ei. Dar momentele frumoase, intime? Nu era o ușuratică, sărind dintr-un pat în altul. Dar de data aceasta, s-a simțit atât de conectată fizic cu acest bărbat. Asta înseamnă că este atrasă și ea de Dyllan? Îl iubește deasemenea? Ceea ce știa sigur era că îi era dor de prezența lui blândă și protectoare alături de ea.

Nu mult mai târziu, ușa s-a deschis din nou și Pyrus a intrat purtând un tub metalic lung de jumătate de metru. Sam, care se plimba prin cameră precum un animal în cușcă, îl urmări cu teamă, întrebându-se ce dispozitiv de tortură ar putea fi în interiorul acelui tub. Spre surprinderea ei, Pyrus a scos capacul tubului și apoi a extras de acolo o rochie albă cu frumoase inserții argintii.

– După cum vezi, vorbeam serios când am spus că vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse el, așezând rochia pe pat. Chiar am

căutat informații despre tradițiile pământene legate de împerechere și am aflat că femeile poartă aproape întotdeauna o rochie albă. Deci, iat-o.

Sam încă nu știa ce să creadă. Părea o glumă cosmică care i se făcea.

– Nu înțeleg ce câștigi cu acest joc bolnav, spuse ea. Știi că te disprețuiesc și nu te voi iubi niciodată.

– Oh, nu te grăbi să mă dai deoparte așa ușor. Poate dacă sunt mai înțelegător cu nevoile tale, măcar mă vei accepta.

– Mă îndoiesc, a fost răspunsul ei.

– Am timp. Și cel mai important este că îi pot demonstra acelui nenorocit de Dannar Zander că pot avea și eu o soție pământeană drăguță.

Sam se simțea atât de folosită.

– Așadar, sunt doar o modalitate prin care să-ți egalezi inamicul într-o competiție care este doar în mintea ta bolnavă? Frumos, ce să spun.

Pyrus nici măcar nu s-a obosit să nege. Oricum, lui Sam îi era clar că tipul ăsta nu este capabil de vreun sentiment cald și decent.

– Avem o înțelegere sau nu? insistă Pyrus. Ține minte că ai două opțiuni: să te căsătorești cu mine și să stai lângă mine aici pe navă sau să te alături colegilor tăi de echipaj în acel lagăr de muncă forțată.

Sam a vrut să meargă pe a doua variantă, dar s-a gândit că dacă este prizonieră precum colegii ei, nu îi poate ajuta. Deci, cu inima grea, a acceptat să se căsătorească cu bărbatul atât de detestat.

– Bun! spuse Pyrus cu un rânjet satisfăcut. Te las să te pregătești pentru ceremonie. Annanda va veni să te ducă pe punte.

Și a plecat, lăsând-o pe Sam cu un sentiment de teroare. Și mai presus de toate, se simțea prinsă în capcană, fără niciun control asupra destinului ei. În secret, ea încă spera că Annanda o va ajuta să scape nu numai de pe această navă, ci și de soarta pe care Pyrus o pregătea pentru ea; să fie etalată ca o posesie prețioasă pentru a-i satisface marele lui ego. Când Annanda a intrat din nou în camera ei, Sam tocmai termina de îmbrăcat rochia de mireasă. Se lupta din greu pentru a nu lăsa lacrimile să-i scape pe obraji. Nu așa își imagina ea ziua nunții. Annanda a ajutat-o pe Sam să-și aranjeze părul și să-și machieze fața îngrijorată și obosită.

– Arăți minunat, spuse femeia altheană. Păcat că toate acestea sunt pentru omul greșit…

Văzându-i privirea melancolică, Sam nu se putu abține să întrebe.

– Știu că tu și Dyllan ați fost o vreme împreună. Mai ai sentimente pentru el?

Annanda clătină din cap.

– Totul este în trecut acum. Crede-mă, nu sunt geloasă. Dacă există dragoste între voi doi, vă doresc numai bine.

A avut însă o privire hotărâtă când a întrebat-o pe Sam:

– Totuși, trebuie să știu un detaliu important. Ești îmbrăcată pentru o ceremonie de nuntă. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite și acea propunere ar fi venit de la Dyllan, ai fi acceptat-o?

Această întrebare era în mintea lui Sam și înainte ca Annanda să o exprime. Ea știa că Dyllan o iubea pentru că-și declarase iubirea ultima dată când au făcut dragoste. Dar ea nu i-a răspuns la acel moment. Acum, fiind despărțită de el, îi era mai dor de el cu fiecare zi ce trecea. Dacă asta nu este iubire, atunci ce este?

Așa că Sam a răspuns, pe un ton convins:

– Da, aș fi acceptat propunerea lui Dyllan.

– Bine, spuse Annanda cu o figură uşurată. Să nu-l facem pe Pyrus Avertus să aștepte prea mult.

Dialogul acesta a pus-o pe Sam în încurcătură. Annanda aproba legătura ei cu Dyllan dar o împingea spre căsătoria cu Pyrus? Nu putea decât spera că femeia altheană are un plan și știe ce face. Ghidată de Annanda, Sam a cutreierat coridoarele ale navei, terminând plimbarea în cele din urmă pe puntea de comandă a navei Avertus One.

– Bine ați venit! i-a primit Pyrus cu o politețe ceremonioasă, atât de ciudată pentru el. Și asta a îngrozit-o pe Sam și mai tare. Și până acum, ea era deja obișnuită cu părțile lui urâte. Acesta este căpitanul Sorrer, i-a prezentat Pyrus un bărbat mai în vârstă, purtând același costum argintiu, dar cu dungi aurii pe brațe. În calitate de oficial althean certificat, el va ține ceremonia. Și la cererea mea, vom folosi obiceiul pământean, astfel ca totul să-ți fie familiar, Samantha.

– Ce atent din partea ta! Mulțumesc, spuse ea cu jumătate de voce.

Pe ecranul mare ce afla în partea anterioară a punții, Sam văzu că se aflau pe orbita unei planete cu multe pete verzi.

Aceasta trebuie să fie Haronia, se gândi ea. Acest nenorocit a ajuns la locul crimei sale finale.

– Începem? spuse Pyrus, îndepărtându-i privirea de la ecran. Sam doar dădu din cap și își ocupă locul lângă Pyrus în fața căpitanului Sorrer. Oficialul a citit de pe o tabletă ceremonialul care îi era străin.

– Distinși oaspeți, – și aici îi cuprinse cu privirea pe ofițerii de punte și în special pe Annanda, care era martora cheie la nuntă – suntem astăzi aici pentru a-i uni pe acest bărbat și această femeie în sfânta căsătorie. Voi sări peste această parte în care ar trebui să întreb dacă cineva se opune acestui lucru, deoarece știu că nimeni nu se opune.

Și zâmbi fals, crezând probabil că a făcut o glumă bună.

– Tu, Pyrus Avertus, iei această femeie în căsătorie pentru a o ține aproape în vremuri mai bune și în vremuri mai rele?

Hmm, au adaptat textul, văd, se gândi Sam.

– Da, răspunse dominatorul Pyrus.

– Tu, Samantha Norton, îl iei pe Pyrus Avertus ca soț legal și promiți că îi vei fi loială în vremuri mai bune și mai rele?

Cu siguranță, au schimbat jurămintele, conchise ea.

– Da, spuse ea cu o voce mică.

Doamne, iartă-mă, dar nu voi respecta aceste cuvinte!

– Atunci, vă declar soț și soție, continuă căpitanul. Domnule Avertus, poți săruta mireasa.

Oh, nu! Sam trebui să-i suporte buzele reci pe buzele ei și se forță să nu vomite.

Căpitanul le prezentă tableta, spunând:

– Din moment ce mireasa nu se află în directorul althean, va trebui să semneze certificatul de căsătorie care va fi trimis la Registrul Central de pe Althea.

Cu mișcări reticente, Sam luă stilusul din mâna căpitanului și semnă numele ei pe tabletă.

– Voi semna și eu, doar pentru a fi în concordanță cu draga mea soție, anunță Pyrus, bătându-și pieptul cu mândrie. Așa că a făcut acest lucru cu emfază. Și apoi îi înmână tableta Annandei pentru a semna și ea ca martor la această ceremonie de căsătorie. Annanda, te rog să ai grijă ca informațiile de pe tabletă să fie transmise cât mai curând posibil către Registrul Central Althean, ordonă Pyrus.

– Voi face asta imediat, spuse Annanda, luând o atitudine supusă.

Cu o față mulțumită, Pyrus luă mâna lui Sam și o conduse în afara punții. Nu trebuiră să meargă prea departe, iar Pyrus deschise o ușă cu semnătura lui biologică și îi făcu semn lui Sam să intre.

– Bine ai venit în apartamentele mele. Acum va fi și casa ta.

– Te aștepți să mă culc cu tine imediat sau așa ceva? întrebă Sam, încercând să aibă o atitudine sfidătoare.

– Nu, nu-ți face griji, veni răspunsul lui Pyrus, care aduse o oarecare ușurare pentru ea. Te voi lua încet ca să ajungi să mă apreciezi. Nu vreau să te violez sau ceva de genul ăsta. Mi s-a părut că această experiență este destul de nesatisfăcătoare când am încercat-o cu colega ta, spuse el, afișând zâmbetul său enervant.

Și Sam nu avu șansa să-i răspundă pentru că el plecă și ea se trezi din nou prizonieră, de data aceasta într-un peisaj luxos. Pereții erau pictați într-un amestec ametitor de roșu, auriu și gri. Ea a văzut aceleași culori și în mobilier. Sam s-a așezat pe canapeaua roșie, confortabilă și a intrat într-o stare plină de tristețe. Nu știa cât timp a stat așa până când ușa s-a deschis din nou și de data aceasta a intrat Annanda.

– Cum ai…, a vrut să întrebe Sam, dar a fost întreruptă de Annanda, care era într-o stare plină de agitație.

– Ridică-te! E timpul să evadăm de aici.

Capitolul 13

Annanda o luă de mână pe Sam și o conduse prin coridoarele complicate ale navei. Sentimentul de urgență din mișcările Annandei a pus-o și pe Sam în alertă.

– Unde mergem? Ai un plan?

– Desigur că am un plan. Pur și simplu nu știu dacă va funcționa. Urcăm într-o capsulă de salvare și mergem pe Haronia, planeta de dedesubt. Le-am dezactivat dispozitivele de urmărire, dar le va lua puțin timp să le restabilească, așa că ar fi bine să ne grăbim.

– Grozav! Deci crezi că ne vor doborî?

– Sper că Pyrus nu va fi atât de grăbit să-și omoare noua mireasă… încă.

– Super. Acum sunt uşurată, spuse Sam cu un umor amar.

Au ajuns pe un hol mai mare, cu formă circulară. În dreapta, cât puteau vedea, erau trapele circulare ale capsulelor de evacuare. Annanda deschise cu codurile ei secrete una dintre ele.

– Aceasta este pentru două persoane, așa că ar trebui să încăpem amândouă aici. Intră, te rog.

Sam îi urmă sfatul și intră în capsulă. Înăuntru erau două scaune confortabile și o consolă cu butoane și lumini care clipeau. Annanda a intrat și ea și a închis trapa. Apoi, a apăsat câteva butoane, introducând codurile de lansare pe care le avea deja.

– Sper că nu au schimbat codurile de lansare, mormăi ea mai mult pentru sine.

Nu o făcuseră. S-a simțit un salt ușor, iar capsula a fost lansată. Desigur, personalul de pe punte nu putea rata acea lansare neautorizată. Au auzit o voce imperioasă în comunicatorul capsulei.

– Capsula 125, răspunde! Annanda Derr, oprește-ți imediat coborârea spre Haronia.

Sam aruncă o privire speriată către Annanda.

– Ne-au prins. Ne vor spulbera în mii de bucățele?

– Să sperăm că nu, a fost răspunsul.

– Să sperăm?? exclamă Sam. E clar, s-a zis cu noi!

– Calmeaza-te! a fost avertizată. Și Annanda a rămas calmă în tot acest timp și nici măcar nu s-a obosit să răspundă celor de pe

navă. După cum era de așteptat, în cele din urmă, Pyrus însuși a luat microfonul.

– Annanda! Acesta este ultimul avertisment. Îți voi doborî fundul trădător.

– Și să-ți omori și minunata mireasă? Nu prea cred.

Poate că Annanda blufa, dar vocea ei nu trăda asta. Apoi, un șoc brusc zgudui capsula. Sam a fost cuprinsă de o panică pe care o mai simțise ultima dată când plutea în spațiu după ce Avertus One i-a atacat.

– Ei… trag în noi? o întrebă pe Annanda cu o voce tremurândă.

– Relaxează-te, îi spuse femeia altheană, a fost doar o lovitură de avertizare.

– Până când nu va mai fi o lovitură de avertizare, nu?

– Cea mai bună presupunere este că ne vor lăsa să aterizăm pe planetă și apoi vor veni ei înșiși să ne ia, a estimat Annanda cu vocea ei liniștită.

Sam era confuză.

– Și atunci, toate acestea au fost degeaba?

– Nu și dacă plecăm repede din zona de aterizare, a fost răspunsul lui Annanda, care era ocupată să introducă un text pe tastatura consolei. S-a simțit o altă tresărire, dar de data aceasta capsula a fost zguduită continuu și câteva lumini de alarmă au clipit pe consolă.

– Am ajuns în atmosferă, spuse Annanda. De asemenea, să știi că am trimis un mesaj text navei lui Hyllar.

– Sper că ai calculat bine unghiul de intrare și nu vom fi prăjiți aici, nu? întrebă Sam, mintea ei de astronaut intrând în joc.

– Computerul a calculat totul, a venit răspunsul. Eu nu știu cum să fac asta.

Candoarea Annandei era din nou de neînțeles pentru Sam. Dar ea nu putea decât să se roage ca să aterizeze în siguranță pe Haronia. La un moment dat, tremuratul a încetat și Sam a simțit senzația de cădere liberă în stomacul ei. A vrut să întrebe dacă o parașută se va deschide în curând, dar nu a vrut să fie văzută din nou ca fiind prea primitivă. Băieții ăștia cu siguranță nu mai foloseau parașutele pentru capsulele lor de salvare. Și avea dreptate. O nouă zgâlțâire a anunțat funcționarea propulsoarelor de aterizare, după cum i-a explicat Annanda. Doar câteva secunde mai târziu, au

aterizat pe un câmp verde. Când trapa s-a deschis, o iarbă înaltă era tot ce puteau vedea.

– Bănuiesc că va trebui să ne mișcăm repede de aici, în ciuda acestei ierbi înalte de doi metri, mormăi Sam. Și port această rochie de mireasă și tocuri înalte…

Annanda i-a întins pachetul de supraviețuire dintr-un compartiment ascuns de lângă scaun și a părăsit capsula. Sam o urmă, încercând să țină ritmul. Micul rucsac pe care îl căra era destul de ușor, conținea doar un litru de apă și niște alimente uscate. Nu erau prea departe de locul de aterizare, când un tunet a răsunat în aer și au văzut o navă coborând spre poziția lor.

– Ne-au prins! strigă Sam. Totul este inutil, mai bine ne oprim din alergat.

– Care este problema ta? izbucni Annanda. Am crezut că ești o luptătoare, nu una care să renunțe atât de ușor.

Sam s-a simțit de parcă a fost pălmuită. Annanda avea dreptate. Era o luptătoare, a muncit atât de mult ca să fie astronaut, și desi se afla într-un alt colț al galaxiei nu va renunța atât de ușor. Așa că, oarecum rușinată, a grăbit ritmul. Nava cobora acum nu prea departe de ele, și au văzut că era o navă ceva mai mica. Avea un fuzelaj auriu și două motoare laterale puternice.

– Ciudat, spuse Annanda, fixând nava cu ochii. Nu cred că aceasta este o navă de pe Avertus One.

– Atunci cine altcineva ne-ar putea urmări? întrebă Sam.

Annanda ridică din umeri și apoi adăugă:

– Sper că nu sunt negustorii de sclavi. De obicei, au niște nave mici ca acestea să se strecoare mai ușor atunci când sunt încolțiți de crucișătoarele altheene. Aceste nave sunt rapide și foarte manevrabile.

Sam era și mai îngrozită de această posibilitate. Mai bine să fie soția lui Pyrus decât o sclavă sexuală. Dar ambele erau soarte mizerabile. Nava era deja pe câmpul verde, iar trapa ei se deschidea încet. Erau la câteva sute de metri distanță, dar Annanda avea un dispozitiv asemănător binoclului. Văzând cine cobora de pe navă, gura ei se ridică într-un zâmbet uşurat.

– Ce vezi? spuse Sam cu nerăbdare.

– Nu o să crezi cine ne urmărește, răspunse Annanda, întinzându-i binoclul.

Sam se uită prin dispozitiv și imaginea lui Dyllan Avertus apăru lângă nava nou-nouță. A presupus că era cea pe care a

câștigat-o în acel concurs de frumusețe nebunesc. Entuziastă, Sam a vrut să scoată un strigăt de bucurie, dar a încercat să afișeze un comportament calm. Și-a fluturat mâinile pentru a-și exprima bucuria și ușurarea și a alergat spre Dyllan. Annanda a urmat-o și ea într-un ritm rapid. Când s-au apropiat de Dyllan, Sam nu s-a putut abține și a fugit la el, terminând într-o îmbrățișare disperată. Spre uşurarea ei, Dyllan nu era mai puţin fericit de reîntâlnirea cu ea.

– Cum ne-ai găsit? fură singurele cuvinte pe care Sam le putu aduna. După ce o eliberă pe Sam din brațe, Dyllan o salutată și pe Annanda:

– Mă bucur să văd că ești bine, Annanda.

Vechea lui prietenă doar dădu din cap într-un salut tăcut.

– După ce am pierdut urma navei lui Pyrus, a început Dyllan istorisirea, am luat nava asta de la Duggan, nava ta de fapt, Sam, și am încercat să ghicesc unde ar fi putut sări fratele meu cu nava lui.

– Deci ai ghicit bine, spuse Sam bucuroasă.

– Am avut ceva noroc, de fapt. M-am gândit la ce ai spus când ai crezut că Dave, comandantul tău, a făcut aluzii despre locația lor spunând că ei sunt la sursa lucrurilor. Deci, ei sunt locul unde este construită arma. Nu eram sigur că au construit-o aici pe Haronia, dar cu siguranță va fi desfășurată aici.

Sam era puțin dezamăgită.

– Deci nu știi unde sunt colegii mei. Măcar ai putut să ne salvezi. Cum?

– Destul de simplu. Îți căutam colegii și am rugat computerul navei să caute orice semn de viață pământeană la suprafață. A raportat că a găsit un singur semn. Al tău. Și iată-mă.

– Atunci, să nu pierdem timpul și să ne urcăm la bordul navei pentru a continua căutarea altor semnături biologice umane, a spus Sam cu o nerăbdare de înțeles. Dyllan le-a invitat pe cele două femei cu un gest grațios să urce rampa navei și le-a urmat. Odată ajunși la bord, nava a decolat, zburând la doar câteva mii de metri altitudine. Annanda monitoriza între timp senzorii navei.

– De ce nu duci nava pe orbita Haroniei? întrebă Sam. Nu va fi mai ușor să acoperiți astfel suprafețe mai mari?

– Da, așa ar fi, răspunse Annanda, dar senzorii acestei nave nu sunt atât de precisi ca cei ai navelor militare. Deci, zburăm mai aproape de suprafață dacă vrem să găsim vreo semnătură pământeană.

– Am înțeles, conchise Sam, mulțumită de această explicație.

Între timp, Dyllan o privea pe Sam și avea ceva de comentat.

– Îmi place rochia ta albă. Este o rochie de mireasă cumva?

Fața lui Sam se întunecă și îi răspunse cu o oarecare jenă în voce:

– Da, este.

Văzând-o tulburată astfel, Dyllan a simțit că ceva nu era în regulă.

– Sam, ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut Pyrus? Și își strânse pumnii, anticipând răspunsul lui Sam.

– Ei bine, m-a forțat să mă căsătoresc cu el, a fost răspunsul rapid al lui Sam.

– Ce??

– Asta sau închisoarea alături de colegii mei. Acestea au fost singurele mele opțiuni. Și știi că vrea ceea ce nu poate avea. Mai mult, ceva ce au dușmanii săi. În acest caz, o soție pământeană.

Această ultimă informație l-a lăsat pe Dyllan puțin descurajat. Dar o altă îngrijorare i-a apărut în minte.

– Te-a forțat cumva? o întrebă pe Sam.

– Nu, a spus că nu mai consideră violul atât de „atrăgător", îi spuse Sam cu o ironie amară. Și că vrea ca eu să-l cunosc mai bine mai întâi. Nu este un tip fermecător?

Dyllan a rămas fără cuvinte. Și asta pentru că ironia lui Sam era irosită pe el.

– Nu, nu este, aproape că strigă el.

Annanda, care până acum se ocupa de senzori, a simțit nevoia să intervină.

– Potoliți-vă, amândoi! Am ceva important să vă spun amândurora.

Asta a fost într-adevăr suficient pentru a le atrage atenția asupra ei. Annanda nu era atât de vocală într-o zi normală.

– Sam, știi că Pyrus m-a însărcinat cu înregistrarea căsătoriei tale.

Sam dădu din cap, confirmându-i cuvintele.

– Ei bine, continuă Annanda, mi-am luat libertatea de a face unele modificări în datele pe care le-am trimis la Registrul Central. În locul lui Pyrus, am pus acolo datele lui Dyllan. Felicitări! Voi doi sunteți acum căsătoriți!

O liniște așteptată s-a lăsat asupra lor, auzindu-se doar zumzetul motoarelor.

– Glumești, nu? spuse Sam după ce și-a revenit din șoc.

– Nu, deloc, a venit răspunsul sec.

Sam a încercat să descifreze starea de spirit a lui Dyllan, dar chipul lui trăda puține. Așa că a trebuit să-l facă să-și exprime sentimentele.

– Știu că nu așa ți-ai imaginat că te vei căsători. La naiba, nici nu am vrut să fiu căsătorită în primul rând, spuse ea.

– Nu mă deranjează asta, i-a răspuns Dyllan. Ți-am spus deja că am sentimente pentru tine. Dar dacă nu simți la fel, nu-ți face griji. Vom primi o anulare a acestei căsătorii îndată ce ajungem pe Althea.

Sam avea sentimente echivoce în legătură cu asta. Dar a ales un răspuns diplomatic.

– Să nu ne grăbim cu asta, bine? Sentimentele mele s-ar putea schimba până când ajungem pe Althea, spuse ea cu un zâmbet criptic.

– Cum vrei, Sam, răspunse el cu acceptare în voce. Dar avea și o nouă speranță auzind cuvintele lui Sam. Dacă ar opri planurile nebunești ale fratelui său și îi salvează pe colegii lui Sam, inima ei s-ar putea deschide pentru el. De aceea a fost cel puțin la fel de fericit precum Sam când Annanda a strigat:

– I-am găsit!

– Ce? întrebară Dyllan și Sam în același timp.

– Am patru semnături umane pe senzori, a venit răspunsul. Venind dintr-o structură dincolo de pădurea aceea deasă.

– Grozav! Să găsim un loc de aterizare nu prea departe, spuse Dyllan.

Capitolul 14

Când ajunseră la marginea poianei unde se afla clădirea, i-a surprins să nu vadă vreun gardian sau vreo altă mișcare în afara ei.

– Fără paznici. E bine, spuse Sam.

Dyllan a venit cu o explicație.

– De ce ar fi gardieni? Colegii tăi nu ar putea pleca nicăieri. Este o planetă mare și cu relativ puține zone populate. Destul de departe de aici.

– Dar presupun că au camere de supraveghere, insistă Sam. Deci, cum ne putem apropia de clădire?

Dyllan se gândi la asta și apoi spuse:

– Voi merge primul. La urma urmei, fratele meu nu-mi va face rău. După ce voi intra, vă voi face semn să mă urmați.

– Este și ăsta un plan, spuse Sam, iar Annanda doar dădu din cap. Dyllan se apropie de clădire, care probabil era construită în mare parte în subteran, deoarece deasupra solului era doar un cub gri lat de vreo doisprezece metri. O ușă din metal negru era punctul de intrare. Alături era un scaner biologic, iar Dyllan se întrebă dacă datele sale sunt sau nu în sistem.

Cred că vom afla acum, se gândi el.

După ce atinse cititorul cu palma dreaptă, ușa neagră a alunecat spre stânga. Dyllan le făcu semn celor două femei să îl urmeze. Au părăsit marginea pădurii unde le ascundea desișul verde și s-au apropiat de el. Nimeni nu părea să-i oprească până acum. Înăuntru, au găsit doar ușile unui ascensor spațios. Acesta a răspuns și el la amprenta mâinii lui Dyllan și s-au urcat în ascensorul care cobora către o destinație necunoscută.

– Am senzația că intrăm într-o capcană, exprimă Sam ceea ce credeau toți.

– Odată ce suntem acolo jos, vom face la fel. Voi două rămâneți în urmă în ascensor și eu mă duc să cercetez terenul, spuse Dyllan.

– Mi-aș fi dorit să am o armă, dar din moment ce nu am una, voi rămâne în urmă, acceptă Annanda. Oricum, i-am transmis aceste coordonate lui Hyllar. Trebuie doar să tragem de timp până ajunge el aici.

Și cele două femei au rămas acolo, așteptând din nou semnalul lui Dyllan. Trecură câteva minute și nu se întâmplă nimic. Annanda deveni agitată.

– Să-l urmăm. Urăsc să stăm aici ca niște ținte sigure, spuse ea. Și ieși din cușca ascensorului pe urmele pașilor lui Dyllan. Sam vru să o urmeze, dar un panou din partea laterală a cuștii ascensorului se desprinse și o mână o apucă. O altă mână, păroasă, îi acoperi gura când vru să țipe. Panoul a fost readus în poziția inițială și Sam se trezi într-un loc întunecat, luminat doar de niște lumini slabe din loc în loc. O voce ascuțită îi spuse aproape de ureche:

– Te rog, nu țipa, omule. Eu, un prieten al oamenilor. Ești în pericol.

Și apoi, mâinile apucătoare au eliberat-o. Acum Sam putu vedea creatura care a răpit-o. Era un umanoid ce avea corpul acoperit de o blană maro închis. Un bot ascuțit îi încorona fața, făcând mai evidentă asemănarea cu o rozătoare.

–Te voi duce la semenii tăi, spuse el, spre uşurarea lui Sam.

– Într-adevăr? Știi unde sunt prietenii mei?

– Desigur. Suntem prieteni buni. Oamenii îmi dau mâncare din rațiile lor. Mi-au dat chiar și un nume mai ușor de spus de către ei: Ratzy.

Foarte original, ce să spun, se gândi Sam. Pun pariu că Martin a venit cu acest nume.

Annanda mergea de ceva vreme când a observat că Sam nu o urma. Alarmată și enervată în același timp, s-a dus înapoi spre ascensor dar Sam nu era acolo. Cușca ascensorului era încă acolo. Nu părea să fi fost mutat, dar unde dispăruse Sam? Trebuia să-l informeze pe Dyllan despre asta, așa că a înaintat din nou pe urmele lui. A urmat mai multe coridoare care au condus-o în cele din urmă într-o sală mai mare, unde a putut vedea o imagine în care Dyllan se confrunta cu fratele său, iar oamenii lui Pyrus aveau armele îndreptate spre el.

Când a apărut, și ea a fost luată în cătarea armelor lor. Grozav!

– Așa cum spuneam, frate, mulțumesc că mi-ai făcut o vizită și mi-ai adus trădătorul și mireasa, se bucura Pyrus. Dar văzând-o doar pe Annanda, se opri.

– Annanda, unde este soția mea? Ce i-ai făcut? iar vocea lui Pyrus era plină de furie și poate un pic de îngrijorare. Și asta era ciudat venind de la el.

– Nu știu, spuse Annanda cu vinovație în ochi, privind spre Dyllan. Îmi pare rău, Dyllan! Era la câțiva pași în spatele meu și deodată nu mai era. A dispărut.

–Nu putea să părăsească complexul singură, spuse Pyrus. Voi doi, mergeți să o căutați. Nu-i faceți vreun rău sau răspundeți în fața mea.

Și doi dintre slujitorii săi au plecat să caute pe coridoare după Sam. Acum Annanda a avut timp să vadă mai bine ce se afla în fața ochilor ei. Sala mare în care erau se continua cu niște stații de calcul unde tehnicienii lucrau netulburați de scena pe care o făcea Pyrus. În capătul îndepărtat, era construită o mașinărie gigantică ce i se părea a fi un generator de energie. Conducte mari continuau prin tavan până la nivelul următor. Ea a presupus că aceasta era mașina apocalipsei pe care o construia Pyrus și și-a dorit ca fratele ei, Hyllar, să vină cât mai repede. Dar acum se afla într-o situație dificilă și trebuia să găsească o cale de a ieși din asta. Nu se îndoia că Pyrus nu o va cruța.

– Din moment ce ești aici, continuă Pyrus, dă-mi voie să-ți arăt ce am realizat. Profesorul Kell Parkh poate explica mai bine cum funcționează drăcia asta. Profesore, te rog…

Și i-a făcut semn unui tip care purta o salopetă albă să se apropie. Tipul ăsta era o persoană dezgustătoare și Annanda l-a întâlnit o dată sau de două ori în trecut, dar a făcut totul pentru a rămâne departe de el. Era un bețiv și unul care punea mâna pe femei.

– Ei bine, a început Parkh, suntem în ultima etapă și în câteva momente vom face un test. Vedeți, generatorul de aici va lansa un fascicul care va atinge un element al acceleratorului care se află deja pe orbita planetei. Acest accelerator cuprinde o serie de sfere care sunt desfășurate în planul ecuatorial al orbitei. Odată ce fasciculul a ajuns la unul dintre ele, acesta va fi trimis la următorul, și așa mai departe, până când va fi atinsă o masă critică de particule și fasciculul va fi trimis înapoi pe planetă într-o zonă vulcanică instabilă. Unda de șoc va destabiliza miezul planetei și… bum!

– Bum, într-adevăr! adăugă Pyrus cu un rânjet satisfăcut.

– Văd că ai folosit și pământenii, observă Dyllan, care a văzut printre tehnicienii ocupați cu diferite sarcini, pe cei patru

colegi de echipaj ai lui Sam.

– Da, de ce nu? La urma urmei, sunt destul de plini de resurse. Și au avut un stimulent; dacă lucrează din greu, îi voi elibera când totul va fi gata. Ceea ce nu știu este că vor fi eliberați într-adevăr, aici, pe această planetă care explodează. Ha, ha!

Chipul lui Dyllan exprima un amestec de durere și dezamăgire.

– Oh, frate, am știut întotdeauna că ai o latură crudă, dar asta e mai mult decât cruzime. Este nebunie.

– Nu, este răzbunare, răspunse Pyrus. Și creare a istoriei. Toată Alianța va vorbi despre mine după asta.

– Și la ce bun dacă vei fi vânat drept cel mai mare dușman al Alianței? insistă Dyllan.

– Nu contează! Măcar voi avea răzbunarea mea.

Annandei îi era milă de Dyllan. Era evident că încercările lui de a se înțelege cu Pyrus erau zadarnice. Tipul era dus cu capul.

Sam a urmărit ciudata ființă asemănătoare rozătoarelor prin tuneluri de întreținere nu mai largi de jumătate de metru. Și uneori treceau printr-un alt fel de tunel care părea săpat de această creatură, Ratzy. Și acea presupunere nu era exagerată, de vreme ce acum observa că mâinile lui se terminau cu unghii asemănătoare ghearelor. Sam se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se teamă de el. Până acum, Ratzy era destul de prietenos.

– Și cum ai ajuns aici? Sunt mai mulți ca tine pe aici? întrebă ea curioasă.

– Nu, sunt singurul de felul meu în clădirea asta, veni răspunsul. Trăim ca pasageri clandestini pe nave spațiale, dar într-o zi containerul în care mă ascundeam a aterizat în acest complex. Ce puteam face? A trebuit să supraviețuiesc ascuns aici până voi avea ocazia să mă strecor în alt container. Am interacționat cu oamenii tăi doar pentru că mi-am dat seama că și ei sunt aici împotriva voinței lor.

Această explicație avea sens pentru Sam și i-a părut puțin rău pentru această creatură nomadă.

– Ei bine, dacă reușim să scăpăm de aici, desigur, poți veni cu noi, Ratzy, promise ea.

– Mulțumesc. Voi, oamenii, sunteți atât de grozavi. Nu ca acei altheeni.

– Ei bine, nu toți altheenii sunt răi, simți Sam nevoia să adauge. Tu i-ai întâlnit doar pe cei răi, cred.

– S-ar putea, acceptă Ratzy. Iată-ne!

Și îi prezentă cu un gest larg locul în care-și făcuse un cămin. Nu erau prea multe de văzut, de fapt. Ratzy avea un culcuș din diverse fibre adunate de pe cine știe unde și un raft unde își păstra descoperirile făcute în măruntaiele acestei clădiri.

– Poți să stai în patul meu dacă ești obosită, a oferit el. Sam era într-adevăr cam obosită, dar ideea de a sta acolo nu era atât de atrăgătoare, așa că a spus că nu este prea obosită.

– Și acum ce facem? Mă poți duce la prietenii mei? întrebă ea, trecând direct la ce o interesa.

– Într-adevăr. Urmează-mă, te rog, a venit răspunsul mult așteptat.

Dyllan era trist să vadă răutatea fratelui său, dar dispariția lui Sam era prea mult. A făcut apel la înțelegerea fratelui său, oricât de mică ar fi fost.

– Pyrus, cred că nu ai nimic de-a face cu asta, dar te rog lasă-mă să o caut pe Sam. S-ar putea să fie în pericol chiar acum.

– Nu, vei rămâne aici unde te pot vedea, a venit răspunsul brusc. Am angajați care o caută pe Samantha, nu-ți face griji. La urma urmei, ea este soția mea, nu a ta.

Dacă ai ști adevărul, ai lua-o razna, gândi Dyllan cu o satisfacție ascunsă.

Nu s-a putut abține să se întrebe ce se va întâmpla cu această căsătorie improvizată. Va vrea Sam ca ea să fie anulată în momentul în care ajung pe Althea? Dacă vor scăpa de această nebunie, pe Althea va fi închisoare pentru el și nu fericirea maritală. Deci, Sam avea tot dreptul să ceară divorțul. Vocea fratelui său i-a întrerupt lui Dyllan șirul de gânduri.

– Ei bine, profesore, este timpul pentru demonstrația pe care ați promis-o. Cât timp avem după ce începeți procesul?

– Nu mai mult de jumătate de oră, răspunse profesorul nebun.

– Bine, avem nava care ne așteaptă afară, așa că, dă-i drumul!

Kell Parkh s-a dus la o consolă din apropiere și a apăsat câteva taste. Au auzit un zumzet tot mai mare venind de la generatorul mare de la capătul sălii. Parkh și tehnicienii săi

monitorizau îndeaproape, verificându-i puterea de ieșire. Până acum, totul părea să meargă bine, se vedea pe fețele lor. Dyllan a observat că și pământenii urmăreau monitoarele de control, dar cu o teamă de înțeles. Era ca și cum ar fi știut că vor rămâne în urmă pe această planetă muribundă. La un moment dat, zgomotul produs de generator și-a schimbat tonul. Zumzetul de frecvență joasă era amestecat acum cu un zgomot de frecvență înaltă care punea la încercare urechile celor din sală.

– Ce se întâmplă? întrebă Pyrus. Este normal?

Kell Parkh nu răspunse și se repezi la o consolă și apăsă cu frenezie tastele. Chipul lui exprima o oarecare panică, iar lui Pyrus nu îi scăpă asta.

– Profesore, mai bine îmi răspunzi sau îți rup capul! bubui el.

Parkh se întoarse spre el cu o privire neputincioasă.

– Îmi pare rău, Pyrus, nu știu ce se întâmplă. Este o acumulare de putere incontrolabilă în generator. Dacă rămâne așa, va exploda. Nu inteleg. La primele teste, totul a fost bine.

– Remediază-l sau vei plăti! amenință Pyrus.

Profesorul bețivan s-a întors la consola lui, dar după expresia feței sale, nu a reușit să găsească cauza defecțiunii generatorului. Câteva minute mai târziu, se întoarse spre Pyrus cu o privire învinsă.

– Renunț! Nu știu de ce se întâmplă asta. Nu este normal.

– Opreste-l atunci! strigă Pyrus.

– Nu pot!!! a venit răspunsul.

– Atunci nu-mi ești de nici un folos, spuse Pyrus și luă pistolul din centura de la șold și-l împușcă pe Parkh. Asistența a fost șocată, desigur, de această întorsătură a evenimentelor, dar pericolul iminent era mai înfricoșător. Trebuiau să plece imediat.

– Eșecul nu este o opțiune pentru mine, declară Pyrus. Voi pleca acum, dar numai cu echipajul meu fidel. Tu, fratele meu, și pământenii tăi iubiți veți rămâne aici.

– Dar Sam? imploră Dyllan. Nu poți măcar pe ea să o iei cu tine?

– O voi lua, desigur, dar se pare că a fugit. Și Pyrus a întrebat pe comunicatorul său: „Cum merge găsirea lui Samantha?” Răspunsul a fost negativ, așa că Pyrus s-a conectat la sistemul audio al complexului. Vocea sa bubuia acum de sus.

– Samantha, dragă, dacă mă auzi, te rog vino la liftul principal. Părăsim acest loc. Acum. Sper că nu vrei să mori aici.

Și le-a făcut semn oamenilor săi să-și părăsească imediat consolele și să-l urmeze la lift. Dave a venit în față și a întrebat:

– Și cu noi cum rămâne?

– Dyllan va avea grijă de voi, răspunse Pyrus și fu apucat de un râs nebunesc.

Echipajul lui Intrepid s-a apropiat de Dyllan cu priviri întrebătoare.

– Vom trece peste asta, nu vă faceți griji, a încercat Dyllan să-i calmeze. Dar panica ajungea și la el.

Capitolul 15

Doar Dyllan, Annanda și cei patru pământeni se mai aflau acum în marea sală subterană. Și cadavrul lui Kell Parkh. Trebuiau să găsească o cale de ieșire din asta, iar timpul nu era de partea lor. Dyllan se repezi la lift, dar comenzile nu au răspuns. Era clar acum că i-au tăiat accesul. Până aici a mers legătura fraternă! Părea că a fost tăiată și ea.

Când s-a întors în sala unde generatorul scotea sunete și mai înfricoșătoare, Dave a venit la el.

– Dacă ești acum un dușman al fratelui tău, înseamnă că ești prietenul nostru.

– Fii sigur că sunt, interveni Dyllan. Și trebuie să știți că, în timp ce ați fost captivi aici, am ajuns să am sentimente profunde pentru Sam. Suntem căsătoriți acum, dar aceasta este o poveste pentru altă dată.

Fața lui Dave era puțin confuză, dar a continuat:

– Atunci, ar trebui să știi că această acumulare de energie este opera noastră. Desigur, nu ne așteptam să murim aici când va exploda, dar cel puțin planurile criminale ale fratelui tău au fost oprite.

Dyllan era uimit.

– Cum ați reușit? Nivelul vostru tehnologic nu este cu siguranță atât de sofisticat în comparație cu al nostru.

– Ei bine, aici a fost clenciul, interveni Martin, celălalt inginer spațial. Am creat o buclă de feedback în programul de control. Și a fost atât de simplă încât profesorul mort a trecut-o cu vederea.

– Foarte inventivă idee, a recunoscut Dyllan, dar ești sigur că nu poți opri această supraîncărcare a generatorului?

– Din păcate…

Dar Martin nu a continuat. S-a uitat peste umărul lui Dyllan și a exclamat:

– Ratzy, prietene! Avem nevoie de tine.

Auzind asta, Dyllan s-a întors și a văzut o creatură umanoidă blănoasă care ieșea dintr-un panou desprins de perete. Dar ochii i-au

sclipit văzând-o pe Sam apărând din spatele creaturii numite Ratzy. A alergat și a îmbrățișat-o, extrem de fericit.

– Sam, unde ai fost? Mă bucur că te-ai întors, dar mai bine ai fi stat departe de aici.

– De ce, ce se întâmplă aici? Unde este Pyrus? Dave! Și Sam a părăsit îmbrățișarea lui Dyllan și s-a dus să-și îmbrățișeze prietenii pierduți de ceva vreme. Dave, Martin, Anton și Trish erau aici și toți arătau destul de bine, luând în considerare prin ce trecuseră.

– Sam, mă bucur să te văd, dar momentul nu este cel mai bun, spuse Dave. Acest reactor de aici va exploda. Și Pyrus ne-a lăsat aici să murim.

– Lașul ăla! exclamă Sam. Atât de tipic pentru el.

Apoi s-a întors către noul ei prieten.

– Ratzy, te rog spune-mi că știi o cale de ieșire de aici!

– Desigur, micul meu prieten pământean, recunoscu Ratzy. Ies la suprafață de multe ori. Te rog urmează-mă.

Cu o nouă speranță în inimile lor, l-au urmat prin puțurile de întreținere și tunelurile pe care această creatură le-a săpat singură.

– Cât mai durează? întrebă Dyllan după un timp. Nu vreau să te sperii, dar avem mai puțin de zece minute până când totul va exploda.

– Răbdare, altheanule! spuse Ratzy. Ai tai au fost răi cu Ratzy, dar din moment ce ești prieten cu Sam, te voi accepta aici, pe domeniul meu.

– Mulțumesc mult, răspunse Dyllan, puțin ironic, dar „domeniul" tău este pe cale să sară în aer.

Ratzy a mormăit ceva și a continuat să-i conducă printr-un tunel ascendent. La un moment dat, au simțit aer proaspăt în locul celui stătut din tuneluri, iar asta le-a dat speranță. Suprafața trebuie să fie aproape.

– Cred că ne apropiem de suprafață, spuse Dave. Dar chiar atunci s-a auzit un vuiet de joasă frecvență și măruntaiele construcției s-au cutremurat.

– Oh, nu! Nu mai avem timp, strigă Trish.

– Calmează-te și grăbește-te, se auzi vocea lui Ratzy.

Sam își simțea și ea inima bătând în gât, dar era mai optimistă cu privire la șansele lor. Totuși, a înțeles starea de spirit a lui Trish. Atâtea luni de abuz i-au frânt sufletul. Dacă scapă de asta, va avea nevoie de terapie serioasă pentru a se simți mai bine. Au văzut în sfârșit lumina proverbială de la capătul tunelului. Ratzy

săpase acest tunel într-o parte a clădirii pătrate. În fața lor, era asfaltul albastru al pistei de aterizare. Aceasta era pe partea opusă a clădirii și de aceea nu au văzut-o la sosirea lor, se gândi Sam. Dar nicio navă nu mai era acolo, ceea ce înseamna că nava lui Pyrus plecase deja.

– Trebuie să ajungem cât mai departe posibil de clădire! strigă Dyllan și nimeni nu a contestat asta. Când erau gata să treacă pe lângă pista de aterizare, o navă a coborât cu un bubuit puternic. Era nava lui Hyllar și toată lumea scoase un oftat de ușurare. Rampa de aterizare era coborâtă și Hyllar era deja pe ea.

– Grăbiți-vă! Acest loc este pe cale să explodeze, strigă el.

– Multumesc Capitane Evidență! spuse Sam cu o bucurie regăsită.

Hyllar nu a răspuns nimic, sau nu a înțeles gluma și, de îndată ce toată lumea a fost înăuntru, rampa a fost ridicată și nava a decolat. Nu după mult timp, s-a auzit un zgomot teribil, iar nava a fost zguduită de niște turbulențe care amenințau să o rupă în două. Când tremurul s-a domolit, Sam a observat:

– Bănuiesc că suntem bine acum. Am scăpat de Big Bang. Dar ce este cu nava mea?

Și se uită spre Dyllan, întrebând asta. El scoase un dispozitiv pătrat din buzunar și i-l arătă lui Sam.

– Telecomandă. Nava era deja pe orbită. Am trimis-o când am știut că explozia o va distruge și pe ea.

– Te-ai gândit bine, Dyllan! exclamă Sam și îl sărută pe obraz.

Am o navă spațială, a continuat Sam să fredoneze în mintea ei. Și, mai presus de toate, era în viață și dorea să călătorească pe acea navă în jurul galaxiei și să fie cea mai fericită ființă de pe Pământ. Dar ceva încă umbrea această sărbătoare prematură.

– Dar Pyrus a scăpat, spuse ea pe un ton furios.

– Foarte puțin probabil, răspunse Hyllar, care îi ordona pilotului să ducă nava în atmosfera superioară a Haroniei. Nu unul, ci trei crucișătoare de război altheene sunt pe orbită chiar acum. Însuși președintele Dannar Zander îi conduce.

– Bun! Sper că îl vor prinde curând și va primi ceea ce merită.

Această remarcă a venit de la Trish, care era cea mai îndreptățită să ceară ca Pyrus să fie adus în fața justiției. Sam

observă că Dyllan era tăcut și, cu capul plecat, se uita la podeaua punții.

Cred că și el se gândește la întâlnirea lui cu justiția altheană, se gândi ea. Era încrezătoare că pedeapsa lui va fi mult mai puțin aspră decât cea a fratelui său dement. Îl va aștepta? Sau ar trebui să solicite divorțul și să meargă mai departe? Dar cum poate face asta când vrea să fie cu el?

Toate aceste gânduri i se rostogoleau în minte când, cu un mic șoc, nava lui Hyllar a acostat la unul dintre crucișătoarele altheene.

– Președintele Zander ne așteaptă pe toți pe puntea de comandă, anunță Hyllar. Să nu-l facem să aștepte, oameni buni.

Cu toții, pământenii, Dyllan, Annanda și fratele ei, formau un grup compact care înainta prin coridoarele crucișătorului pe drumul lor către punte. Ratzy a ales să rămână cu echipajul lui Hyllar. Odată ajunși acolo, Dannar Zander i-a primit cu o față de ce nu reflecta nicio emoție. Nu știau la ce să se aștepte. Dar cuvintele președintelui le-a atenuat îngrijorarea.

– Felicitările mele. Sunteți eroii mei pentru că mi-ați salvat planeta natală de la distrugere.

– Mulțumim, domnule președinte, au răspuns Hyllar și Annanda în același timp.

– Am și niște vești mai puțin bune, continuă Dannar, întorcându-și privirea către Dyllan. Pyrus Avertus a murit.

Dyllan nu a reacționat prea vizibil, dar apoi, cu o voce răgușită, întrebă:

– Pot să știu cum a murit?

– S-a petrecut un fapt ciudat, spuse Dannar Zander. Când a văzut că nu poate scăpa, Pyrus a preluat controlul navetei sale orbitale și a încercat să o izbească de crucișătorul nostru, ignorând viețile celor care erau cu el pe acea navă. Acela a fost momentul în care asistentul său artificial a decis să fie împotriva lui, să salveze viețile celorlalți, practic sinucidându-se prin scurtcircuitarea circuitelor sale. Asta a provocat, de asemenea, distrugeri cerebrale masive pentru Pyrus, care a fost ucis.

– Acesta fost o I.A. eroică, spuse Webby, asistentul artificial al lui Dannar.

– Într-adevăr, vom răspândi vestea despre această I.A. specială, spuse Dannar. Îi cunoști numele?

– Trammer era numele lui, răspunse Webby.

După acest dialog intern, Dannar a adresat câteva cuvinte și echipajului lui Intrepid.

– Veți fi înapoiați acum pe planeta voastră. Dar mai întâi este cineva care vrea să vă salute. Și a arătat spre o femeie blondă care a intrat pe punte. Chiar dacă purta haine altheene, ochii ei verzi care reflectau bucurie și fericire îi sporeau frumusețea.

– Bună, sunt Annabeth Miller-Zander. Îmi pare atât de rău pentru suferința pe care ați îndurat-o din cauza unor altheeni. Alianța este mai mult decât acei extremiști, credeți-mă, pentru că locuiesc aici de peste zece ani.

Și ea a venit în față, întinzând mâna echipajului uman. Era chiar mai afecțioasă cu femeile din echipaj. A îmbrățișat-o pe Trish și a vărsat o lacrimă când i-a cerut din nou iertare în numele altheenilor. Sam a primit și ea o îmbrățișare lungă.

– Sam, ce am auzit? Că ești căsătorită cu Dyllan?

– Într-adevăr, sunt, răspunse Sam.

– Deci, pot presupune că vei rămâne pe Althea, nu? insistă Annabeth.

– Nu sunt atât de sigură, i-a răspuns Sam cu o voce joasă, de parcă nu ar fi vrut ca Dyllan să audă asta.

Dar Annanda a auzit și s-a apropiat de Sam și i-a șoptit la ureche:

– Cred că ar trebui să stai aici. Esti însărcinată.

Capitolul 16

Chipul lui Sam reflecta o uimire totală. Această întorsătură de situație schimba totul. Într-adevăr, acum nu se mai putea întoarce pe Pământ. Nu putea crește un copil hibrid acolo. De asemenea, s-a întrebat dacă este pregătită să devină mamă. Asta va pune capăt carierei ei de astronaut. Oricum, acea carieră nu mai era atractivă. Cu siguranță nu se putea întoarce la modul primitiv de a zbura al pământenilor. Acum avea o navă spațială proprie, pentru numele lui Dumnezeu!

Le-au dat ei și colegilor ei de pe Intrepid cabine pe crucișător. Sam a întrebat dacă poate să împartă o cabină cu Dyllan.

– Este dreptul tău ca soție, a fost de acord Dannar Zander. Cel puțin până când vom ajunge pe Althea și Dyllan va trebui să facă față unui proces pentru acțiunile sale împotriva conducerii legitime a Alianței.

Așa că, în drum spre camera lor, Sam a dezbătut în mintea ei dacă să-i spună lui Dyllan despre copil. Dar, în cele din urmă, un simț al corectitudinii care îi controla acțiunile de cele mai multe ori a făcut-o să decidă să-i dezvăluie acea mare veste. Camera era destul de austeră, dar avea două paturi alăturate. Sam s-a așezat pe unul dintre ele și l-a luat de mână pe Dyllan, făcându-l să stea lângă ea.

– Vino aici, tipule, am niște vești pentru tine, începu ea. Ce ai zice dacă ți-aș spune că vei fi tată?

La început, Dyllan a avut o față neîncrezătoare, dar apoi a sărit în picioare și a luat-o și pe Sam într-o îmbrățișare disperată.

– Înțeleg că te face fericit, conchise Sam, respirând puțin mai greu în strânsa lui îmbrățișare.

– Desigur, răspunse el, privindu-i chipul atent. Este o rază de lumină în acest moment întunecat al vieții mele.

Apoi i s-a văzut o umbră în ochi.

– Îmi pare rău doar că nu voi fi prezent să-mi văd copilul crescând.

Și spunând asta, s-a așezat din nou pe pat într-o dispoziție ceva mai sumbră. Văzând asta, Sam a încercat să-i mai ridice moralul.

– Nu-ți face griji, Dyllan. Voi depune mărturie pentru tine în instanță. Sunt sigur că vor fi mai îngăduitori cu tine știind rolul tău în salvarea prietenilor mei și, de asemenea, în salvarea Haronia de la dezastru.

– Să sperăm că așa va fi, spuse el. Am o rugăminte, totuși, a adăugat el.

– Care? întrebă Sam cu o așteptare curioasă.

– Să avem o ceremonie de nuntă potrivită pe Althea, a venit răspunsul.

– Ei bine, nu ar trebui să-mi ceri să mă căsătoresc cu tine mai întâi? întrebă Sam pe un ton glumeț.

Dyllan s-a gândit la asta pentru o clipă și apoi a părăsit camera în grabă, spunând doar:

– Așteaptă aici, mă întorc!

S-a întors după câteva minute cu Annanda după el.

– Conform tradiției noastre, un martor ar trebui să fie prezent la orice cerere în căsătorie, explică Dyllan, văzând chipul nedumerit al lui Sam.

Să-i ceri fostei tale să fie martor este puțin ciudat, dar Annanda este o fată OK, se gândi ea.

Dyllan scoase un medalion metalic de la gât și îl puse în mâna lui Sam.

– Acesta este sigiliul familiei mele. Ți-l dau acum, cerându-ți să intri în această familie ca soție a mea, dragă Samantha Norton. Vrei?

Sam duse mâna cu cadoul la inimă și spuse cu bucurie, „Da”.

– Am fost martor la acceptarea acestei propuneri de căsătorie, a adăugat Annanda. Și după ce și-a terminat rolul, a plecat.

– Mă duc să vorbesc cu Annabeth. Îi voi cere permisiunea să ținem ceremonia aici pentru că vreau ca și colegii mei de pe Intrepid să fie martori, spuse Sam și apoi părăsi și camera.

Ceremonia de nuntă urma să aibă loc de îndată ce crucișătorul se va afla pe orbita planetei Althea. Sam era puțin emoționată. Era un pas mare pentru ea și chiar de mai fusese făcut înainte de Annabeth Zander, ea simțea că este un pas mare pentru toate femeile pământene. Annabeth a impus ceremonial uman în numele lui Sam și l-a ținut pe Dyllan departe toată ziua, împiedicând mirele să vadă mireasa până la ceremonie. Sam nu

avea să mai poarte rochia albă de la Pyrus, așa că Annabeth a ajutat-o ajustând o rochie albă drăguță de a ei într-un timp foarte scurt.

– Arată destul de bine, nu-i asa? întrebă Annabeth.

Sam a aprobat-o și a recunoscut că îi urmărea frumos curbele feminine. Apoi, Annabeth i-a aranjat părul lui Sam într-o răsucire complicată și i-a machiat ochii și buzele. Nu era nici un voal pentru această rochie, iar Sam avea să lase să treacă de la ea asta ca nefiind atât de important.

Puntea crucișătorului althean era decorată ceremonial, iar toți invitații erau deja acolo și așteptau mireasa. Dave, respectatul ei comandant, a așteptat-o la ușă și i-a oferit brațul. Tatăl ei nu putea fi aici, dar Dave era aproape ca o figură paternă pentru ea. Nu se stie de unde, Dave făcuse rost de o haină ce semăna cu un frac așa că această ceremonie era cât se poarte de serioasă. Într-o procesiune lentă, a condus-o pe Sam spre marele ecran al punții unde Dannar Zander, care avea să oficieze ceremonia, îi aștepta alături de Dyllan.

Sam s-a alăturat lui Dyllan în fața președintelui Dannar Zander, în timp ce Dave a revenit alături de colegii săi și ceilalți oaspeți.

– Dragi oaspeți, și-a început Dannar discursul, suntem aici pentru a asista la o căsătorie a doi oameni atât de diferiți, dar uniți prin dragostea lor. Înțeleg că pe Pământ este obișnuit ca mirii să rostească propriile jurăminte, așa că îi voi lăsa pe Samantha și Dyllan să-și spună cuvintele de dragoste.

Sam a început prima.

– Dyllan, mi-ai plăcut din momentul în care te-am văzut. Inima mea te dorea, dar mintea mi-a tot spus, „Nu, el este dușmanul!”, așa că mi-am negat sentimentele și nu te-am lăsat să te apropii de sufletul meu, chiar și atunci când ai dovedit în repetate rânduri că ești un om bun. Acum ți-ai răscumpărat păcatele trecute și îmi pare rău că am așteptat atât de mult să-ți spun că te iubesc și că voi fi de partea ta atâta timp cât voi trăi. Pentru tine, îmi voi lăsa prietenii, planeta mea, viața mea. Sper că este suficient pentru a mă accepta.

Și Sam și-a încheiat jurământul cu lacrimi în ochi. Cuvintele ei l-au afectat vizibil pe Dyllan pentru că a început cu o voce tremurândă.

– Sam, draga mea Samantha, am fost și eu cucerit de tine din momentul în care te-am văzut. Frumusețea, curajul și tăria ta ar putea afecta orice bărbat, iar dacă eu sunt cel norocos să fiu iubit de

tine, îți voi fi recunoscător pentru asta toată viața. O viață pe care ți-am dăruit-o de când am coborât cu tine pe Pământ.

Un moment de tăcere a cuprins puntea navei Allegiant.

– Din moment ce amândoi v-ați exprimat atât de frumos dragostea, nu-mi rămâne decât să vă declar soț și soție conform legii altheene. Dyllan, poți săruta mireasa.

Iar Dyllan s-a supus bucuros și și-a conectat buzele dornice cu cele calde și umede ale lui Sam. Și-au întrerupt sărutul doar când s-au auzit urale și aplauze peste tot în jurul lor.

Înainte de a merge pe Althea cu Dyllan, Sam a vrut să-și ia rămas bun. Mai întâi, a găsit-o pe Trish singură în camera ei. O durea inima să vadă starea teribilă a prietenei ei.

–Trish, începu Sam, știu că s-ar putea să crezi că mă culc cu inamicul. Dar știi că Dyllan nu este fratele lui. El este bun și nu ar răni nicio femeie. Mă crezi, nu?

– Da, a venit răspunsul pe o voce joasă, dar Sam știa că nu era pe deplin adevărat.

– Știu că nu ne putem întoarce în timp pentru a anula tot răul care ți s-a făcut, dar te îndemn să privești viitorul cu speranță. Ce era rău este deja în trecut. Promite-mi că vei fi mai bine, da?

Și Trish doar dădu din cap. Și Sam o îmbrățișă și apoi plecă având inima grea. Câteva minute mai târziu, l-a găsit pe Anton vorbind în salonul de recreere al navei cu Annanda.

– Anton, am venit să-mi iau rămas bun și să te rog să ai grijă de Trish. Ea are nevoie de tine și tu știi asta.

Anton dădu din cap. Era conștient de responsabilitatea lui pentru sănătatea mintală a lui Trish, dar avea sentimente amestecate. Și din moment ce era foarte deschis cu sentimentele sale, le-a exprimat.

– Da, Sam, știu, dar și eu vreau să rămân aici pe Althea. Doar vorbind cu Annanda, am înțeles că pot învăța atât de multe aici.

– Știi că dacă rămâi aici și ai acces la știința noastră, nu ți se va permite niciodată să te întorci pe Pământ, sublinie Annanda.

– Știu asta, știu și că îi datorez lui Trish să am grijă de ea. Sunt atât de încurcat…

Următoarele cuvinte ale Annandei au fost surprinzătoare.

– Știi, pot merge cu tine pe Pământ să te ajut cu asta. La urma urmei, avem tehnici medicale superioare și îi datorăm asta lui Trish.

Anton era extaziat.

– Într-adevăr? Ai face tu asta?

– Desigur, de ce nu? Îmi voi modifica urechile chirurgical și voi lucra cu tine pe Pământ.

Totul părea atât de simplu pentru Annanda.

Cred că ceva se coace între ei doi, se gândi Sam cu o oarecare ușurare. După acea întâlnire tristă cu Trish, avea nevoie de această întâmplare încântătoare. Cât despre Dave și Martin, ei erau dornici să se întoarcă pe Pământ la familiile lor. Dave avea o soție și doi copii mici, iar Martin era logodit. Putea doar spera că logodnica lui îl aşteptase.

Câteva săptămâni mai târziu, Sam era la Centrul de Detenție Althean pentru a fi martoră la executarea sentinței lui Dyllan. Procesul său a fost destul de rapid, iar mărturiile în favoarea lui au fost copleșitoare. Totuși, judecătorii (un complet de trei) au optat pentru o sentință minimă de trei ani, dar în cele mai grele condiții. Ei au spus că acesta este un compromis potrivit pentru justiția altheană. În acești ani, corpul lui Dyllan va fi cufundat într-o stare de stază profundă. Decizia judecătorului a fost dureroasă pentru amândoi. Acest mod de pedeapsă însemna că Sam nu-l putea vizita, iar Dyllan nu-și putea vedea copilul până la sfârșitul pedepsei.

I-au permis lui Sam să meargă până în camera de stază. Odată ce au ajuns acolo, ea l-a îmbrățișat cu disperare pe Dyllan și l-a sărutat la fel de disperată. Apoi a fost escortată într-o cameră de observație de unde a putut vedea cum Dyllan și-a dezbrăcat hainele și s-a întins într-o capsulă de culoare neagră. Tehnicienii, sau poate medicii, l-au adormit mai întâi și apoi i-au introdus tot felul de tuburi în corp. Un lichid albăstrui a început să umple capsula. Când corpul lui Dyllan a fost complet scufundat, lichidul a devenit solid înghețat. Troliuri mecanice ridicară capsula și o puseră la rând cu altele unde erau aliniați alți prizonieri, tot în stază.

Cu lacrimi în ochi, Sam a părăsit clădirea și a plecat acasă. Casa era pentru ea acum bogatul conac de pe moșia Avertus. Dyllan era singurul moștenitor al acelei bogății, dar deocamdată acea responsabilitate cădea pe umerii lui Sam.

Avea multe pe cap; să gestioneze o flotă de nave comerciale și proprietăți imobiliare, dar, mai ales, se gândea la copilul ei nenăscut. Știa acum că va fi o fată și pentru prețiosul ei copil, va

încerca să-și facă o viață nouă pe această planetă ciudată și îndepărtată.

Epilog

Trei ani altheeni mai târziu

Sam aștepta cu nerăbdare în afara Centrului de detenție ca Dyllan să apară. Spre deosebire de data trecută când a fost aici pentru aplicare sentinței, acum nu a putut asista la scoaterea lui Dyllan din staza profundă. Ea presupunea că nu era o imagine prea frumoasă și, de asemenea, era un process foarte dureros, după cum auzise. Soarele Althean era sus pe cer, dar ea nu simțea căldura. Nu simțea nici greutatea fetiței ei pe care o purta în brațe. Cea mică era însă agitată.

– Mami, de ce nu vine tata acasă? întrebă ea.

– Într-o clipă, iubirea mea, răspunse Sam.

– Atunci, poți să mă lași jos, spuse fetița. Vreau ca tata să te îmbrățișeze mai întâi pe tine.

Sam era din nou uimită de cât de precoce era fiica ei, la doar doi ani și jumătate. Ea nu știa dacă toți copiii de pe Althea erau așa sau ea era un caz special. Lui Sam îi plăcea să creadă, ca orice mamă până la urmă, că este special copilul ei. Așa că și-a lăsat fiica să stea pe propriile picioare pe trotuarul din fața clădirii. Ea devenea deja anxioasă. Ce dura atât de mult? Dyllan ar fi trebuit să fie eliberat deja la prânz.

Ușile automate ale Centrului alunecară lateral și Dyllan ieși în sfârșit și simți razele de soare pe pielea lui. Se uită mirat la cerul albastru unde erau vizibili doi dintre sateliții naturali ai Altheei. Apoi și-a coborât privirea și inima i-a tresărit. Sam era acolo, la doar zece metri de el. Și ținea de mână o fetiță cu păr blond și ochi de un albastru pur. Începu să meargă spre ele cu pași instabili, din cauza efectelor pe care staza profundă le lăsase asupra corpului său. Dar dragostea caldă pentru cele două fete ale lui i-a dat putere și parcurse ultimii câțiva metri, aproape alergând. O îmbrățișă pe Sam și o sărută cu o dorință de înțeles.

– Ți-am spus că te va îmbrățișa, auziră o mică voce cristalină.

Dyllan îngenunche și sărută fruntea fiicei sale. Și îi mângâie pletele blonde care erau pieptănate pe spate într-o coadă de cal,

lăsând la vedere urechile mici ascuțite.

– Dyllan, fă cunoștință cu Victoria Avertus, copilul tău cel deștept, făcu Sam prezentările.

– Ai un nume minunat, Victoria, îi spuse Dyllan fetiței. Pariez că este unic aici pe Althea.

– Si eu cred asta, spuse fata. Dar nu și pe Pământ, planeta mamei mele.

– Vom vedea despre asta mai târziu, interveni Sam. Acum că tatăl tău este cu noi, putem face o excursie pe Pământ pentru a-ți întâlni bunicii.

– Este o idee bună, adăugă Dyllan. Și apoi, s-au urcat în taxiul zburător care aștepta deja de ceva vreme. Era timpul să se întoarcă acasă și să fie în sfârșit o familie.

Dyllan se plimba pe plajă, simțind chemarea valurilor. Era pe plaja privată din cadrul moșiei Avertus. În timp ce Sam a luat-o pe micuța Victoria în casă pentru prânz, el a spus că li se va alătura după ce va înota. Așa cum îi explicase lui Sam când erau pe Pământ, toți altheenii aveau o legătură profundă cu domeniul acvatic al planetei lor. După o jumătate de oră de înot în valurile albastre, și-a simțit forțele vitale reînnoite după trauma stazei profunde pe care a îndurat-o. A ieșit din apă și și-a pus costumul argintiu. Pașii i s-au îndesit pe când se apropia de casă. Era casa părintească, dar mama lui murise cu ani în urmă, iar acum tatăl lui și Pyrus, fiind de asemenea duși, era singurul moștenitor al acesteia. Pereții de piatră albă cu o textură asemănătoare marmurei înconjurau ferestre mari care dădeau spre grădina din fața casei. Aici a văzut cu mirare niște flori care nu erau din această zonă. El a presupus că sunt de pe Pământ. Cu siguranță, Annabeth Zander i-a dat lui Sam semințele pentru acestea.

Ferestrele erau o operă de artă cu sculpturi metalice complicate și având în fiecare dintre cadrele lor obloane metalice care puteau fi închise electronic. O amintire a minții paranoice a tatălui său. A împins ușa de la intrare și a intrat în camera principală de la parter, ochii săi căutându-le imediat pe Sam și Victoria. Sam stătea așezată la masă și supraveghea masa fiicei lor. Faptul că aveau un copil împreună îl umplea încă de o uimire recunoscătoare. Știa că speciile lor sunt compatibile din cazul lui Dannar Zander, dar a crezut întotdeauna că a fost o întâmplare. Care nu se va repeta atât de ușor.

– Bun! Ai venit, exclamă Sam. Te rog iei loc și îți voi aduce mâncarea.

– Sam, avem servitori pentru asta, nu-i așa? întrebă el, nesigur dacă finanțele familiei mai permiteau astfel de angajați.

– Da, avem, dar vreau să-mi hrănesc bărbatul, spuse Sam făcând cu ochiul.

Un minut mai târziu, s-a întors cu două farfurii.

– Deoarece Victoria și-a terminat masa, dădaca ei o va duce în camera ei pentru un pui de somn iar noi vom lua prânzul împreună. Așa cum nu am mai făcut de mult.

Totul părea atât de calm și perfect aranjat aici. Se simțea acum mai acasă ca niciodată. Chiar mai mult decât atunci când mama lui era aici. Probabil pentru că prezența dominatoare a tatălui său nu mai era și Sam făcea eforturi pentru ca el să se simtă binevenit în propria lui casă. Casa lor acum.

– Deci, cum ai reușit să îți faci o viață aici pe Althea în acești trei ani? întrebă Dyllan ceva mai târziu, pe când sorbea un pahar de lichior Sallar după prânz. Sam doar a ridicat din umeri.

– Am reușit să rămân pe linia de plutire. Și să fiu cu ochii pe afacerile familiei tale. Dar am avut ajutor. Annabeth și soțul ei, președintele, m-au ajutat foarte mult. Doar știrea că am sprijinul președintelui i-a împiedicat unii vulturi să jefuiască averea familiei tale. Și crede-mă, la început au dat târcoale prin preajmă flămânzi, nevăzând pe nimeni care să se ocupe de nave și de proprietăți.

– Deci, sunt și mai îndatorat față de Dannar Zander, a spus Dyllan, dar de data aceasta a fost cu un amestec de resemnare și respect.

– Într-adevăr. Si ghici ce? A trebuit să învăț limba. Nu mă mai puteam baza pe acel blestemat de translator universal. Lipseau multe dintre părțile mai subtile ale conversației. Și în această afacere de transport spațial trebuie să cunoști argoul, spuse Sam cu un fel de amuzament.

– Ai mai primit știri de pe Pământ? Cum s-a explicat dispariția ta? a vrut să știe Dyllan.

– Da, primesc știri prin Annabeth din când în când. Guvernul a inventat o poveste de acoperire pentru aventurile echipajului lui Intrepid. O explozie la bord a aruncat nava din cursul ei, spre Lună. Au mai spus că am murit în spațiu încercând să repar motorul avariat al navei. Imaginează-ți, am avut chiar și onoruri militare la înmormântarea mea. Și oamenii au fost și mai emoționați când au

aflat că aveam un testament în care am donat banii din asigurarea mea de viață pentru o cauză demnă. Un milion de dolari. Dar pentru a-mi scuti părinții de o durere inutilă, l-am rugat pe Dave să le livreze un mic transceiver spațial, astfel încât să putem vorbi din când în când. Ah, și o veste mare este că Anton și Annanda sunt căsătoriți acum și au deschis împreună o clinică în California. Am auzit că fac minuni acolo. Sper ca Annanda să stea sub radar pentru a nu încălca legea non-intervenției.

Dyllan o asculta și nu-i venea să creadă că era aceeași femeie pe care a întâlnit-o pe Avertus One. În acel moment el o privea cu o oarecare detașare, ca pe una ce făcea parte dintr-o specie inferioară, primitivă. Dar chiar și atunci, a fost surprins de cât de curajoasă și plină de resurse era Samantha. Și în ultimii trei ani a dovedit asta din nou și din nou. După prânz, Dyllan s-a dus în camera pe care Sam a aranjat-o pentru ei ca dormitor matrimonial. Din nou, designul i s-a părut puțin ciudat, având probabil multe trăsături pământene. Dar nu s-a oprit prea mult asupra acestui lucru deocamdată. Și-a scos hainele și s-a prăbușit pe pat adormind instantaneu. Un somn atât de necesar pentru recuperarea lui.

Multe ore mai târziu, Dyllan a deschis ochii și a văzut că Sam stătea lângă fereastra de dimensiuni generoase, purtând doar o cămașă de noapte, scurtă, albă. Lumina puternică venind prin fereastră făcea materialul rochiei ei destul de transparent, dezvăluind corpul ei senzual. Dyllan știa că s-a dus la culcare după-amiaza, dar ceea ce vedea acum prin fereastră era lumina dimineții. Deci, trebuie să fi dormit mult. Și avea nevoie de acest somn. Dar a uitat de orice alte gânduri, văzând-o pe Sam venind spre pat cu mișcări senzuale. Când s-a apropiat, Dyllan putea să-i vadă punctele întărite ale sfârcurilor prin materialul alb al rochiei.

– Buna dimineața, dragul meu. Înțeleg că acum te simți mai bine, spuse ea, privirea ei fiind îndreptată spre membrul lui întărit. Era gol, așa cum adormise cu o zi înainte și nu a simțit nevoia să-și acopere erecția. Ajunsă în pat lângă el, Sam îl sărută pe Dyllan cu o gură flămândă, în timp ce cu mâna stângă îi mângâia bărbăția. El gemu și se lăsă pe spate pentru a o ajuta pe Sam să-l încalece. Ea și-a ridicat rochia deasupra capului și a rămas goală, spre bucuria ochilor lui. A putut vedea că maternitatea fusese bună cu ea și îi îmbunătățise și mai mult curbele delicioase.

Imediat, gura i s-a închis în jurul unui sfârc. Îl atinse cu blândețe pentru o secundă, apoi îl prinse cu totul în gura lui, iar corpul ei aproape că se îndoi de plăcere.

– Bine că Victoria nu mai are nevoie de sân, glumi Sam cu o voce tremurată.

Dyllan nu știa dacă gusta laptele ei matern sau doar sudoarea dulce a dragostei, dar era o fericire pură. Mâna lui Dyllan i s-a strecurat între coapse și a găsit-o udă și pregătită pentru el. Sam abia conștientiză că el o ridică până când o lăsă să cadă în bărbăția lui dornică. Gemând de plăcere, ea și-a îngropat capul în gâtul lui, fiori dulci umblându-i în sus și în jos pe șira spinării. Brațele lui erau calde și puternice în jurul ei și el nu s-a mișcat în timp ce respirația ei părea că se încetinește treptat. Ea se lăsă puțin pe spate pentru a se uita la fața lui și chiar și mișcarea ușoară îi spori plăcerea. Dyllan îi studia chipul, iar ea zâmbi, bâțâindu-se puțin pentru a-l anunța că era pregătită pentru mai mult. Ea îl simți că răspunde, mânile lui cuprinzând posesiv șoldurile ei.

– Te iubesc, Sam a mea, spuse el.

– Și eu te iubesc, extraterestrul meu blând, îl tachină ea. Apoi și-a dat seama cât de serios părea el și stomacul i s-a strâns cuprins de o ciudată căldură. Toate aceste senzații au copleșit-o și ea scăpă un strigăt, ajungând la punctul culminant în timp ce el părea să se extindă în ea înainte de a elibera un val de lichid cald în adâncurile ei primitoare. Ea se lăsă la pieptul lui, tremurândă, epuizată și de-a dreptul mulțumită.

– Acum poate că Victoria va avea și un frate, spuse Sam cu o voce puțin sacadată.

– De ce nu? întrebă Dyllan.

După ce Sam și-a recăpătat răsuflarea, i-a explicat.

– Știi, oamenii de știință altheeni au stabilit că numai femele vor rezulta din cuplarea speciilor noastre. Iar Dannar Zandar nu era dispus să accepte asta și i-a pus la treabă. În ultimii doi ani, au ieșit cu un tratament de succes. Annabeth a fost prima care l-a luat, iar acum este însărcinată cu un băiețel. Si ghici ce; văzând povestea ei de succes, am luat și eu tratamentul. Deci, totul este posibil acum.

Dyllan a simțit din nou cât de mult îi lipsise în acești ani. Dacă nu ar fi conspirat cu fratele său cel chinuit de ură împotriva președinției lui Dannar Zander, nu ar fi acum aici. Dar atunci n-ar fi întâlnit-o pe Samantha. Deci, conspirația lui a fost o cale necesară către această iubire fericită pe care o avea acum. Un drum cu

greutăți și pedepse, dar cu un viitor clar și luminos în față. Totuși, trebuia să întrebe un lucru.

– Spune-mi, iubirea mea, de ce ai rămas aici pe Althea pentru a îndura toate astea când ai fi putut să te întorci pe planeta ta natală?

– La început mi-am spus că am rămas pentru mica viață care creștea în mine. Dar, de asemenea, am simțit că nu pot fi departe de tine. Știi, în acești trei ani nu a fost o zi (Bine, poate câteva zile când am născut.) fără să trec pe lângă Centrul de Detenție și să-ți vorbesc în mintea mea. Uneori chiar și cu voce tare. Mă bucur că nu m-au băgat la nebuni.

Auzind asta, faptul că ea a rămas aici pe Althea pentru el și copilul lor, l-a făcut să jure în tăcere că nu-i va da niciodată motive să regrete că a rămas. I-a sărutat din nou gura caldă și apoi a spus:

– Ce planuri avem pentru astăzi?

Sam se uită la el cu ochii ei albaștri plini de dragoste.

– Astăzi este prima zi a unui nou viitor pentru tine. Și asta începe cu legătura dintre tine și fiica ta. La urma urmei, ea este o parte importantă a acestui viitor.

– Sună minunat, recunoscu el. Îmi place acest viitor cu voi amândouă în viața mea.

SFÂRȘIT (deocamdată…)

Table of Contents

Cover Page
Conspirația iubirii
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Epilog

Table of Contents

Cover Page	1
Conspirația iubirii	2
Capitolul 1	6
Capitolul 2	9
Capitolul 3	15
Capitolul 4	22
Capitolul 5	31
Capitolul 6	38
Capitolul 7	45
Capitolul 8	52
Capitolul 9	60
Capitolul 10	66
Capitolul 11	75
Capitolul 12	82
Capitolul 13	90
Capitolul 14	96
Capitolul 15	103
Capitolul 16	108
Epilog	114